

Bizi Ayırtan Oyun

Hockey's bad boy needs to
clean up his reputation...

...and she's going to
help him do it.

MICAELA SMELTZER

BİZİ AYIRAN OYUN
MICAŁEA SMELTZER

Hokeyin kötü çocuğunun itibarını temizlemesi gerekiyor...

Bennett James, kariyerini buzun içinde ve dışında en iyisi olmak üzerine kurdu ve şimdi onu ısırarak için geri döndü. Medya ona sırtını döndü ve kariyerini bitirmek üzere olan bir sakatlığı ile hareketini temizlemesi ve oyun konusunda ciddi olduğunu kanıtlaması gerekiyor. Bennett için mezun olduğu okulda eski koçuyla çalışmak bir geri adım gibi geliyor, ancak ihtiyacı olan şey bu olabilir.

...ve bunu yapmasına yardım edecek.

Grace Wentworth her zaman iyi bir kız olmuştur ve bu damgalanmadan bıkmıştır. En iyileriyle birlikte aşağı inip kirlenebileceğini kanıtlamak istiyor. Sorun? Nasıl olduğunu bilmiyor.

Bennett, medyanın önünde onun iki ayakkabılı iyi kız arkadaşı gibi davranırsa, iyi kıza nasıl kötü olunacağını öğretecek.

Ama oyun gerçek olduğunda ne olur?

Bennett

"Hareketini bir araya getirmelisin."

Menajerime dik dik baktım, sadece bakışlarımla o pisliği ateşe verebilmeyi diledim. Bernard Wright sektördeki en iyi spor yöneticilerinden biri olabilir ama aynı zamanda bir pislik. Çoğu insanın öyle olduğunu öğrenmeye geldim.

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Bu..." parmağını bir magazin gazetesinin ön kapağına koyuyor "— kabul edilemez."

Fotoğraf, bir barda rastgele bir disk tavşanıyla sevişmemi gösteriyor. Resim yeni bir şey değil. Fotoğrafçılar bugünlerde hemen her yerde beni takip ediyor, bu yüzden beni her zaman *skandal* olarak gördükleri bir şey yaparken yakalıyorlar . Ben buna normal derim. Bunun beni Bernard kadar bir pislik olduğunun farkındayım ama farklı bir şekilde.

"Sadece bir öpücüktü," dedim. "Onu barda becerdiğim gibi değil. Bana bir mola ver. Adını bile hatırlamıyorum."

Bernard parmaklarını şıklatıyor. "Aynen öyle, adını bile bilmiyorsun. Bu işte yeni değilsin ve senin gibi bir sürü başka adam olduğunu biliyorum ama onların çoğu senin çıkmazında değil." Dökülmüş

bacağıma bakıyor. Oyuncu kadrosu orada değilmış gibi davranmaya çalışıyorum ve onun buna dikkat çekmesi sadece ruh halimi daha da kötüleştiriyor. "Bu yaralanma ve özel hayatınız arasında kariyerinizi kaybetmenize yaklaşık beş saniye kaldı. Hokey kuyruktan daha önemli olmalı. Önceliklerini belirle ve işini temizle Bennett, yoksa sana yardım edemem."

Ellerini kaldırarak işimin bittiğini işaret ediyor.

İç çekip burnumu çekiyorum.

Hokey benim hayatım. Bunu kaybedemem - *kaybetmeyeceğim* .

"O zaman ne yapmamı öneriyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sen anla, Bennett. Çok fazla pisliğini temizledim, senin için kolaylaştırdım ve artık yapmıyorum. Buza geri dönmek için elinizden geleni yapmalısınız ve bunu yaparken medyanın sizinle ilgili algısını değiştirmelisiniz. Bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

sırıtırım. "Yapana kadar taklit et, değil mi?"

Gülümsüyor ve peluş deri koltuğuna yaslanıyor. "Doğru. Sana inanıyorum. Sen iyi bir oyuncusun, bu yüzden kariyerini heba etme."

Susuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Burada işimiz bitti mi?"

"Evet." Başını salladı ve elimi sıkmak için ayağa kalktı.

Yola geri dönmek için ne yapmam gerektiğini bilerek ayrılıyorum.

chapter one

Grace

"Lanet olsun, elbette bana bir oda arkadaşı için kibirli bir kaltak verecekler."

Yatakhaneimin kapısında duruyorum. " *Pardon?* "iç çekiyorum. Yurt odama adımımı bile atmadım ve oda arkadaşım şimdiden benden nefret ediyor gibi görünüyor.

Kızın -Elle, aldığım bilgi paketine göre- hiç fırça görmemiş gibi görünen uzun, dalgalı, koyu kahverengi saçları var. Gözleri hafifçe çekik, ona egzotik bir görünüm veriyor ve üst dudağı alttan biraz daha büyük. Başkasında tuhaf görünebilir ama ona yakışıyor. Burnunun üzerine çiller serpilmiş ve ince siyah bir kolsuz bluz, siyah skinny jean pantolon ve siyah botlar giymiş.

Kıyafetimi işaret ediyor. "Kim böyle giyinir? Hazırlanmak bütün gününüzü almış olmalı."

Siyah taytıma, açık gri eteğime, pembe bluzuma ve siyah topuklularıma bakıyorum. Sade kıyafetinin yanında tiki bir güzellik kraliçesi gibi görünüyorum, sanırım bu benim ama kesinlikle orospu

değilim . Saçım mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve makyajımın kusursuz göründüğünü biliyorum. Makyaj fırçalarıyla ilgili yolumu bildiğim YouTube eğitimlerini izlemek için yeterince zaman harcıyorum.

Pek sayılmaz, dedim bavulumu ve spor çantamı odaya ve boş yatağa doğru sürerken.

"Ne yaptığınızı bildiğinizde, zaman almaz."

İnanamayarak mırıldanır.

Bavulumu okul yılının geri kalanında benim olacak yatağın üzerine koyuyorum.

Ailem eve yakın okula gitmem için bana yalvardı ama ben kaçmak istedim. Ortanca çocuğu, iki sinir bozucu - ama harika - kardeş ve aşırı korumacı bir baba ile çevrili olarak büyürken, sadece uzaklaşmam gerekiyordu. Sonunda Massachusetts'te bir okul seçtim—Addams Üniversitesi, Boston'dan yaklaşık üç saat uzaklıkta bulunuyor—bu, Kuzey Virginia'daki aileme hâlâ tatilde onları görecek kadar yakın, ancak rastgele ziyaretlerden kaçınacak kadar uzakta olduğum anlamına geliyor.

"Bu arada ben Elle, ama sanırım bunu biliyordun." Başını yana çevirip beni değerlendiriyor. Mikroskop altında bir böcek gibi hissediyorum.

"Lütuf." Omzumun üzerinden ona bakıp gülümsedim. Sanki takdir edilecek gibi değil.

"Grac değil mi *yani* ?" küçük bir sırıtışla soruyor.

Kaşlarım sinirle kısıldı ve arkamı döndüm. "Gerçekten kendini bir şey sanıyorsun, değil mi?" diye bağırdım, onun hırlamasıyla sabrım sınırına ulaştı. Tüm siyah takımını işaret ediyorum.

"Bir tür asi olduğunu düşünüyorsun, ama tam olarak herkes gibisin, oysa ben..." kendimi işaret ediyorum "- kendim olmaya cüret ediyorum. Sanırım özgünlük nereden geldiğiniz takdir edilmiyor."

Yüzü nötr kalıyor ve sonra yavaş yavaş dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalkmaya başlıyor. Alkışlar. "Seni hafife aldım."

"Beni tanımıyorsun bile."

"Doğru." Dudakları kıvrılıyor. "Ama sanırım oda arkadaşı olduğumuzu düşünürsek birbirimizi oldukça iyi *tanımaya başlayacağız* ." Kelimeyi kirliymiş gibi söylüyor. Mor ve kırmızı renklerde eski bir yorganla kaplı yatağında zıplıyor. Zaten yatağının yanında duvara asılı bir goblen var ve şimdiye kadar, bu onun süslemeleri kadar uzak görünüyor - yatağın üzerine ve yere saçılmış giysiler dekorasyon olarak sayılmadığı sürece.

Bacak bacak üstüne atıyor ve bir dergiyi karıştırıyor.

Ona sırtımı döndüm ve spor çantamı açtım. Yatak örtüm orada dolu ve onu çıkardığım zaman hepsi kırıışıyor, bu beni rahatsız ediyor, ama yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum çünkü bu ona sadece bana karşı daha fazla mühimmat verecek. Birbirimizi sevmek zorunda değiliz, ama bu işleri kolaylaştırırdı. Şampuna mavi saç boyası bulaştıracağından endişelenmek istemiyorum.

Yatağımı temiz beyaz çarşafarla yapıyorum ve deniz mavisi baskılı yorganı yayıyorum. Paketleyecek yerim olmadığı ve çıplak bir yatağa dayanamadığım için birkaç kirlent almam gerekecek. Evdeki yatağım o kadar yastık doluydu ki yatağın kendisini zar zor görebiliyordunuz. Ağabeyim Dean, çok fazla yastığı sevdiğimi çünkü kaybolup içinde asla bulamayacağımı söylerdi.

Yatağımla işim bittiğinde eşyalarımı açmaya başlıyorum. Elle ve benim, neredeyse hiçbir şey alamayan küçük bir dolabımız var. Neyse ki, bir şifoniyer de sağladık. Küçük, ancak depolama sorununa yardımcı olacak. Köşeye sıkışmış küçük bir buzdolabı ile birlikte

sağlanan iki cılız sandalyeli iki meşe masamız var. Halının donuk gri bir renk olması nedeniyle yurt odamızın zemini mekanı aydınlatmak için bir halıya ihtiyaç duyuyor. Bu odadaki her şey küçük ama en azından bir kereliğine tek başımayım. Odayı *Elle* ile paylaşmak zorunda olduğum için bir nevi kendi başımayım .

Tüm kıyafetlerimi çıkardım ve bavulumu ve spor çantamı yatağın altına tıktım.

Elle'ye çantamı alırken, Alışverişe gidiyorum, dedim.

Dergisinin tepesinden bana dik dik bakıyor. Okuduğunu bile sanmıyorum, sadece kalkan olarak kullanıyor. "Elbette öylesin " diyor.

Gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum. "Oda için birkaç şey almam gerekiyor. Yastıklar, yiyecekler ve eşyalar." Bunu ona neden açıkladığımı bile bilmiyorum. "İstersen gelebilirsin." Gülümsüyorum ama zorluyor. Kibar *olmaya çalışıyorum* ama o bunu neredeyse imkansız hale getiriyor ve ben iki saattir burada bile değilim.

"Hayır, teşekkürler." Dergiyi kapatıp yatağın üzerine bıraktı. "Bu gece kampüs dışında bir parti var." Tırnaklarına bakıyor ve beni kandırdığını biliyorum.

iç çekiyorum. "Peki?"

"Seni davet ederdim, ama muhtemelen senin işin olmazdı." Gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor.

Kıyafetlerimin pahalı olduğunu anlamak için uzman olmaya gerek yok, ama bu mutlaka hava atacağım bir şey değil. Evet, zengin bir aileden geldim ama şımarmadım. Ailem, kardeşlerimi ve beni gerçek dünya anlayışıyla yetiştirmeye özen gösterdi. Elle beni *gerçekte* kim olduğumla değil, kim olduğumu *düşünerek yargılıyor* ve bu beni rahatsız ediyor.

"Belki de *benim* işimdir," diye karşı çıkıyorum.

Kehribar rengi gözlerinde meydan okuyan bir bakış var. "Sonra gidin."

Parmaklarımı çantamın askısına kenetledim, böylece sallandıklarını görmesin. "Sana söyledim, alışverişe gidiyorum."

"Yarın git," diye meydan okuyor. "Alışverişe gitmek için derslerden önce tüm hafta sonunuz var."

"Ben..." Tıkandım ve çıkış yolu göremiyorum. Alışverişe çıkmakta ısrar edersem, kazandığını düşünecek ve ben asla kaybedecek biri değilim. "İyi, gideceğim." Çantamı tekrar yatağa bırakıyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılır ve dudakları aralanır. Onu hayrete düşürdüm. *iyi* .

"Parti bu akşama kadar değil," diye isteksizce itiraf ediyor ve ben de öyle düşünmüştüm, "böylece alışverişini yapmak için zamanın var."

Çantamı alırken gülümsememe engel olamıyorum. "Bensiz gitme," diye cıvıdayarak kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Ne orospu," diye mırıldandım kendi kendime koridora doğru.

Salon kızlarla dolu; çoğu sevinç çığlıkları atıyor ve heyecanla yazları hakkında konuşuyor. Oda arkadaşım için şeytanın vücut bulmuş hali ile sıkışıp kaldığım için onları biraz kıskanıyorum.

Dışarı çıkarken bir taksi çağırıyorum. Annem ve babam arabamı üniversiteye götürmemi istediler ama ben gitmemeyi tercih ettim. İstedğim gibi gelip gitme özgürlüğü güzel olurdu, ama bu deneyim tamamen kendimi sınırlarımın dışına itmekle ilgiliydi. Otobüse binmek ya da taksiye binmek benim için yeni bir şeydi.

Yurdumun merdivenlerini aceleyle indim ve dışarı açılan kapıyı iterek açtım. Kalabalık kampüsün üzerinde güneş pırıl pırıl parlıyor ama yakında havanın batacağını biliyorum. İnsanlar arkadaşlarına

yetişip aileleriyle vedalaştıkça kampüsten sesler yükseliyor. Yurdundan çok uzakta olmayan bir kampüs kafesi bulmak istedim ama partiye gitmek için zamanında geri dönersem oyalanmayacağımı biliyorum.

Kendimi toparlamaya çalışarak etrafa bakınıyorum ama bu imkansız. Buraya gelir gelmez bilgi paketimi aldım ve bir şeyleri kontrol etme zahmetine girmeden doğruca yatakhaneye gittim. söylediğimde

Taksi şoförü Addams Üniversitesi'ne gittim, iyi bildiğini ve beni çeşmenin karşısından alacağını söyledi, sadece çeşmenin nerede olduğunu bilmiyorum.

Etrafıma körü körüne bakıyorum, içimde bir panik oluşuyor.

Kendi başıma olmak istedim ama ne kadar yalnız olduğumu daha yeni fark etmeye başlıyorum.

Daha hareketli görünen sol tarafıma dönüyorum ve o tarafa yöneliyorum. Normal bir insan muhtemelen durup yol tarifi isterdi ama ben her zaman yapıcı oldum ve gerektiğinde bile yardım istemekten nefret ederim.

Kampüste kaç kişinin olduğuna inanamıyorum. Yani buranın büyük bir okul *olduğunu biliyordum ama bunu bilmek ve deneyimlemek farklı şeyler*. Ayrıca, insanlar kampüse daha dün gelmeye başladı ve dersler pazartesiye kadar başlamıyor, bu yüzden daha da kalabalık olması kaçınılmaz.

Her yöne bakarak yolumu büküyorum. Kafası kesilmiş bir tavuk gibi göründüğümü biliyorum.

"Kayıp mı oldun?"

Ses, etrafımdaki biriyle konuşan herhangi bir sayıda insana ait olabilir, ama bir şekilde, içgüdüsel olarak, benimle konuştuklarını biliyorum.

Nefesimi tutarak derin gümbürtüye doğru döndüm.

Gözlerim ela olanlarla çarpıştı ve önümdeki devasa duvara - *adamım* - *baktım* . Uzun boylu, muhtemelen en az 1.80 boyunda, yanları daha kısa ve önü biraz daha uzun olan sarımsı kızıl saçlı. Çok uzun değil, ama istersem parmaklarımı içinden geçirebileceğim kadar uzun... ki istemiyorum. Kaslı göğsünde beyaz bir tişört uzanıyor ve kollarını birkaç dövme süslüyor. Bakmak ve ne olduklarını görmek istiyorum, ama onu kontrol ediyormuş gibi görünmek istemiyorum, bu yüzden yapmıyorum.

"Hımm... Çeşmeyi arıyorum," diyorum.

Kıkırdadı ve ses bir yaz meltemi gibi içimi kapladı. "Hangisi?"

"Birden fazla mı var?" kaşlarımı çattım. *Bu iyi değil.*

"Aslında üç." Omuz silkiyor ve gömleği en az yukarıya çıkararak pürüzsüz karnını gösteriyor.

"Ana bir tane var mı?" Soruyorum.

"Sanırım kampüsün merkezindeki asıl olduğunu söyleyebilirsin." Kaşlarını çattı.

"Bir taksi beni oradan alır mı?"

Kaşları çatılıyor. "Oh hayır. Afedersiniz."

ağır ağır iç çekiyorum. "Taksi şoförü beni çeşmeden alacağını söyledi, sadece bir tane olduğunu varsaydım ama belli ki yanılmışım. Nasılsa şimdiye gitmiş olacak," diye inledim. Taksicinin beni bu kadar uzun süre beklemesine imkan yok.

Nazik yabancıya teşekkür etmeye bile tenezzül etmeden gitmek için döndüm.

"Bekle" diye sesleniyor. Durup arkamı döndüm, ona bakarken başımı iki yana salladım. "Nereye gidiyorsun, belki seni götürebilirim?"

"Ah, seni tanımıyorum bile."

O irkildi. "Doğru, *yabancı tehlikesi* ." Elini uzatıyor. "Bennett James - hokey oyuncusu ve Ekşi Yama bağımlısı."

Gülümsemesini bastırarak elini tutuyorum. "Grace Wentworth - hevesli bir stilist ve çikolata tutkunu."

Elini indirir. "Artık birbirimizi iyice tanıdığımıza göre, seni gezdirebilir miyim?" Ben ona bakıyorum ve o gülüyor. " *Bu* tür bir yolculuk değil. Yine de, belki farklı bir zaman ve yer." Göz kırpmıyor. "En iyi davranışında olacağıma söz veriyorum."

dudağımı ısırırım. "Teklif için minnettarım ama seni gerçekten tanımıyorum."

Kulaktan kulağa sırtarak, "Beni arabada tanıyabilirsin," diyor. Bundan zevk aldığı belli.

Yapılacak en akıllıca şeyin arkanı dönüp yurduma dönmek ve sonra alışverişe gitmek olduğunu biliyorum.

ama bir kez olsun, akıllıca olanı yapmak istemiyorum.

Oda arkadaşımın zaten öyle olduğumu düşündüğü çamura saplanan sopa değil, cüretkar ve maceracı olmak istiyorum.

- ve o haklı olurdu.

Omuzlarımı dikleştirip "Tamam" diyorum.

Ağı hafifçe aralanır. Aslında evet dememi beklemiyordu. "Hadi gidelim o zaman." Başını geldiği yönden geri çevirir.

"Seni hiçbir şeyden alıkoymuyorum, değil mi?"

Başını sallıyor. "Önemli değil."

"Emin misin?" Tereddüt ediyorum, planlarını bozmak istemiyordum.

"Kesinlikle." Elini cebine sokar ve arabanın anahtarını çıkarır.

Çeşitli binaları yararlı bir şekilde işaret ederken onu kampüste takip ediyorum. Sonunda otoparka varıyoruz ve o, arabasının kilidini açmak için bir düğmeye basıyor.

" *Bu* senin araban mı?" Yepyeni bir kırmızı Camaro'nun farlarının ne zaman açılacağını soruyorum. Araba bağımlısı ağabeyimden bunun birinci sınıf bir Camaro olduğunu ve ucuza kaçmadığını yeterince biliyorum. "Siz öğrenci misiniz? Aman Tanrım," diye iç çekiyorum. "Lütfen bana profesör olmadığını söyle?"

Sanırım ölebilirim.

Güler. "Hiç biri."

Onu endişeyle izliyorum. "Beni uzak bir yere götürüp öldürmeyeceksin, değil mi?"

Gülüyor, sanki şimdiye kadar duyduğu en komik şeyi söylemişim gibi ortada yalpaladı. "Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?"

"Güven kazanılmalı," diyorum ona. "Öyleyse kazan."

"Ooo." Gülüyor ve yolcu kapısını açıyor. "Sen bir şeysin, değil mi?"

"Bu ne anlama geliyor?" Soruyorum. Arabaya binmek için etrafından dolaşırken göğsüm kolunu okşuyor.

Kapıyı kapatmadan önce duraklıyor. "Kötü bir şey yok. Biraz huysuzsun, değil mi?"

"Hayır," diye savunuyorum, "ama tanımadığım adamların arabasına binme alışkanlığım yok." Sırıttırıyor, sadece dudaklarını hafifçe kaldırıyor ve yanaklarında gamzeler beliriyor. Muhtemelen olduğundan daha genç görünmesini sağlar. Cevap olarak bir şey demez ve kapıyı kapatır. Direksiyonun başına geçtiğinde, "Öğrenci ya da profesör değilseniz, nesiniz?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sadece ziyaret ediyorum."

"Ah, buraya giden bir kardeşin mi var? Şu anda onlarla birlikte olman mı gerekiyor? Aman Tanrım, çok üzgünüm. Çıkabilirim." Kapıya uzanıyorum ama ben açamadan o karşıma uzanıyor ve kapıyı kapatıyor.

"Kardeş yok," dedi kıkırdayarak.

"Ey." Koltuğa rahatlıyorum ve gitmesine izin veriyor.

"İstersen gitmekte özgürsün," diye beni temin etti. "Ama beni kimseden saklamıyorsun.

Söz vermek." Arabadan inmek için hiçbir harekette bulunmadığımda, "Nereye?" diye soruyor.

"Buralarda bir Hedef var mı? Odama bir şeyler almam lazım."

"Evet, yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir tane var." Arabayı çalıştırıyor ve motor mırıldanıyor. "Yani,"

garajın etrafından çıkışa doğru sürerken, "hadi şu güven meselesi üzerinde çalışalım" diyor.

"Ha?" Bakışlarımı arabanın camından ayırıyorum.

"Güvenin kazanılması gerektiğini söyledin ve bu birini tanımakla aynı şey değil mi?" Başımınla onayladım.

"Yani seni tanımaya çalışıyorum."

Otoparktan çıkıp trafiğe çıkıyor.

"Ey." Bir tutam kahverengi saç kulağımın arkasına sıkıştırdım.

O kıkırdar. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

"Numara."

"Yalan söyleme." Düz, beyaz dişleri parlıyor. "Demek birinci sınıfsın," diyor, "stilist olmak istiyorsun ve çikolatayı seviyorsun. Senin hakkında başka ne bilmeliyim?"

"İki erkek kardeşim var."

"Başka bir deyişle, seninle uğraşırsam beni hırpalarlar mı?" Bana bok yiyici bir sırıtışla bakıyor.

gözlerimi deviriyorum. "Muhtemelen değil. Dean fark edemeyecek kadar arabalarına ve kız arkadaşına düşkündür ve Lincoln sadece lisededir. Senden ne haber? Kardeş var mı?"

"Bir kızkardeş. Sabrina."

"Daha yaşlı mı, daha genç mi?" Soruyorum.

"Daha eski."

"Ah." Gülüyorum. "Demek şımarık en küçük çocuksun."

Kıkırdayıp flaşöre hafifçe vurarak ana caddeye dönüyor. "Sanırım bunu söyleyebilirsin. Peki sen nerelisin, Grace?"

"Virginia," diye cevap veriyorum. "Senden ne haber?"

"Dağlar," diye yanıtlıyor. "Güzel. Massachusetts'te doğup büyüdüm. Seni burada okul seçmeye iten ne oldu?"

Omuz silktim ve dürüstçe cevap verdim. "Özgürlük."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "O kadar kötü, ha?"

"Hayır," diyorum hızlıca. "*Fena değil*, sadece... ezici. Babam aşırı korumacıdır. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama bu biraz boğucu olabilir. Kim olduğumu anlama şansını istedim."

Başını sallıyor. "Mantıklı görünüyor."

"Ve şimdiye kadar beni bir yabancıyla birlikte bir arabaya bindirdi."

Gülüyor, açıkça eğleniyor. "Senin için *hala bir yabancı* mıyım?"

Pano saatine bakıyorum. "Birbirimizi yaklaşık otuz beş dakikadır tanıyoruz, yani evet."

"Artık yabancı olmamam için ne gerekiyor?"

Dudaklarımı düşünceyle büküyorum. "Birkaç gün?"

Başını sallıyor. "Onu alacağım."

Hedef otoparkına giriyor ve ben gözümü kırpmadan önce kapımı almak için dışarı atlıyor.

"Oha" diyorum. "Sanırım görgü kuralları tamamen ölmedi."

Çarpık bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Denerim." Dönüş alanlarından birinden bir alışveriş arabası alıp bana doğru sürüyor.

"Sen de mi alışveriş yapıyorsun?" diye soruyorum, yanına adım atarak.

"Hayır, ama bir arabaya ihtiyacın olmayacak mı?"

"Evet."

"O zaman bana yapacak bir şey veriyor." Biraz daha hızlı iter ve üzerine atlar, böylece süzülür. Otomatik kapılara yaklaşıyor ve korkarım onlara çarpacak. "Sana açmanı emrediyorum!" diye bağılıyor ve tam onun içeri girmesi için tam zamanında kayarak açılıyorlar. Rahat bir nefes alıyorum.

"Büyük bir çocuk gibisin, değil mi?" Güldüm.

"Eh, evet, sanırım öyle. Havasız, yaşlı bir osuruk gibi davranmanın anlamını göremiyorum. Hayatla biraz eğlenmek de olabilir. Sadece bir kez buradasın." Arabadan atlıyor ve onu dolar bölümüne götürüyor.

"Not defterine ihtiyacın var mı?" diye soruyor, arkasında mıknatıs olan türden bir avuç dolusu alarak.

"Hayır," diyorum, yel değirmeni tipi bir şey alıp parmağımla uçlarını hafifçe vurarak.

"Ne yazık ki, biraz alıyorsun," diyor ve not defterlerini arabaya atıyor. Başımı sallayıp devam ediyorum. Arabayı arkamdan itiyor. "Ne için burdasın? Bölmemiz gerektiğini söyledim ve

fethettim ama kaybolmaktan korkuyorum."

Ona dönüp bakıyorum ve göz kırpmıyor. "Yastıklara, ışıklara, mantar panoya, halıya ihtiyacım var..."

"Temelde tüm mağazaya mı ihtiyacınız var?" beni kesiyor.

iç çekiyorum. "Evet."

"Tamam, ev işleri bu tarafta." Arabayı bir koridordan aşağı çeviriyor, çocuğun kıyafetlerini kesiyor.

"Kaç yaşındasın?" ona soruyorum.

"Grace-" dilini şaklatıyor "-hiç kimseye yaşını sormaman gerektiğini bilmiyor musun? Ne kadar skandalsın." Ben ona bakıyorum, o iç çekiyor. "Yirmi üç yaşımdayım."

Dur, dedim ona, bir boşluk uç kapağı fark ederek. Yumuşacık beyaz bir yastık alıp arabaya atıyorum.

Yastığa nefretle bakar. "Bu bir hayvana benziyor."

tek kaşımı kaldırıyorum. "Fikrini mi sordum?"

"Pekala, hayır."

"Aynen öyle," diyorum, diğer gümrük eşyalarına bakarak. Almak istediğim birkaç mum var ama bunlar yangın tehlikesi olduğundan kaçınmak zorundayım. Yastık koridorunu kapatırken Bennett arkamdan geliyor. Birkaç tane daha seçiyorum.

"Gerçekten bu kadar çok şeye ihtiyacın var mı?" O sorar. ona bakakaldım. "Doğru." Ellerini masumca kaldırıyor.

"Benim fikrimi istemiyorsun. Dudaklarımı sıkıştırıyor."

Halı koridoruna geçiyorum ve peluş beyaz bir halı seçiyorum. Bizim odamız olduğu için satın almadan önce muhtemelen Elle'ye beğenip beğenmediğini sormalıyım, ama o burada olmadığı ve fikrini umursamayacak kadar orospu olduğu için, yine de sepete atıyorum.

"Hey, yardım etmeme izin ver." Bennett harekete geçerek halıyı ellerimden alıp arabaya tıkıyor. Şimdi pek yer yok.

"Teşekkürler," diyorum.

"Sorun değil." O gülüyor.

Ev dekoruna doğru ilerlerken, "Yani," diyorum, "ekşi yamalı çocukları seviyorsun. Senin hakkında başka ne bilmeliyim?"

O sırttır. "Benim favori rengim kırmızı."

"Kanın rengi mi?" Güldüm.

"Hayır," diyor pis bir sırıtışla. "Aşkın rengi."

Daha da çok gülüyorum. "Ah, iyisin. Ama en sevdiğin renk gerçekten dünyayı sarsan bir şey değil. Bana iyi şeyleri ver."

Kıkırdayıp tekrar arabaya atlayıp süzölmeye devam ediyor. "Nasıl yani, bekaretimi on dört yaşında yaşlı bir kadın yüzünden kaybettim ve şimdi hasarlı mal mıyım?" İzlerimde duruyorum ve o gülüyor. *Şaka yapıyorum* Grace ama yüzündeki ifade paha biçilemez.

Yüzümü normale döndürmeye çalışıyorum. "Ne bakışı?" diye mırıldanıyorum.

Sadece sırıtıyor ve bir kaykay üzerindeymiş gibi tekrar başladı. "Söylenecek fazla bir şey yok, Grace."

Ona yakından bakıyorum. "Bunun bana anlatacak çok şey olduğunu düşündürdüğünü biliyorsun."

O işaret ediyor. "Işıklar."

Onlara doğru ilerliyorum ama hemen bir yüz ifadesi yapıyorum. İyi deneme, dedim kollarımı göğsümde çaprazlayarak. "Kaçınıyorsun."

O sırıtır. "Belki bu yüzden."

"Hadi," diye yalvarıyorum. "Bana bir şey ver."

"Önce sen," diye meydan okuyor.

"Hiç böyle bir şey yapmadım," diye itiraf ediyorum. "Bir yabancıyla çık, ama hoşuma gidiyor. Yanlış olanı yapmak."

"Ben çok yaptım. Yanlış şey, demek istediğim," diyor, ela gözleri koyulaşarak. "Yine de daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum."

"Peki bu nedir?" Soruyorum. "Biz, tam burada, şimdi mi? İyi ya da kötü?"

Yırtık görünüyor. "Kötü," diye sonunda itiraf ediyor.

"Seni bir şeyden koruyorum, değil mi?" çaresizce soruyorum.

Uzaklara bakıyor. "Evet, ama bekleyebilir."

iç çekiyorum. "Benim adıma başının belaya girmesini istemiyorum."

Gözleri bana döndü, içlerinde bir ateş parlıyordu. "Ben büyük bir çocuğum, benim için endişelenme."

"Bennett-"

"Hey" diyerek sözümü kesti. "Burada durup bunun hakkında konuşarak daha fazla zaman öldürüyoruz. İhtiyacın olanı alıp geri dönelim." Burun köprüsünü sıkıyor. "Kahretsin, kulağa böyle gelmesini istememiştim."

"Sen bir pislisin gibi mi?"

O irkildi. "Evet. Sanırım öyleyim. Hayır, öyle olduğumu *biliyorum* ama sana öyle vurmak istememiştim."

"Senin bir pislik olduğunu düşünmüyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Bir pislik, bana yardım etmen için ne yapman gerekiyorsa onu ödemezdi."

Ağlıyor. "Tamamen bencil olmayan motivasyonlara sahip değildim."

"Gerçekten mi?" tek kaşımı kaldırıyorum.

"Sıcak olduğunu sanıyordum." O sırtır. "Sıkıntı içindeki seksi bir genç kıza kim yardım etmez ki?"

Güldüm. "Pekala, teşekkür ederim. Motivasyonunuz ne olursa olsun, teşekkür ederim."

Gülüyor ve başını eğiyor. "Beklediğim tepki bu değildi."

"Ne söyleyebilirim?" Ondan uzaklaşıp omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Sürprizlerle doluyum."

Sıradaki bakkal bölümüne gidiyoruz ve su ve mısır gevreği gibi birkaç rastgele ürün alıyorum.

"En sevdiğin çikolata ne?" diye sordu Bennett, parmaklarını şeker reyonuna doğru sallayarak.

"Bunların hiçbiri değil. Çikolatalı pastamı kek şeklinde tercih ederim. Bana biraz yapacak mısın?" Şaka yapıyorum.

Çenesini ovuşturur. "Ah, muhtemelen hayır."

"Şaka yapıyordum." Bir kutu yulaf ezmesi alıp zaten dolup taşan arabaya koyuyorum.

Kutuyu alır ve bakar. " Bu şeyleri gerçekten *iyorsun ?*" Dehşete düşmüş görünüyor.

Gülüp kutuyu elinden kapıyorum. " *Evet* . Bazıları bundan hoşlanıyor."

"Ben değilim." Yüzünü çevirir ve arabayı ileri doğru iter. "Bu benim hızımdan daha fazla." Bir kutu Captain Crunch aldı ve bana gösterdi.

"Bir çocuğun mısır gevreği mi?"

Göz kırpıyor. "Bu iyi şeyler." Tekrar rafa koyuyor.

Sepetteki her şeye bakıyorum. "Sanırım burada işim bitti."

"Başka herhangi bir yer?" Bizi çevreleyen çeşitli koridorları işaret ediyor.

"Hayır, hepsini aldım."

Yan yana kasaya gidiyoruz. Bennett, önümüzde hâlâ iki kişinin bulunduğu, en az meşgul olan ödeme şeridini seçiyor.

Önümüzde duran adam, eşyalarını taşıma bandına koymayı bitiriyor ve arkasına bakıyor. Kara kaşları çatıldı ve Bennett'e baktı. "Seni tanıyor muyum?" O sorar.

Adamla Bennett arasına bakıyorum. Adam ellilerinde olmalı, yani Bennett'in birlikte okula gittiği biri olamaz.

Bennett omuz silkiyor. "Hayır, üzgünüm. Yanılmış olmalısın." Adamın bakışlarından etkilenmemiş gibi görünüyordu ama gözlerinde bir şey var - beni rahatsız eden bir ihtiyatlılık.

"Evet, sanırım öyle. Afedersiniz." Kasiyer eşyalarını taramaya başlayınca adam arkasını döner.

Bennett'e karşılaşmayı sormuyorum. Birbirimizi en fazla iki saat tanıyoruz, o yüzden bilmiyorum

Bana bir açıklama borçlu gibi hissediyorum. Ayrıca, bundan sonra onu tekrar göreceğimden şüpheliyim.

Bennett eşyalarımı taşıma bandına boşaltmaya başlıyor ve arkası dönükken kasadaki şeker rafından bir paket Sour Patch Kids alıp oluşturduğu yığına fırlatıyorum.

Gülüyor ve dönüp bana bakıyor. "Benim için?" Kendini işaret ediyor.

Gülüyorum. "Başka kimin için olacaklar? *Onları* kesinlikle yemeyeceğim."

Bu hareketin onu memnun ettiğini söyleyebilirim. Bu küçük bir şey elbette, ama küçük şeyler genellikle birileri için en çok anlam ifade eder. Dikkatinizi verdiğinizi gösteren küçük şeyler.

Kasiyer eşyalarımı taramaya ve paketlemeye başlıyor ve Bennett hemen onları alıp sepete koyuyor.

Sour Patch Kids'i işaret ederek kasiyere "Bırakın bunları," diyorum. Başıyla onaylayıp sonuncuları tarıyor ve bana uzatıyor. "Teşekkürler," diyorum ve kredi kartımı okutuyorum. Fişi bana uzatıyor ve ben de onu çantam dediğim dipsiz kuyuya dolduruyorum.

Bennett'i arabasına kadar takip ediyorum, halıyı arkaya tıkıyor. Küçük arabasına sıkı bir şekilde uyuyor, ama çalışmasını sağlıyor. Çantaları ona verdim ve o da onları halının yanına yerleştirdi.

Bagajı kapattı ve ben arabaya binerken arabayı geri götürmeye gitti.

İçeri girdiğinde ona Sour Patch Kids çantasını veriyorum. Gözleri bir anda küçük bir çocuk gibi parlıyor ve poşeti yırtıp açıp ağzına bir tane atıyor. "Al, bir tane al." Çantayı bana uzatıyor.

başımı sallıyorum. "Ekşi benim işim değil."

Sallıyor. "Hadi ama sadece bir tane mi? Benim için?" Kelimenin tam anlamıyla somurtuyor - Kıvrılmış alt dudaktan ve yavru köpek gözlerinden bahsediyorum, bütün mesele. Yani, elbette, pes ediyorum.

"İyi." Bir tane alıyorum ve ısırıyorum. Hemen dudaklarım büzüldü ve tükürdüm, kırmızı şeker arabasının zeminine bir damla şeklinde düştü. Ona mahcup bir şekilde bakıyorum. "Afedersiniz."

Bana düz bir yüzle bakıyor ve yere bir parça sakız tükürdüğüm için bana bağırmasını bekliyorum ama bunun yerine kontrol edilemez bir kahkaha patlatıyor. Gülüşü bulaşıcı ve ben de ona katılmadan edemiyorum. Kırmızı sakızı alıp çantamdan bir peçeteye sardım.

"Ekşi şeyleri sevmeme konusunda şaka yapmıyordun." Kafasını sallayarak kampüse doğru sürüyor.

Hala dilimde tadı alabiliyorum, keskin tadı damaklarıma yapışıyor. Keşke biraz suyum olsaydı.

İşte, dedi Bennett, sanki düşüncelerimi okumuş gibi ve bana yarısı boş bir su şişesi uzatıyor.

"Söz veriyorum bulaşıcı bir şeyim yok."

Başımı sallayıp şişeyi elinden alıyorum. Kapağı açıp dudaklarıma doğru kaldırdım. Su, arabada oturmaktan biraz sıcak, ama olur. Sour Patch Kid'in ekşi tadı nihayet dilimden çıktı ve kapağı şişeye geri koydum.

"Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim."

Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Arabamda bir Ekşi Yama Çocuğu tükürdüğün için mi?"

Gülüp başımı sallıyorum. "Hayır, eşyalarımı almak için beni buraya getirdiğin için. Planlarından vazgeçmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Elini umursamazca sallıyor. "Sorun değil." Yine de ses tonunda bir şey beni endişelendiriyor, sanki sorun *yokmuş gibi* .

Kampüse geri dönüyoruz ve o aynı yere garaja park ediyor. Çantaları arkadan alıyorum ve o halıyı taşıyor. Yurduma yan yana yürüyoruz - en azından nerede *olduğunu biliyorum* .

Bina yaklaşınca "Alırım" diyorum ve halıyı elinden almaya çalışıyorum.

"Buldum," diyor yolumdan çekilip. Halının ucu neredeyse bacaklarıma çarpıyor.

"Emin misin?" Soruyorum. "Seni daha fazla tutmak istemiyorum."

"Sorun değil Grace."

Omuz silkip adımları başlatıyorum. Çantamdan kimlik kartımı çıkardım ve içeri girebilmemiz için kaydardım. Yurdum üçüncü katta ama neyse ki asansör var. Kapılar açılıyor ve biz

içeri adım atın. Aramıza giren garip sessizlikten nefret ediyorum. Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadım—sevdiğim adamlarla konuşmak ve söylenecek doğru şeyi bilmek. Keşke her zaman söyleyecek doğru şeyi bilen ya da kendini ortaya koyacak kadar cinselliğine güvenen kızlardan biri olsaydım, ama bu ben değilim.

Kapılar kayarak açılıyor ve bize boş bir koridor gösteriyor. "Bu taraftan," diyorum ve halıyı tekrar alıyor. Onu yurt odama götürüyorum ve halıyı kapının yanına bırakıyor. "Eh," diye başladım, beceriksizliğim daha da derinleşirken ayaklarımı sallayarak, "Sanırım bu bir veda." Muhtemelen numarasını istemeliyim ama çaresiz görünmek istemiyorum. Ayrıca, bana sadece bir iyilik yapıyordu ve muhtemelen bundan sonra beni görmek istemiyor.

Omuz silkiyor ve geri adım atıyor. "Bunun bir veda olduğunu sanmıyorum Grace. İçimden bir ses seni tekrar göreceğimi söylüyor." Bana ağzı kapalı bir gülümseme gönderiyor, başını eğiyor ve gidiyor.

Asansöre binişini izliyorum ve kapılar kapanmadan hemen önce göz kırptırıyor.

chapter two

Bennett

"Geç kaldın."

kalınca yutkunuyorum. Geç kalmak için iyi bir bahanem yok ve yapsam bile Koç Harrison bunu duymak istemez. "Özür dilerim" duymaktan da hoşlanmıyor.

"Artık buradayım," diyorum onun yerine.

Kurnaz yeşil gözleri kısıldı. Her şeyi görüyorlar ve çok şey biliyorlar.

"Parfüm gibi kokuyorsun." Sesi boğuk ve parmağı huzursuzca masasına vuruyor - ben burada okula gittiğimde sahip olduğu sıranın aynısı. Eski ve yıpranmış, sıyrıklar ve tahta parçaları eksik.

"Bir kadınla birlikte değildim," diye savunuyorum. "Yani öyleydim." Omuz silkiyorum, ürküyorum. "Ama öyle değil."

"Lanet olsun, Bennett." Elini masasına o kadar sert vurdu ki kalemlik sekip yere yuvarlandı. Yere saçılan bardağa ve kalemlere, sonra da bana dik dik baktı. "Al onları, pislik" diyor.

İç çekip onları almak için eğiliyorum. Yaralı bacağım ve dizim hareketle itiraz ediyor ve yüzümü buruşturuyorum. Koç fark eder ama yorum yapmaz. *Aylardır* giydiğim alçı daha bir hafta önce çıktı ve bacağım hala sert. Oynadığım oyun düşünüldüğünde çok ayıp olan hareket özgürlüğüne alışık değil. Tekrar buza çıkmak acımasız olacak.

Kalemleri hızla alıp teneke bardağa tıkırtıyla dolduruyorum. Bardağı gereğinden biraz daha fazla kuvvet uygulayarak masasına bıraktım ve dudakları hafifçe yukarı kalktı.

Koç Harrison sert biridir. Bu yüzden onu her zaman sevdim ve bu iş için doğru adam o.

- beni ekibime geri götürme işi. Tabii, ekibimde bana yardım *edebilecek çok insan var* ama istemiyorlar. O pisliklerin tek istediği benim başarısız olduğumu görmek. Onlara yanıldıklarını kanıtlamaya kararlıyım.

Koç'u yaklaşık bir ay önce aradım ve biraz ikna ettikten sonra, boş zamanlarında beni eğitmeyi kabul etti - hatta üniversite ekibiyle çalışmama izin verecek kadar ileri gitti. Takımdaki adamların oynadığını gördüm ve iyiler - evet, benim NHL takımım ile aynı değil, ama ben sadece birkaç yıl önce bu adamlardan biriydim, bu yüzden şanslar, en az biri olacak profesyonelce oynamayı bırak. Köklerime geri dönmek için ekibime geri dönmek için ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyorum. Yolda kendimi kaybettim ve bu çok kötü. Tanıdığım herkese göre her zaman ukala oldum ama menajerime göre kafam daha da şişmiş. O haklı ve haklı olmasından nefret ediyorum. Büyük bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacım vardı ve bunun bir yaralanma şeklinde gelmesinden nefret ediyorum - neredeyse kariyerini bitiren bir yaralanma.

Koç sandalyesinde geriye yaslanarak beni ölçüyor. Kafasında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok - sabırlı ifadesi kesinlikle

hiçbir şeyi ele vermiyor. Sonunda içini çekti, ağırlığını ayarlarken deri sandalyesi gıcırıyor.

"Buza geri dönmeye hazır değilsin" diyor. "Spor salonuna gitmek." Eşyalarını toplamaya başlar.

"Tek söyleyeceğin bu mu?"

Yaptığı şeyi durdurdu ve şimdiye kadar karşılaştığı en aptal insan benmişim gibi bir ifadeyle bana baktı. "Eğildiğinde yüzündeki o ifadeyi gördüm. Seni bu şekilde buzun üzerine göndermeyeceğim. Git biraz yoga yap ve o bacağını gevşet."

"Yoga? Ciddi anlamda?"

Ayağa kalkıp çantasını omzuna asarak, "Ben her zaman ciddiylim," diyor. "Hazır olana kadar seni buza koymayacağım. İhtiyacın olan son şey başka bir yaralanma."

Sözleri canımı sıktı ve başım karamsarlığa düştü. "Evet, anlıyorum Koç."

Ben geçerken başını salladı ve koluna tokat attı. "Yarın görüşürüz, Bennett."

"Hımm, teşekkürler." Derin bir iç çektim ve parmaklarımı gözlerime bastırarak bir inilti çıkardım.

Bu düşündüğümde daha zor olacak.

chapter three

Grace

"Bunu partide takmıyorsun, değil mi?" Elle ince kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik baktı. Burada bulunduğum kısa sürede onun bakışlarına alışmış olmam üzücü mü?

Payetli eteğime ve beyaz bluzuma bakıyorum. "Bunun nesi var?"

Gözlerini deviriyor. "Her şey." Parmağını dudaklarına dokunduruyor. "Aynı boydayız..." diye mırıldandı. "Hatta beklemek."

Çekmecelerini karıştırarak yurt odasının zaten dağınık olan tarafını daha da büyük bir karmaşaya soktu. Bu beni çıldırtıyor. düzeni severim.

"Burada." Bana siyah bir kot pantolon fırlatıyor. Onları yakalarım ve onlara bakabilmem için uzatırım. Bacak ve diz bölgesi parçalara ayrılır. Bana başka bir şey fırlatıyor ve yüzümü kapatıyor.

Ben çıkarırken kıkır kıkır gülüyor. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir üst. "Değişim" diye talep ediyor.

"Bütün iyi biralar bitmeden gitmeliyiz."

"Böyle bir partide iyi bira diye bir şey var mı?" diye mırıldanıyorum, üstümü değiştiriyorum.

Bana cevap vermiyor ama vermesini beklemiyordum. Kıyafetleri benim uzun, ince bedenim için biraz fazla kısa ama sorun yaratacak kadar dikkat çekici değil. "Bu nasıl?" Beni değerlendirebilmesi için arkamı dönüyorum. "Bu onay damganızı alıyor mu?"

"Hemen hemen." Öne çıkıyor ve saçımı karıştırmadan önce izin beklemiyor. "Bu daha iyi."

Elle'nin peşinden yurttan çıkmadan önce cep telefonumu ve biraz paramı alıp ikisini de cebime koydum.

Gökyüzü karanlık, sadece birkaç yıldız var ve ay yok, ama gece kampüsü noktalanayan antika görünümlü lambalarla aydınlatılıyor.

"Taksi çağıralım mı?" Elle'ye soruyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor. "Taksiler paraya mal oluyor ve biz üniversite öğrencileriyle mücadele ediyoruz." Neredeyse ağzımı açıp ona param olduğunu söyleyecektim ama bunun benden sadece daha fazla nefret etmesine neden olacağını hemen anladım.

"Üstelik, parti kampüsten sadece birkaç blok ötede."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum serin havadan titreyerek. Tüylerim diken diken oluyor ve keşke bir ceket getirseydim.

"Birinin bunun hakkında konuştuğunu duydum ve sordum, sonra beni davet etti." Omuz silkiyor.

"Harika."

Parti birkaç blok ötedeydi ve oraya vardığımızda ayaklarım beni öldürüyor, ama ayakkabılarımı çıkarmamın ve onları kaybetme

riskini almamın hiçbir yolu yok - hijyen tehlikesinden bahsetmiyorum bile.

Güzellik acıdır , diye hatırlattım kendime.

Cadde boyunca arabalar park edilmiş ve birkaç ev aydınlatılmış, bu yüzden üniversiteden insanlar tarafından işgal edildiğini varsayıyorum. Ayrıca gürültü şikayeti nedeniyle polislerin neden çağrılmadığını da açıklıyor. Müzik o kadar yüksek ki ayaklarımın altındaki zemin titriyor.

Elle bana döndü ve ondan gördüğüm ilk içten gülümsemeyle, "Buna hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Hadi." Elimden tutup beni içeri çekiyor. Evin ön kapısı açık, sokaktaki herkesi davet ediyor.

Gürültü seviyesi sadece içeri girdikçe artıyor ve mekan cesetlerle dolu. Bir yere varmak için yolumuzu zorlamamız gerekiyor. Biri yan tarafıma dirsek attı ve nefesim beni terk ederken elim Elle'nin elinden kaydı. Kendi başıma ilerlemeye çalışıyorum ama geçemiyorum. Elle gitti ve ben tek başımayım.

Dönüp diğer tarafa yöneliyorum.

Bundan hemen nefret ediyorum. İnsanların bana bakışlarından nefret ediyorum. Ter ve bira kokusundan nefret ederim. nefret ediyorum

çok gürültülü müzik. hepsinden nefret ediyorum. Yurtta kalmalıydım ve Elle'e teslim olmamalıydım.

Fuayeden geçiyorum ve sonunda bir aile odasına giriyorum. Cesetlerle kaplı geniş bir kanepede var. İnsanlar konuşuyor, dans ediyor ve kanepede herkesin önünde seks yapmaktan on saniye uzaktaymış gibi görünen bir çift var. Kız elini adamın pantolonuna

koyarken dehşet içinde bakıyorum. Gömleği kapalı, odanın bir yerinde kayboldu ve göğüslerini emiyor.

resmen iğreniyorum.

Daha fazla cesedin yanından geçerek odadan kaçıyorum. Mutfğa giriyorum ve bir çıkış bulmak için aceleyle neredeyse bira içiyorum.

Bir el koluma yapıştı ve sert bir vücuda çekildim. "Hey! iyi misin?" diye soruyor bedene bağlı erkek sesi.

Sıcak kahverengi gözlere bakıyorum. Koyu kahverengi saçları alnına düşüyor ve gülümsediğinde gamzeleri oluyor.

"Evet," diyorum, biraz nefes nefese. "Biraz biranın üzerine kaydı."

"Farkettim." Tekrar gülümsüyor ve bana gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. Yavaşça beni bıraktı ve arkasında bir mutfak tezgahı olduğu için gidebildiği kadar geri çekildi.

"Beni kurtardığın için teşekkürler." ayrılmaya başlıyorum.

"Adınız ne?" o çağırır.

Durup arkamı dönüyorum. "Lütuf."

"Ben Ryland'ım." O gülüyor. Kolay, rahat bir gülümsemesi var.

"Burada yeni misin?"

"Birinci sınıf," diye itiraf ediyorum.

Başını sallıyor. "Seni hiç görmediğim için öyle olmalısın diye düşündüm."

Ryland yeterince hoş görüldüğü için, "Dışarıya hangi yoldan?" diye soruyorum.

Tezgahtan uzaklaşıyor. "Beni takip et."

Mutfağı dolduran insanları iterek -evin en kalabalık odası gibi görünüyor, muhtemelen birayla ilgisi var- ve sonunda bir kapıya geldik. Kapıyı açar ve soğuk hava içeri girer. Son beton basamağa kışımı çarparak minnetle dışarı koşuyorum. İçinde büyüyen tek bir karahindiba ile çatlamış. Ryland yanıma oturdu, bira şişesini parmaklarının arasına sarkıttı.

"Beni buradan çıkardığın için teşekkürler," diyorum ona. "Orası boğucuydu."

"Ne demek istediğini biliyorum. Partiyi veren oda arkadaşlarımdan biri. Keşke önce bize sorsaydı ama bu Trevor. Her zaman istediğini yapar." Ryland omuz silkip birasından bir yudum alıyor.

"Beni buraya sürükleyen oda arkadaşım," diye homurdandım.

"Ah." Başını sallıyor. "Oda arkadaşları en kötüsü."

"Bana bundan bahset." iç çekiyorum. "Bütün bir gün bile olmadı ve şimdiden bağırsaklarımdan nefret ediyor."

Gülüyor ve bacaklarını uzatıyor. Botlarının tabanları gevşek kire batıyor. "Üzgünüm."

omuz silkiyorum. "Hayat bu. Yurdumu istediğimde bana doldurdukları uyumluluk formunun tamamen saçmalık olduğunu düşünüyorum. Biz tamamen zıt insanlarız."

Birasını içer. "Üniversitenin o kadar da kötü olmadığına söz veriyorum."

"Hayır, değil," diye katılıyorum Bennett'i düşünerek. "Yani, kıdemli misin?"

"Genç." Omuzlarını silkerek dirseklerini arkasındaki merdivene dayadı.

"Yani bana tüm detayları verebilirsin, değil mi?" Şaka yapıyorum.
"Nerede yenir, hangi profesörler kabustur, en iyi kahveyi kim yapar?"

Gölüşü gecede yankılanıyor. "Evet kesinlikle. Belki yarın sana kampüsü gösterebilirim? Burası çok büyük. İlk günümde yaklaşık on beş kez kayboldum - ben de yanlış sınıfa girdim ve oraya ait olmadığımı fark etmeden önce dersin yarısında oturdum, o noktada kalkıp gitmekten çok korktum."

"Ne?" nefesim kesiliyor. "Numara."

Başını sallıyor. "Ah evet. Çok utandırıcıydı. Neyse ki, bunu bilen tek kişi benim... şimdiye kadar." Birasını bana bahşış veriyor. Eylem, ona sahip olmadığımı fark etmesini sağlıyor gibi görünüyor. "Sana bir bira almamı ister misin?" Ben ona cevap bile vermeden ayağa kalkmaya başladı.

başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Emin misin?" Tekrar oturmaya başlar.

"Pozitif." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ve bana etrafi gösterebilirsen çok minnettar olurum. Bugün çoktan kayboldum ve kampüste pek kimse yok. Yolumu bilmiyorsa Pazartesi günü ne yapacağımı bilmiyorum."

"Seninle ilgileneceğim," dedi o kolay gülümsemelerinden bir başkasıyla.

Ryland ile ilgili bir şey beni rahatlatıyor. Ona güvenebileceğimi hissediyorum.

"Ne okuyorsun?" ona soruyorum.

"Spor ilacı."

Gözlerim genişliyor. "Etkileyici."

O sırtır. "Senden ne haber?"

"Ben stilist olmak istiyorum" diyorum. "İşletme ve pazarlama okuyorum ve birkaç moda tasarımı dersi alıyorum."

Başını sallıyor. "Stilist olmak isteyen biriyle tanıştığımı söyleyemem."

"Farklı olmayı seviyorum." Ayağa kalkıyorum ve kotumun tozunu alıyorum - Elle'nin *kotu* . "Geri dönüyorum," diyorum.

Ryland beni takip ediyor ve tekrar cesetlerin arasından geçiyoruz. Buradaki insan sayısı biraz saçma.

"Beni takip et," diye bağılıyor Ryland müziğin üzerinde duyulmak için. Büyük olasılıkla yemek odası olması gereken boş bir odaya giriyoruz. "Dans etmek istermisin?"

Pek değil, ama kendimi yine de evet anlamında başımı sallarken buluyorum. O iyi biri ve açıkçası tek başıma kalmak istemiyorum.

Bazı süper hızlı elektronik şarkılar çalıyor ve kalçalarımı elimden geldiğince ritme göre hareket ettiriyorum. Çoğu insan sallanır veya aşağı yukarı zıplar ama bu benim tarzım değil. Ryland benimle dans ediyor, hareketlerimi taklit ediyor.

Çok geçmeden dans ederken insanlar bize bakıyor ve ben kendimi gülümserken buluyorum. Bu aslında yarı kötü değil. Sonunda kollarımı Ryland'ın boynuna doladım ve o kalçalarımı kavradı. Bedenlerimizle aynı dili konuşarak birlikte hareket ederiz. Ona gülümsüyorum, ter tenimi kaplıyor ve sırtıyor, saçlarını gözlerinden ayırıyor.

Müzik değişiyor ve biz dans etmeye devam ediyoruz. Mola verip su içmeden önce en az beş şarkı boyunca dans ediyoruz.

Ryland beni evin içinden mutfığa sürükledi ve kendine ve bana su aldı. Açgözlülükle içiyorum, plastik şişeyi saniyeler içinde boşaltıyorum.

"Eğlenceliydi," diye bağıyorum odadaki gürültünün üzerinde, duyabilmesi için.

"Ha?" Ağzım kulağına yakın olacak şekilde eğiliyor.

"Eğlenceliydi," diyorum tekrar.

"Ah evet." Daha fazla su içmeden önce başını sallayıp gülümsüyor.
"Eğlence."

Saatime bakıyorum ve neredeyse iki saat geçtiğini ve Elle'yi görmediğimi fark ettiğimde şok oldum.

Tekrar eğilmesi için işaret ediyorum. "Gidip oda arkadaşımı bulmam gerek."

"O neye benziyor?" O sorar.

"Uzun, koyu renk saçlar, çekik gözler, yüzünde her zaman kötü bir ifade var," diye anlatıyorum.

Güler. "Tanıdığım hemen hemen her kızı tarif ettin. Tabii senin dışında." Göz kırpmıyor.

Gülüyorum. "Cidden onu bulmam gerekiyor. Yurdumuza dönmeliyiz."

"Elbette." Başını sallıyor. "Anladım. Bakmana yardım edeceğim."

Gördüğüm her yüzü Elle'i arayarak kalabalığın arasından tekrar ilerledim. Ryland omzuma dokunuyor ve diğer tarafa gittiğini işaret ediyor. Banyo kuyruğunun olduğu dar, karanlık bir koridora doğru ilerliyorum. O burada değil. İğrenerek geldiğim yoldan geri dönüyorum. Üst katta bir yer var ve içimden bir ses orayı aramam

gerektiğini söylüyor. *Yippee* . Daha önce kanepedeki sahneye dayanarak, yukarıda ne olduğuna dair olasılıklar beni heyecanlandırmıyor.

Merdivenlerden çıkarken, aile odasına bakmak için bakış açısını kullanıyorum ama gördüğüm kimse Elle değil.

Merdivenlerin tepesine ulaşıyorum ve hemen onu görüyorum.

"Bırak beni," diyor onu duvara sabitleyen adama. Dizi bacaklarının arasında ve ellerini sıkıca kalçalarına tutuyor.

Hadi bebeğim, dedi başını kulağına dayayarak. Ne derse desin duyamıyorum ama bu Elle'i kızdırıyor.

"Siktir git," diye çıkışıyor.

Ona sırtıyor. "Tam olarak istediğim bu. Kahretsin. Ben. Bu horozu o kadar çok sürmeni istiyorum ki..."

Yeterince duydum. Sivri topuklu ayakkabılarımı yırtıp koridorda koşuyorum. "Ne sikim?" adam baktığında tükürüyor ve ona doğru koştuğumu görüyor. Gözlerini kırpmadan önce, topuğumun sivri ucunu tatmin edici bir yumrukla yüzüne vurdum. Yüzünü tutarak geri sendeliyor ve yanağından bir kan damlası aktığını görüyorum. "Orospu!" diye bağırıyor, kolumdan tutup beni geri çekiyor. Tökezleyip göğsüne düşüyorum. Parmakları cildimi çürütüyor.

"Lütuf!" Elle ağlıyor, körü körüne bana uzanırken endişesi sesine yansıyor.

"Şanslı gecem olmalı," diye alay ediyor adam, nefesi içki kokuyordu. "Bir anlaşma için iki."

"İzin vermek. O. Gitmek."

Gözlerim merdiven boşluğuna kayd ı ve Ryland'ın şimdi orada, yumruklarını iki yanında sık mış olarak durduğunu gördüm. Çenesindeki kas gıdıkladı.

"Aksiyona katılmak ister misin?" Beni tutan adam soruyor. "Paylaşmaya pek meraklı değilim ama işim bittiğinde onları alabilirsin."

"Bırak onu dedim." Ryland en küçüğüne biraz daha yaklaşıyor.

"Ya da ne?"

"Veya bu." Ryland çömelmiş bir pozisyonda öne doğru koşuyor, adam ı dizlerinden kurtarıyor - ikisi de yere düşüyor ve ben öne doğru Elle'e doğru itiliyorum. Bana tutunuyor ve erkeklerin arasına düşmemi engelliyor. Ryland ve adam birbirlerine yumruk üstüne yumruk atıyorlar. Ryland sonunda üstünlüğü ele geçirir ve adam ın üstüne düşer. Yüzüne sert bir yumruk indiriyor ve adam artık karş ılık vermediğinde onu gömleğinin yakasından tutuyor.

" Bir kadına *asla böyle davranamazsın*. Bütün erkeklerin kötü bir ün kazanmasının sebebi sensin." Adam ı bırakıyor ve iş e yaramaz bir yumru gibi yere düşüyor. Ryland ayağı kalkıyor ve kanlı parmak boğumlarını gömleğine siliyor. "İyi misin?" bize soruyor.

"Ben," diye yanıtlıyorum. "Ele?"

Titriyor ve ancak o zaman ağladığını anlıyorum. "O-o... Sen ortaya çıkmamış olsaydın ne yapardı bilmiyorum" dedi. "Ve sonra sen." Bakışlarını bana çeviriyor. "Senin için ne kadar orospu olduğumdan sonra beni savunduğuna inanamıyorum."

Biz kızlar birbirimize bağı kalmalıyız, dedim ona.

Dudağını ısırdı ve "Özür dilerim" diyerek beni şaşırttı. O kadar da kötü değilsin."

Hey, dedi Ryland sözümüzü keserek. "Neden sizi yatakhanelenize bırakmıyorum? Orada tek başına yürümeni istemiyorum."

Fikri için Elle'ye bakıyorum. Başını sallıyor.

"Teşekkürler," diyorum Ryland'a. "Bunu takdir ederiz."

Kollarımı Elle'e doladım ve birlikte merdivenlerden inmeye başladık. Az önce olanlardan sonra sarsıldı

olmuş; Ben de öyleyim ama onun kadar değil ve burada olduğumu bilmesini istiyorum. Oraya sadece bir dakika sonra varsaydım ne olurdu diye düşünmekten korkuyorum.

Ryland bizi arabasına götürüyor - eski bir Toyota - ve ben de Elle'nin arkaya binmesine yardım ediyorum. Adamla karşılaşması ve vücudundaki alkol arasında, bacakları onu zar zor tutuyor. Kampüse geri dönmemize imkan yok. Taksi çağırmam gerekecekti.

Yolcu koltuğuna geçtim ve Ryland arabayı çalıştırdı. Ben titriyorum ve o ısıyı açıyor. Elle'ye dönüp baktım. Gözlerindeki sırlı bakıştan hoşlanmıyorum ve içkisine bir şey döküldüğünden endişeleniyorum.

"İyi misin?" Ona soruyorum, sesime endişe sızıyor.

Ryland kaldırımdan uzaklaşırken pencereden dışarı bakarak tahtadan başını salladı.

ona inanmıyorum. *Nasıl iyi olabilir?* Böyle bir şeyden sonra herkes sarsılırdı.

Havalandırmalardan ısı fişkırıyor ve bunu memnuniyetle karşılıyorum. Geç oldu, neredeyse sabahın ikisi ve tek yapmak istediğim uyumak. Başımı arkaya yaslayıp pencereden geçen evlere bakıyorum. Evler kısa sürede yerini işyerlerine bırakıyor ve sonra kampüse geri dönüyoruz.

Ryland'a bizi bırakacak en iyi yeri söylüyorum ve dışarı çıkıp, şimdi arkada kendinden geçmiş olan Elle'i almaya gidiyorum. Arabadan inip bana yaslanabilmesi için onu yeterince uyandırmayı başardım.

Bunun için teşekkürler, dedim Ryland'a.

"Numaran kaç?" O sorar. Hemen ekliyor, "Böylece buluşabiliriz ve sana o turu yarın verebilirim." Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Telefon numaramı çingırdatıyorum ve o da telefonuna giriyor. "Sana mesaj atacağım" diyor.

Elimi kaldırıyorum ve veda ediyorum.

Elle ve ben yatakhaneye geri dönüyoruz. Temelde onu merdivenlerden yukarı ve binaya sürüklemem gerekiyor.

Sonunda onu odamıza alıyorum ve yatağına yığılıyor.

ben de aynısını yapıyorum Üstümü değiştiremeyecek kadar yorgunum ve bir kez olsun makyajımla uyuma günahını işlemek zorunda kalacağım.

Uyumadan önce Elle'nin "Üniversiteye hoş geldiniz" diye fısıldadığını duydum.

chapter four

Bennett

Koşarken ayaklarım yere çarpıyor.

Çok koşuyorum ve hızlı koşuyorum.

Yapmamalıyım. Biliyorum *yapmamalıyım* . Yapmam gereken son şey, zaten zarar görmüş dizimi patlatmak ama koşmam gerekiyor. Kafamı dağıtabilecek tek şey bu.

Son zamanlarda kafam karmakarışık. Sakatlık ve medyanın olumsuz ilgisi arasında hayatım boka battı. Her şeye sahiptim ve şimdi parmaklarımın arasından geçen kum tanelerinden başka bir şeyim yok.

Yumruk.

Yumruk.

Yumruk.

Dün Grace'e yardım ederek işleri daha da kötüleştirdim.

Kahretsin. *Grace* . Bakışları ilk gözüme çarptı ama görünüşe göre ondan gerçekten hoşlandım.

Öğleden sonrayı onunla geçirmek güzeldi. Eski ben gibi hissetmişim, hokeyden önceki ben ve şöhret başıma gelip her şeyi mahvetmişti. Artık işleri mahvetmesine izin vermeyecektim. Kendi pisliğimi toparlayabilir, dünyaya bir playboydan daha fazlası olduğumu kanıtlayabilirdim, o hokey gerçekten benim hayatımdı - çünkü *öyleydi* . Her şeydi. Hokey olmadan hiçbir şeyim yoktu. Yürüyebildiğimden beri temelde oynuyordum. Babam da oynamıştı - profesyonel olarak değil ama spor onun için her şeydi ve benimle paylaşmak istemişti. Yani, evet, belki beni buna itmişti ama benim yapmak istediğim buydu. Geçen bir buçuk yılda bunu unutmuştum ve paranın, partilerin, *yaşam tarzının* bana ulaşmasına izin vermişim. Güzel kadınlar kendilerini sana atarken, disk tavşanlarına kapılmamak imkansızdı. Kahretsin, bazı evli erkeklerin bile bunu yaptığı biliniyordu, peki neden medya tarafından bu kadar çok hedef alındım? Neredeyse her zaman sikikler tarafından takip edildim ve benim hakkımda nadiren iyi şeyler söylediler. Sanki biri benim için çıkarmıştı.

Yumruk.

Yumruk.

Yumruk.

Buza geri dönmem gerekiyordu. Tekrar antrenmana başlamam gerekiyordu.

Ama Koç Harrison'ın bunu yapmama izin vermeyeceğini biliyordum. Sözüne sadık kalacak ve bacağım gevşeyene kadar bekleyecekti - bu yüzden mümkün olan en kısa sürede oraya varmasını sağlayacaktım.

Yumruk.

Yumruk.

Yumruk.

Güneş, kampüsü noktalayan uzun gotik tarzdaki binaların üzerinde yükselmeye başladı. Ben bile Addams Üniversitesi'nin oldukça iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Güzel bir yerdi ve büyüdüğüm yerden sadece otuz dakika uzaktaydı.

Sözü açılmışken, annem nerede olduğumu merak ederdi. Onunla ve babamla kampüs ve ev arasındaki küçük bir lokantada kahvaltıda buluşacağıma söz verdim. Arkamı döndüm ve yurtlara doğru koşmaya başladım - bu, Koç'un benimle çalışmak için sahip olduğu koşulun bir parçasıydı; Yurtta kalmak zorundaydım. Boston'daki dairem sadece iki saat uzaklıktaydı ve her gün arabayı seve seve yapardım ama o yoktu. "O parlak dairen sadece zaten şişmiş kafanı şişirecek, Bennett" hakkında bir şeyler söyledi. Dünya'ya geri dönmenin zamanı geldi."

İşte buradaydım, kampüsteydim, kahrolası yurtlarda yaşıyordum.

Lanet olası Yaşam Çemberi derdim ama bunun böyle olmadığından oldukça eminim.

Yumruk.

Yumruk.

Yumruk.

Yurt göründü, o yüzden yavaş yavaş yürüyorum. Güneş daha yeni yükselmeye başladığında, kampüs öldü.

Bu saatte kalkacak kadar deli olan tek kişi benim. Bir zamanlar, daha yatağa bile gitmezdim.

Daha önce incinmiş olan bacağımı merdivenlere kaldırıyorum ve onları sert kasları germek için kullanıyorum.

Sağ kanatta oynarken sürekli şut çekiyordum ve şut çekiyordum. Hokey lanet olası agresif bir spordur. Ama benim sakatlığım buzun üzerinde olmamıştı. Oh, hayır, bu salak dağdan düştü çünkü lanet biramı kurtarmaya çalışıyordum. Bir daha asla içmem.

Ellerim kalçamda duruyor, derin derin nefes alıp vermeye çalışıyorum, nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Sabahın bu saatini seviyorum.

Barış.

Bu tamamen sakın duyguyu hissettiğim yegane zamanlardan biri. Çok yakında kampüsün dolup taşacağını ve yakında burada olduğum haberinin yayılacağını biliyorum. Bana saygı duyanlar ve benden nefret edenler olacak. Tüm ilgiye hazır değilim. Sorular. Neden burada olduğumla ilgili spekülasyonlar. Şu anda kampüste olduğumu bilen tek kişi dekan, Koç ve Grace - ve belli ki kim olduğumu bilmiyor. Dün gelen birinci sınıf öğrencilerinin çoğu da kampüste yollarını bulmakla meşgul oldukları için beni fark etmediler. Bunların hepsi yakında farklı bir hikaye olacak.

Esnemeyi bitirip binanın içine giriyorum.

Burada okula gittiğimde ortak bir yurt vardı, ama bu sefer Koç bana merhamet etti ve aslında öğrenci olmadığım için bekar olmamı sağladı. Oda küçük, içeri girmek için zar zor yetiyor. Kesinlikle Boston'daki daireme benzemiyor. Odamın kapısını açıp, bayat havayı içime çekiyorum. Dezenfektan gibi kokuyor.

Tenis ayakkabılarım muşamba zeminde gıcırıyor ve pütürlü şilteye oturdum. Ayakkabılarımı fırlatıp yatağa geri atıyorum. Duşa girmem gerektiğini biliyorum. Saat sekizdeki kahvaltımıza geç kalırsam annem arayacak ve istediğim son şey onu üzmem, özellikle de ona yaşattığım onca pislik yüzünden.

Ellerimi yüzüme sürüyorum. İşleri daha iyi hale getirmeliyim. Sadece annemle değil, herkesle. Herkesin olmamı beklediği kişi olmalıyım.

NHL'nin alay konusu değil, saygın biri olmalıyım.

Kahretsin. Benim. Hayat.

Elbiselerimi şifonyerden alıp kokluyorum -evet, temizler- ve bitişikteki küçük banyoya giriyorum. O kadar küçük ki odamı lanet olası bir malikane gibi gösteriyor.

Duştaki su ya haşlanıyor ya da çok soğuk, arada hiçbir şey yok ve bunu kontrol etmenin hiçbir yolu yok gibi görünüyor. Ne alacağım konusunda Rus ruleti.

İçeri giriyorum ve üzerime buz parçaları yağıyor.

Olabildiğince çabuk duş alıp çıkıyorum, saçlarımı kurutuyorum ve donmadan önce giyiniyorum.

Telefonuma bakıyorum ve annemden bir cevapsız arama olduğuna eminim. Benim için gereğinden fazla endişeleniyor - boşverin, ona benim için endişelenmesi için dünyadaki her nedeni verdim.

Telefonumu cebime koyuyorum. Arabaya bindiğimde onu geri arayacağım. Cüzdanımı aldım ve hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için odayı kontrol ettim ve spor çantamı gördüm. Evet, buna ihtiyacım olacak. Kampüse döner dönmez spor salonuna gidiyorum.

Koridorda biri olma ihtimaline karşı başımı aşağıda tutarak odamdan çıktım. Bu binada benden başka kimsenin olduğundan şüpheliyim. Genellikle sadece üst sınıf öğrencileri barındırır ve muhtemelen Pazar gününe kadar gelmezler.

Yurttan arabamı park ettiğim garaja gitmem on dakikamı alıyor. Onu geri aradığımda annem başının üstünde duruyor olacak.

Arabamı çalıştırıyorum ve telefonum Bluetooth'a bağlanıyor.

"Anneni ara" diyorum.

"Mona'yı arıyorum."

"Numara. Annemi *ara* ," diye bağıriyorum aptal bok parçasına.

"Papa John's'u arıyorum."

"Neden benim telefonumda Papa John var?" Çalmaya başladığında mırıldanıyorum. "Siktir," diye küfrettim ve aramayı çabucak sonlandırdım. Sonunda annemi kendim ararım.

"Merhaba? Bennett? Neredesin?"

Yoldayım anne, dedim otoyolda hızlanırken.

"Hız yapma."

Hız göstergesine bakıyorum ve geri kapatıyorum. "Değilim."

"Annene yalan söyleyemeyeceğini bilmiyor musun, Bennett?"

elimini tersini ovuyorum. "Evet biliyorum."

Sonunda gülüyor. "Yakında görüşürüz. Sabrina da geliyor."

"Harika," diyorum, sesime alaycılık sızıyor.

"Kibar ol" diye uyarıyor.

"Ben her zaman iyiyim."

"Mmhmm," diye mırıldanıyor. "Yakında görüşürüz."

Kız kardeşimi seviyorum, beni yanlış anlama ama bazen benim tarafımda yargılayıcı bir diken olabiliyor ve şu anda benim hayatım olan bok fırtınası ile ondan da duymaya ihtiyacım yok. Şu anda ihtiyacım olan şey ailemin yanımda olması.

Çok erken olduğu ve cumartesi olduğu için neredeyse hiç trafik yok, bu yüzden lokantaya sadece iki dakika geç geldim.

İçeri girip annemin her zaman tercih ettiği kabine geri dönüyorum. Onu ve babamı bir tarafta görüyorum ve o el sallıyor, koltuğunda zıplıyor. Beni gördüğüne her zaman çok sevinir ve bu kadar yakınken daha fazla ziyaret etmemek beni kıçmış gibi hissettiriyor.

"Bina nerede?" diye soruyorum, kabinde kayarak.

Küçükken Sabrina'ya kendimi kurtar diyemezdim ve ona Bina derdim. Adı yıllar içinde kaldı. Nefret ettiğini söylüyor ama gizlice sevdiğini biliyorum.

Annem menüyü alırken, "Geliyor," diyor.

Neden bir şeye bakma zahmetine girdiğini bilmiyorum; her seferinde aynı kahvaltıyı yapıyor. Yanında kızarmış kahverengi olan Denver Omleti. Annem bir şeyse, bu tahmin edilebilir.

Garson Jolene neşeyle, "Eh, benim en sevdiğim aile değilse," diyor. Daha büyük, muhtemelen altmışlarında ve ben küçüklüğümden beri burada çalışıyor. Buraya geldiğimizde her zaman bizi bekler ve siparişimizi ezbere bilir. "Olağan?"

"Biliyorsun." Menüümü masanın kenarına kaydırıyorum ve o alıyor.

Kapının üstündeki zil çaldığında annemle babam da menülerini veriyorlar.

"Buradayım!" Sabrina heyecanla el sallıyor, güneş gözlüklerini saçlarına doğru itiyor. Sabrina ve ben birbirimize çok benziyoruz, onun saçı daha sarıyken benimki biraz daha kırmızı. İkimizin de kollarımızı ve burnumuzu kaplayan çilleri ve aynı ela gözleri var. Bizi kardeş sanmak yok, orası kesin.

"Bina!" Kollarımı açarak sesleniyorum.

Gözlerini deviriyor ve ben gülüyorum. Hey, *Bennie* , diye karşılık veriyor.

Kabinde yanımdaki boş koltuğa oturduğunda sııttım. "Geri dönüşlerle hala mükemmel, görüyorum."

"Durun, siz ikiniz," diye azarlıyor annem.

"Hey, Jo, ne istediğimi biliyorsun, değil mi?" Sabrina arar.

Jolene başını salladı. "Siparişlerinizi ezberledim." Göz kırıyor ve elinde bir tepsi içkiyle geliyor.

Küçük bir çocuk gibi, kök birasının yüzdüğünü gördüğümde sıırıyorum. Bardakları yere bırakıp bizi yalnız bırakıyor.

İçeceğimden bir yudum alıyorum. *Bu iyi* .

Sabrina kabine dönüp bana baktı. "Yani, bazı dergiler sikinin bir resmini bulduklarını söylüyor."

İçkimi masanın her tarafına, annemle babama tükürdüm.

Onlara mahcup bir şekilde bakıyorum. "Afedersiniz."

Babam yüzündeki damlacıkları siliyor, ifadesi soğukkanlı. Artık pek bir şey söylemiyor. Birkaç yıl önce felç geçirdi ve o zamandan beri doğru dürüst konuşamıyor.

Annem bir peçeteyle mor gömleğine hafifçe vurarak nemi sildi. Ah, Bennett, diye inliyor.

kız kardeşime dönüyorum. "Bunu nereden duydun?"

Omuz silkiyor. "Arkadaşlarımdan biri dün gece bana mesaj attı. Sanırım onlara sahip *olduğumu* düşündü , ki bu pek çok açıdan çok yanlış." Ağzını tıkadı. "Lütfen bana penisin fotoğrafını çekip birine gönderecek kadar aptal olmadığını söyle?" uzağa bakıyorum. "*Bennett!*" diye ağlıyor ve başımın arkasını tokatlıyor.

"Ah!" Başımlı tutup ona bakıyorum. "Onsuz yapabilirdim, çok teşekkür ederim," diye gevezelik ettim.

Annem burun kemerini sıkıyor. "İhtiyacın olan son şey başka bir skandal."

gözlerimi deviriyorum. Kimsenin *ilk* skandala atıfta bulunmamasını seviyorum.

"Eminim bundan bir şey çıkmaz," diye mantık yürüttüm. "Ayrıca, penis fotoğrafı gönderen ilk atlet değilim." kız kardeşime bakıyorum. "Ve kesinlikle bunu yapan tek kişi ben değilim."

Gözlerini deviriyor ve samanının kağıdıyla oynuyor. "Sizi neden sikinizi bu kadar çok görmek istediğimizi düşündüğünüzü bilmiyorum. İnan bana, yapmıyoruz." Bakışlarını bana kaldırıyor. "Seks dışında hiçbir şey umurunuzda değil mi?"

kıllıym. "Hokey benim için en önemli şey. Dönem."

"O zaman kanıtla," diye meydan okuyor. "Çünkü şu ana kadar tek yaptığın bana ve diğer herkese öyle olmadığını *kanıtlamak*. Sonunda takımından atılacaksın." Sonunda sesi yumuşadı ve dudağını ısırdı. Gözlerinde yaşlar var. Bana benim için gerçekten endişeleniyor.

"Benim için endişelenme," diyorum ona.

Bana dik dik bakıyor. "Kapa çeneni. Sen benim küçük kardeşimsin, elbette senin için endişeleneceğim."

"Çocuklar," annem araya girdi, "güzel bir aile kahvaltısı yapmamızı istedim, lütfen bunu bırakabilir miyiz?"

"Zaten düştü." Sabrina teslim olurcasına elini kaldırır.

"Aynen," katılıyorum.

"Koç Harrison nasıl?" Annem konuyu değiştirerek soruyor.

omuz silkiyorum. "Aynı eski koç, kıcıma biniyor."

Sabrina ve annem aynı anda, "İhtiyacın olan bu," diyorlar ve sonra gülüyorlar.

iç çekiyorum. "Biliyorum. O iyi. O olmasaydı muhtemelen profesyonel seviyeye ulaşamazdım."

Babam homurdanıyor ve bunun onun ifademe katılmama şekli olduğunu biliyorum.

Annem gözlerini sallıyor. "Eminim Koç Harrison, olduğun gibi harika bir oyuncu olmana yardım etti ama ham yeteneğini hafife alıyorsun."

Kök biramdan höpürdetiyorum. "Buzda çıkmama izin vermiyor," diye homurdandım.

Orada olmam gerekiyor. Patenlerimin buza karşı kaymasını sağlamak ve paka vurduğumda hokey sopasını ellerimde hissetmek.

Annem, "Seni buzdan uzak tutmak için iyi bir nedeni olmalı," diyor.

Bacağımın hazır olmadığını söylüyor, diye mırıldandım, sanki dünyanın tüm cevaplarını elinde tutuyormuş gibi boş bardağımın derinliklerine bakarak.

"Öyleyse hazır değil" diyor.

iç çekiyorum. Ona ihtiyacımı açıklamanın bir anlamı yok. İnsanlar kendi takıntıları olsa bile anlamazlar.

Jolene yemeğimizi getiriyor ve midem canlanıyor.

Buradaki yemeğin ne kadar iyi olduğunu unutmuştum.

Tabak dolusu omlet, sosis ve kızarmış ekmekle dolu tabağıma bakıp dudaklarımı yaladım.

"Çok tuhafsın," diyor Bina, tepkimi görerek.

"Sen de öyle." Dirseğini benimkiyle çarpıyorum ve dik dik bakıyor.

Annem derin bir iç çekiyor. "Artık çocuk gibi davranmayacak kadar büyüksünüz ve yine de..." diye çıkışıyor.

Bir ısırık sosis alıp yemeğin arasında gülümsedim. "Buna alışırsın anne, hayatın boyunca iki koca çocuk gibi davranarak bizimle kalacaksın."

Omletini kesiyor. "Güven bana, çok farkındayım."

"Peki, sende yeni ne var Bina?" diye soruyorum, kibar *olmaya çalışarak* . Nadir ama oluyor

"Çalış, çalış ve daha çok çalış."

Sabrina bir gazetede muhabir olarak çalışmaktadır. Neyse ki, o bir spor muhabiri değil, yoksa sikerim.

"Umarım parmak egzersizlerini yapıyorsundur." Parmaklarımı havada sallıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Sen tam bir götsün. En azından yaşamak için parti yapmıyorum."

ürküyorum. "Dokun."

Yüzü yumuşar. "Bence bu senin için iyi olacak. Koç Harrison ile tekrar çalışmak.

O iyi bir adam. Yeni koçunuzda ters giden bir şeyler var."

uzağa bakıyorum. Koçumla ilgili ters giden *bir* şeyler var . O lanet olası bir pislik.

Frank West'in ligdeki en iyi teknik direktörlerden biri olması gerekiyordu. Neredeyse on yıldır benim takımım Plymouth Avcıları'na koçluk yapıyor ama o bir sahtekar. Bana göre çok kötü bir adam. Takımdan çıkmamı ve sikişmemi istiyor, takas edilecek bir

pozisyonda olsaydım, sırf ondan kaçmak için bunu kabul ederdim, ama son zamanlardaki medya fırtınalarımın dolayısı *kimse beni istemiyor* ve Avcılar benimle sıkıştı Gelecek sezon sözleşmem bitene kadar. Bir yılım var. Bunu düzeltmek için tek bir şans.

Kahvaltıyı bitiriyoruz ve ben ödüyorum; herkes bu gerçeği protesto ediyor, ama siktir et. Param var ve ailemi tedavi etmek istiyorum.

Otoparkta, Sabrina'ya veda ediyorum ve o, bir makalesini bitirmek için eve gitmek zorunda olduğu için ayrılıyor.

Annem bana sarılarak, "Yakında eve gel," diyor. "Seni özledik."

"Ben de seni özledim." Gitmesine izin verdim ve babama biraz daha sıkı sarıldım. Felç geçirdikten sonra onu kaybedeceğimizi düşündüm ve onsuz ne yapardım bilmiyorum. Bu adam her zaman benim rock'ım oldu, hayranlık duyabileceğim ve hayranlık duyabileceğim biri. "Seni seviyorum baba."

Omzuma doğru başını sallıyor. "L-seni seviyorum." Elleri sırtımda titriyor.

Omzuna vurdum ve annemin onu arabaya bindirebilmesi için geri çekildim.

"Yakında görüşürüz." El sallayıp arabamın direksiyonuna tırmanıyorum.

Spor Zamanı.

chapter five

Grace

Kollarımda iki kahveyi dikkatlice dengeleyerek yurt kapısını açtım.

Elle yatakta doğrulur ve gözlerini ovuşturur. Siyah saçları başının etrafında dağınık ve gözleri ağlamaktan kanlanmış ve şişmiş. Kalbim onun için kırılıyor. Bana orospu olabilirdi ama dün gece içine düştüğü durumu kimsenin yaşamasını asla istemezdim.

"Hey," diyor yumuşak bir sesle. Dudağını ısırarak yatak örtülerine bakıyor.

"Sana kahve getirdim." Yürüyorum ve barış teklifini uzatıyorum. Onu alır.

Yatağıma oturdum ve bana baktı. "Dün gece için teşekkürler. İçeri girip beni eve götürdüğün için."

"Rica ederim. Umarım sen de benim için aynısını yapardın."

Uzaklara bakıyor, yüzünde utanç parlıyor. "Yapabilir miydim bilmiyorum," diye itiraf ediyor sessizce. "Bunun gerçekten boktan

olduğunu biliyorum, ama sanırım dün gecedan önce olmasına izin verirdim. Karma olduğunu söyledi." Omuz silkiyor.

"Umarım şimdi daha iyi biliyorsundur?" Tek kaşımı kaldırıp kahvemden bir yudum alıp siniyorum. Çok sulu ve zayıf. Görünüşe göre yarın derslerden önce başka bir kahve arabasını kontrol edeceğim.

"Ah evet." Hızlıca başını salladı. "Seni yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım." Vahşi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Arkadaşlar?"

Gülüyorum. "Benim gibi bir piçle arkadaş olmak istediğinden emin misin?"

Güler. "Evet eminim. Sen havalısın."

"Arkadaşlar o zaman," diye katılıyorum. Telefonum çantamda titredi ve Ryland'dan onunla saat onda buluşup buluşamayacağımı soran bir mesaj buldum. "Merhaba Ela?" Yukarı bakıyor. "Ryland bana kampüsü gezdirecek, gitmek ister misin?"

"Ryland kim?" Kara kaşları çatılıyor.

"Bizi kampüse geri götüren adam o."

"Ey." Başını sallıyor. "İyi biriydi."

"Evet, öyleydi," diye katılıyorum. "Yani, içeride misin?"

Parmaklarını kahve fincanının kenarına vuruyor. "Evet tabi."

"Hazır ol o zaman," diyorum ona. "Saat onda buluşmak istiyor ve saat şimdiden dokuz buçuk."

Kahvesini kenara koyar. "Artık en iyi arkadaşlar olduğumuza göre, bunun şimdiye kadar içtiğim en boktan kahve olduğunu söylemeliyim."

Güldüm. "Seninle aynı fikirde olmak zorundayım."

O duruyor ve uzanıyor. "Hayatımın en hızlı düşünüyacağım, söz. Kendimi kirli hissediyorum."

Titriyor. Hislerinin partide salondaki adamla karşılaşmasından kaynaklandığını biliyorum, kıyafetleriyle uyumaktan değil.

"Biraz geç kalabileceğimizi Ryland'a bildireceğim."

"Teşekkürler." Eşyalarını toplar ve ortak banyoya giden koridora doğru yola çıkar.

Daha önce hiç banyoyu paylaşmak zorunda kalmamıştım ve bundan hoşlandığımı da söyleyemem. Sadece Elle ve ben bir banyoyu paylaşırdık bir şey olurdu, ama bunun yerine, katın yarısına bir banyo tahsis edildi. Topluluk duşları benim işim *değil*.

Elle gittiğinden beri, zamanımı odanın onun tarafını toplamakla geçiriyorum. Sadece kendime yardım edemiyorum. Karışıklık beni panik atak geçirmek üzere. Bir insan yirmi dört saatten daha kısa bir sürede nasıl bu kadar çok karışıklık yapabilir bilmiyorum. Bu bir rekor ya da başka bir şey olmalı.

Elle nemli saçlarıyla odaya geri döndü ve bir kot pantolon, bol bir tişört ve kırmızı Converse giydi. Odanın kendi tarafına bir bakış atıyor ve tek kaşını kaldırıyor.

"Afedersiniz." geri çekildim. "Yardım edemedim."

Başını sallıyor ve gülüyor. "Kız kardeşim de aynı şekilde. Karışıklıklardan nefret eder."

"Bir kız kardeşin var mı?"

"Evet ve bir erkek kardeş. Senden ne haber?"

"İki erkek kardeş."

"Çok yaşa." Gülererek saçlarının uçlarını havluyla kuruladı. Nemli havluyu yatağına bıraktı ve saçlarını dağınık bir topuzla geri çekti.

Telefonum tekrar titredi ve aşağı baktım. "Ryland yurt dışında olduğunu ve kahve içtiğini söylüyor."

"Ona onu sevdiğimi söyle," diye mırıldandı.

Başımı sallayıp karşılık veriyorum. "Gitmeye hazır mısınız?" Soruyorum.

Başını salladı ve bir kot ceket aldı. "Hazır."

Soluk sarıya boyanmış çıplak kül duvarlarından başka bir şey olmayan koridora gidiyoruz.

-ve merdivenleri çıkmak için çok tembel olduğumuz için asansöre.

Asansör kapısı açılıyor ve Ryland'ın arkası bize dönük olarak ön basamaklarda oturduğunu görebiliyorum.

Kapı açılınca arkasına bakıyor ve bizi görünce gülümsüyor. "Hey." Ayağa kalkar ve iki fincan kahveyi uzatır.

"Teşekkür ederim, sen bir azizsin." Ondan bir tane alıyorum ve açgözlülükle ağzımdan atıyorum. Neredeyse ecstasy'den inleyeceğim.

Şimdi *bu* kahve. "Lütfen bana bunun turunuzdaki kafede durmasını söyleyin."

Gülüyor, gözleri parlıyor. "Elbette." Elle'ye bakıyor. "Dün gece doğru dürüst tanıtıldığımızı sanmıyorum. Ben Ryland'ım."

"Ele." Bu utangaç küçük dalışı bacaklarıyla yapıyor. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. *Elle, utangaç? Bu ilginç.*

"Tanıştığıma memnun oldum Ela." Ryland gülümsüyor ve yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkıyor. Aptalca bir şekilde sevimli, Bennett gibi sağlam yakışıklı değil.

Bennett .

Neden onu düşünüyorum ki? Numara alışverişı yapmadık ve onunla bu büyüklükteki bir kampüste tekrar karşılaşma ihtimalim yok denecek kadar az. Ayrıca, öğrenci olmadığını söyledi, yani dün burada olmasının sebebi ne olursa olsun bugün geçerli olmayabilir. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle kendimi çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Onu zar zor tanıyorum bile.

"Önce bu tarafa geçebileceğimizi düşündüm." Ryland solumuza doğru başını salladı.

"Tabii" diyorum. "Yolunu bilen sensin, biz değil."

Güler. "Doğru." Hafif bir gülümsemeyle tekrar Elle'ye bakıyor ve yemin ederim gözlerini kırptırıyor. "Bunlar yurt, bunlar da yurt." Turuna başlarken işaret ediyor. "Orada idari bina. Bu astronomi binası. Herkesin kullanabileceği teleskoplu bir kuleleri var. Havalı değil mi?"

"Çok." Başımı salladım, etkilendim.

"Spor salonu orada. Kahve dükkanı - bu berbat, FYI. Futbol stadyumu o tarafta bitti. " İşaret ediyor ve şeklini uzaktan görebiliyorum. "Hokey arenası o binada ve size söyleyeyim, Addams Üniversitesi onların hokeyini çok seviyor."

"Bütün devlet de öyle." Elle burnunu çekiyor.

Ryland etkilenmeden devam ediyor. Turunun sonunda başım dönüyor. O kadar çok bina var ki, işaret ettiği hiçbirini zar zor hatırlıyorum.

Yeterince zaman geçti ve hepimiz acıktık ve öğle yemeği için kampüsteki kafelerden birinde mola verdik.

Sıraya girerken Ryland, Bu benim favorilerimden biri, dedi. "En iyi sandviçlerden bazılarına sahipler ve hızlılar, bu yüzden dersler arasında aceleniz olduğunda bu her zaman bir artıdır."

Her birimiz siparişimizi veriyoruz ve bize üzerinde numara olan bir kart veriyorlar. Arka köşede bir masa seçiyoruz. Bir masada oturan ve dizüstü bilgisayarına yazan bir adam daha var.

"Senin kız arkadaşın var mı?" Elle, Ryland'a sorar.

Gülüp başımı sallıyorum.

"Hayır," diyor gülümsemeye çalışarak.

"İyi." Sandalyesine geri oturdu ve odaya bakınırken başka bir şey söylemedi.

Ryland bir açıklama için bana baktı ve ben omuz silktim. Elle'nin açıklaması yok. Bu kadar biliyorum.

Yemeğimiz geldi ve itiraf etmeliyim ki BLT'm oldukça iyi görünüyor.

"Yani-" Bir cips yiyorum "-nerelisin çocuklar?"

"Nebrask a ," diyor Elle, kelimenin sonunu söyleyerek.

"Maine," diye yanıtlıyor Ryland. "Sen?"

"Virginia."

Ryland gülümser. "Farklı eyaletlerden birçoğumuz bir nedenle buraya geliyoruz. Arkadaşlarımdan çoğu eyalet dışından."

"İyi bir okul," diye düşünüyorum.

"Ve çoğumuz özgürlük istiyoruz." Elle neşeyle bardağını kaldırıyor.

Bardağımı onunkine tokuşturuyorum ve Ryland da aynısını yapıyor. "Yeni bir yıla" diyor.

"Ve yeni arkadaşlar."

Alarmım çalar ve gözlerim açılır.

Kapat şunu, diye inledi Elle kulaklarını kapatarak. Titreme devam edince arkasını döner ve yastığına doğru çılgık atar.

Telefonumu aradım ve sonunda aldım ve sinir bozucu alarmı kapattım.

Üniversitedeki ilk resmi günüm—hazır değilim. Hayatım boyunca hiç bu kadar hazırlıksız hissetmemiştim.

İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumu biliyorum ama zihinsel olarak hazır değilim.

Yataktan kalkıp duş için eşyalarımı topladım. Alarmımı bilerek sabahın beşine kurdum ki banyoyu kendime ayırabileyim. Herkesin aynı anda hazırlanmasının karmaşasıyla ve ilk günkü sinirlerin fazlalığıyla uğraşmak istemedim.

Tahmin ettiğim gibi, banyo boş. Duş ayakkabılarımı odanın karşı tarafına geçiriyorum ve en sonunda duşa giriyorum.

Neden bu kadar gerginim bilmiyorum. İnsanlarla dolu bir stadyumun önünde kalkıp şarkı söylemek üzere değilim.

Hızla duş alıyorum, tadını çıkaramayacak kadar heyecanlıyım ve suyu kapatıyorum. Havluyu vücuduma sarıp lavaboya gidip

dişlerimi fırçalıyorum. Kollarımda eşyalarımı toplayıp odama geri dönüyorum. Şimdi bizim katımızda dolaşan diğer kızları duyabiliyorum ve erken kalkmaya karar verdiğim için sezgime teşekkür ediyorum.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı ve Elle inledi.

"Gidip bir duş alsan iyi olur," diyorum ona.

"Numara."

"Yakında orası çok meşgul olacak," diye uyarıyorum onu.

"Uh." Yüzünü yastığa bastırıyor.

Ayağımı kaldırıp yatağını tekmeliyorum. "Hadi. Bana daha sonra teşekkür edeceksin. Döndüğünde kahvaltıya gideriz."

İsteksizce vücudunu yukarı itiyor ve eşyalarını alıp odadan çıkarken sürekli homurdanıyor.

O gittikten sonra, bir çift yırtık skinny jean pantolon, bol, omuzları açık, gri bir kazak giyer ve bir çift ten rengi pompa seçerim. Büyük altın saatimi bileğime takıyorum. Ailemden bir mezuniyet hediyesiydi ve arkasına kazıdılar.

Makyajımı yapabilmek için şifoniyerin üzerindeki aynaya bakmak için eğildim. Gri dumanlı göz makyajı uyguluyorum ve dudaklarıma nude bir renk koyuyorum.

Elle ıslak saçlarını sırtından sarkıtarak geri gelir ve dolabına gider. Giysileri kabaca geriye iterek giyecek bir şeyler arıyor.

Saç kurutma makinemi fişe takıp çalıştırıyorum. Bana dik dik bakıyor.

"Ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir ses," diye bağılıyor.

Saçlarım kurduğunda kıvırmayı tercih ediyorum. Bitirdim ve başımı ters çevirdim, çok sıkı olmaması için onları salladım.

Ayağa kalktım ve Elle'yi yatağında otururken, bir çift mor çizme çekerken buldum.

"Güzellik Kraliçesi" diye şaka yapıyor.

"Goth," Gülerek karşılık verdim.

O ayakta duruyor. "Ne? Beğenmedin mi?"

Siyah kotuna ve siyah tişörtüne bakıyorum. "Bir açıklama yapıyorsun, orası kesin."

"Peki bu nasıl bir açıklama olurdu?" gözlerinde meydan okuyan bir bakışla soruyor.

"Umurunda değil," diyorum.

O gülümser. "Aynen öyle."

Nane rengi sırt çantamı aldım ve dizüstü bilgisayarımı ve bol miktarda kalem ve kurşun kalemim olduğundan emin olmak için içine baktım.

Elle kirpiklerini rimel ile kaplıyor ve biraz siyah göz kalemi ekliyor.

"Hazır," diye duyuruyor.

"Sırt çantan nerede?"

"Kahretsin. Doğru." Dizlerinin üstüne çöker ve yatağının altına bakar. "Buranın altına attığımı unutmuşum." Siyah sırt çantasını çıkardı ve ben gözlerimi devirdim.

"Hayatına biraz renk lazım."

"Bunun için varsın." Bana elini sallıyor. "Hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum."

Her şeye sahip olduğumdan emin olmak için son bir kez kontrol ediyorum ve sonra kapıdan çıkıyoruz.

"Oh, vay," koridordaki tüm cesetlere karşı nefesim kesildi. Kızlar soyunmanın her aşamasında salonda oyalanıyor, heyecanla sohbet ediyor.

Vay, dedi Elle, arkasını dönerek. İlerliyoruz ve asansöre ulaşmayı başarıyoruz.

Kapılar kapandığında bana baktı. "Lisenin kalabalık salonlarından kaçtığımı sanıyordum.

Görünüşe göre yanılmışım."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Artık *lisede* yaşıyorsun ."

Gözlerini deviriyor. "Ah, lanet olsun."

Güldüm. "Belki o kadar da kötü olmaz."

Ya da belki daha da kötü olacak, diye karşı çıkıyor.

Asansör kapıları açılırken omuz silktim ve ana kapılara birkaç adım yürüdük. Kapıyı iterek açtım ve Elle arkamdan somurttu.

Massachusetts'te güzel, güneşli bir gün, Ağustos ayı için soğuk olsa da - en azından benim için daha sıcak havalara alışığım ve sadece altmış derece olmalı.

Elle ve ben kampüsün karşısına geçip kafelerden birine gidiyoruz. Kampüs genelinde birkaç tane var, böylece nerede olursanız olun, bir şeyler atıştırabilirsiniz - veya kahve alabilirsiniz ve şu anda kesinlikle kahveye ihtiyacım var.

Elle ve ben oturmak için bir masa bulmadan önce siparişimizi verdik ve kahvemizi aldık.

Kafe şimdiden kalabalıklaşıyor ve önümüzdeki bir saat içinde neredeyse hiç ayakta durma yeri olmayan dolu bir ev olmasını bekliyorum.

Elle koyu renk saçlarını omzunun üzerinden attı ve fırçalamayı ihmal ettiği için kalın siyah tellerde oluşan fare yuvasına sinmemeye çalıştım. "Peki, Ryland'ı seviyor musun?"

Gözlerim şokla açılıyor. Bunu beklemiyordum. "Eee, ne?"

"Ryland'ı sever misin?" tekrar soruyor.

"Yani, ondan *hoşlanıyorum* ama ima ettiğiniz gibi değil," diye açıkladım.

İnce parmaklarını kahve fincanına sarıyor ve sağ elinin orta parmağında bir kafatası dövmesi görüyorum. "Eğer ..." diye devam etti ve boşlukları doldurmama izin verdi.

Ellerimi teslim olurcasına kaldırarak, "Ne istersen yap," dedim. "Umurumda değil."

O gülümser. "Tatlı ve hoş biri - normalde sevdiğim türden bir adam değil, ama normalde çıktığım sikikler beni sadece mahveder. Bence farklı bir şey denemenin zamanı geldi."

Başımınla onayladım. "Farklılık iyi olabilir."

Yemeğimiz çıkarılır ve masamızdan sayı kartını kaydırırlar. Yumurtalı sandviçim harika kokuyor ve bana annemin her zaman yaptığı sandviçi hatırlatıyor. Her sabah okuldan önce bize kahvaltı hazırlamakta ısrar ederdi ve eğer hastaysa her zaman babama yaptırırdı. Aniden şiddetli bir memleket hasretiyle vuruldum ve kaçma ihtiyacım şimdi çok aptalca görünüyor. *Neyden kaçıyordum?*

Düşüncelerimi aklımdan kovuyorum ve Elle ile sohbet ederek kahvaltımı yapıyorum. Oyunculardan biri kafeye geldiğinde bana hokey takıntısını anlatıyor. Üniversite takımı hakkında her şeyi biliyor ve bu biraz şok edici ama Elle'nin sürprizlerle dolu olduğunu öğreniyorum.

Öğle yemeği için burada buluşalım, dedi Elle, çünkü ikimiz de gün ortasında aynı anda mola veriyoruz.

"Kulağa iyi geliyor." Peçetemi toplayıp çöpümü atmak için ayağa kalktım.

Sırt çantamı alıp kollarımı ilmeklerden geçiriyorum. Birinci sınıfım sağda ve arkada birkaç bina, bu yüzden oraya gitmem uzun sürmemeli - tabii eğer kaybolmazsam.

Çıkışa doğru ilerlerken Elle arkamdan geliyor ve büyüyen insan kalabalığının arasından ilerliyor. Bir adam dışarı çıktığımızı görüyor ve bizim için kapıyı açmak için hareket ediyor.

Kafamı kaldırıp "Teşekkür ederim" dediğimde bir esinti yüzüme çarpıyor. nefesim kesiliyor. "Bennett?"

Elle bana çarpıyor. "Bennett?" Kafası benden baktığım yere doğru kamçılanıyor. "Vay canına, Bennett James! Ben büyük bir hayranıyım!"

"Merhaba Grace," dedi çarpık bir gülümsemeyle. Başını Elle'ye doğru eğiyor ve sanki sessizce gülüyormuş gibi ela gözlerinde bir pırıltı ile bana bakıyor. "Görüşürüz."

Binaya geri adım attı ve kapı gürültüyle kapandı.

Elle kolumu tuttu ve o kadar sıkı tuttu ki ciyakladım. "Oha, bırak." onu sallıyorum.

Geri çekildi ve bana şok olmuş bir ifadeyle baktı. "Bennett James'i nereden tanıyorsun?"

"Cumartesi günü beni Target'a götürdü," diyorum.

Bana bakıyor. "Onunla daha önce hiç tanışmadın mı?"

Hayır , dedim, konuya gelmesini dileyerek .

" *Grace* ," diye haykırıyor, bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "O, *şimdiye kadarki* en ateşli NHL oyuncusu . Onun için tüm bu kendini beğenmiş kötü çocuk şeyi var ve buzun üzerinde, adam bir canavar. Size söylüyorum, bu görülecek bir şey."

"Bekle..." Duraksadım. "Bana o adamın—" Bennett'in durduğu kafeyi işaret ediyorum "—profesyonel bir hokey oyuncusu mu?"

"Evet, aynen bunu söylüyorum. Bunu anlamak neden bu kadar zor?"

başımı sallıyorum. "Bana söylemedi."

"Muhtemelen bildiğini düşündü," diye gerekçelendirdi.

Başımı sallayarak dudağımı ısırıyorum. "Numara."

"Söylentileri duymuştum," diye devam etti sanki konuşmamış gibi, "eski koçuyla -takımımızın koçuyla- idman yapmak için kampüsteydi, ama ben öyle olduğunu düşündüm. Söylentiler." Omuz silkiyor. "Gerçekten kötü yaralandı" diye açıklıyor. "Bacağını falan kırdı. Geçen sezonun yarısını kaçırdı ve bacağının iyi olup olmadığına bakılmaksızın Plymouth Hunters'ın bu sezondan sonra onu bırakabileceğini duydum." Başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Hokeyde çok fazla drama var. Lezzetli."

Sınıflarımıza giden arnavut kaldırımlı patikadan aşağı inerken gülmeden edemiyorum. "Elle, biliyorsun, sen

hiçbir şey düşündüğüm gibi değil."

Kalçamı onunkiyle çarpıyor. "Siz de değilsiniz Bayan Priss." "Bennett hakkındaki konuşmanın bittiğini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Ayrıntılara ihtiyacım var. Hepsi."

Kaşlarını anlamlı bir şekilde sallıyor ve sonra tamamen arkasını dönüyor.

Her şeyin olduğundan daha sulu olduğunu hayal ettiğinden eminim ve onun hayallerini daha sonra yıkmak zorunda kalacağım.

Derin bir nefes alıyorum ve İngilizce sınıfıma ev sahipliği yapan binaya adım atıyorum. Anadalımı araştırmadan önce üniversitedeki ilk iki yılının çoğunu temel bilgileri çalışarak geçirmek zorunda olmam o kadar aptalca ki. Yine de gerekli bir kötülük, bu yüzden onu emdim ve doğru konferans salonunu aradım. Binayı araştıran büyük bir aptal gibi göründüğümü biliyorum ama hey, Ryland gibi yanlış sınıfta oturmaktan iyidir.

Sonunda odanın yerini tespit ettim ve odadaki insan sayısı karşısında irkildim. Erken olduğumu düşündüm.

"Affedersiniz," dedim yumuşak bir sesle, dizüstü bilgisayarını kuran bir kızın yanından mesaj atan bir adamın yanından geçerken. Dikkatini vermiyor ve ayağına takılıp kucağına düşüyorum.

"Oomph," çarpma anında nefesini veriyor.

Zavallı adamın kucağına neredeyse yayıldım ve alevler içindeymiş gibi hızla ayağa fırladım.

"Özür dilerim," *diye* çabucak özür dilerim, yanaklarım kızardı. Ona bakmaktan kaçındım ve koridorun diğer ucuna koşarak sandalyelerden birine düştüm. Bana baktığını hissedebiliyorum ve utancım artıyor. Tek istediğim kocaman bir deliğin açılması ve beni bütün olarak yutması.

Bu çok güzel olurdu.

Bir şeyler söyleyip beni daha da utandırmasını bekliyorum ama bir mucize eseri hiçbir şey söylemiyor.

Dizüstü bilgisayarımı çıkarırken sınıf durmadan doluyor, böylece not almaya hazır olacağım. Birkaç kişi benim ve üzerine düştüğüm adam arasındaki koltukları dolduruyor. Tanrıya şükür. Bakmasına daha fazla dayanamadım.

Profesör içeri girer ve kendini tanıtır. Uzun boylu, gri saçlı ve siyah gözlüklü. Takım elbise giymiş ve parlak siyah ayakkabılarla kravat takmış. Onda muhteşem bir şey var - sanki kraliyetten gelmiş ve senden daha iyi olduğunu biliyormuş gibi.

"Ben Profesör Hanagen. Derslerimi ciddiye alıyorum ve sizin de aynı şeyi yapmanızı bekliyorum. Profesyonelce davranın yoksa dersimi bırakıp bırakmanızı isteyeceğim." Ellerini çaprazlar. "Rulo kağıdını dağıtacağım. Listedeki adınızı işaretleyin - bunu her derste yapmanız istenecektir. Hangi koltuğu seçersen seç dönem sonuna kadar senin olacak, umarım beğenirsin." Bir yaprak kağıt, pano ve kalem alır ve en yakın öğrenciye verir.

"Bu adam gerçek mi?" yanımdaki kız nefesinin altından tıslıyor.

Profesör Hanagen hemen dersine başladı ve ben yeterince hızlı yazmaya çalıştım. Etrafımdaki klavye tıkırtıları havayı dolduruyor.

Kırk beş dakika sonra ders bitiyor ve parmaklarım ağrıyor. Oda boşalırken eşyalarımı topladım.

"Hey."

Kahretsin .

Kafamı kaldırmadan, üzerine düştüğüm adamın o olduğunu biliyorum.

Sevimli.

"Merhaba," dedim isteksizce, imkansız mavi gözlere bakarak. Sarı saçları dalgalı ve teni sanki dışarıda çok zaman geçiriyormuş gibi bronzlaşmış.

"Bütün bu olaydan sonra kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm." Omzunun üzerinden sandalyesini işaret ediyor. "Ben Tanner'ım."

Kesinlikle kendini tanıtmamasına gerek olmadığını söylemek istiyorum ama kucağında oturanın *ben olduğumu düşünürsek, adama bir nevi borçluyum*. "Grace," dedim ona küçük bir gülümseme göndererek. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

Omuz silkiyor. "Sorun değil."

Ayağa kalkıp sırt çantamı alıyorum. Pekala, tanıştığımıza memnun oldum, dedim oldukça hızlı bir şekilde, onu geçmeye çalışarak. "Bir sonraki dersime geçmem gerek."

Ah, evet, doğru, diye mırıldandı. "Sanırım görüşürüz?"

"Evet, tabii," dedim çabucak koridordan aşağı koşarak ve kapıdan çıkarken.

Gün ışığında dışarı çıktığımda, utanç verici olayın anılarını kafamdan atmak ister gibi başımı salladım.

Ama beynime macun gibi yapışıyor.

Gökyüzüne bakıp iç çekiyorum.

Uzun bir gün olacak.

chapter six

Bennett

Bu lanet olası uzun bir hafta olmuştı.

"Koç," diye yalvardım ellerimi kalçalarımnda. "Buza *binmem gerek* ."

Koç Harrison kurnaz gözlerini bana dikti. Yalvarmaktan nefret eder ama bu noktada çaresizim.

"Diğerleriyle birlikte spor salonuna gir. Şimdi." Sesindeki ton herhangi bir tartışmaya izin vermiyor.

Eski ben bir şeye yumruk atar ve ağzından fışkırırdı ama yeni ben derin bir nefes alır ve dışarı verir.

Bu Zen boku düşündüğümde daha zor.

Topuklarımda ateşli Koç ile antrenman tesisine doğru ilerliyorum.

Takım zaten orada, ağırlık kaldırıyor ve koşu bandında koşuyor. Kıdemli üyeleri ve yeni başlayanları seçmek kolaydır. Kendilerini otomatik olarak ayırırlar. Daha yaşlı oyuncular ağırlıkların etrafında gezinip bir adama tezahürat yapıyorlar. Birinci sınıf öğrencileri

odanın karşı tarafında, diğer kuvvet antrenman ekipmanlarından bazılarını kullanıyor ve çocukları hayranlıkla izliyorlar.

Odaya girdiğimde herkes duruyor.

Bu ana kadar, onlar yokken kendi başıma çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, zayıflamış bacağım ve dizimle onların etrafında çalışmaktan utanıyordum. Hepsi birinci sınıf atletler ve onlardan sadece birkaç yaş büyük olabilirim ama kendimi yaşlı gibi hissediyorum.

Koç omzuma vurdu ve böğürdü, "Pekala, arkadaşlar, eminim şimdiye kadar Bennett'in kampüste olduğuna dair söylentileri duymuşsunuzdur. Bu söylentiler doğru. Ekibine yeniden katılmaya hazır olana kadar sizinle antrenman yapmak için burada. Bu benzersiz bir durum ve umarım buna dikkat edersiniz." Her birine göz kırpmıyor. Yaptığım ve söylediğim her şey hakkında ağızlarını açmamaları konusunda onları uyardığını biliyorum. Çabalarını takdir ediyorum ama bir işe yarayacağından şüpheliyim. İnsanlar konuşmak istediklerinde konuşurlar. "Ona geri dön" diye emir veriyor. Daha alçak bir sesle bana "Sen de" diyor.

İç çekip birinci sınıf öğrencilerinin yanındaki ağırlık kaldırma makinelerinden birine geçtim.

"Dostum, NHL nasıl bir yer?"

Sağımdaki birinci sınıf öğrencisine bakmak için dönüyorum. "Bunun gibi ama daha zor," diye cevap verdim, koltuğa oturmadan önce makinenin üzerindeki ağırlığı artırdım.

"Neden takımdan atıldın?" diğeri soruyor.

Kollarım gerilirken makineyi yukarı itiyorum. "Takımdan atılmadım"

"Ama şartlı tahliyesin. Bu aynı şey değil mi?"

adama göz kırpıyorum. "Hayır değil."

Bir adam kollarına vuruyor ve koşu bandına gidiyorlar. Yanımdaki diğer iki adam benimle konuşmakla ilgilenmiyor, ki bu benim için sorun değil. Ayrıca, kendi aralarında konuşuyor gibi görünüyorlar.

Sarışın adam, "Dostum, İngilizce sınıfımdaki bu kız ilk gün kucağıma düştü. Komik oldu."

"Sıcak mıydı?" diğeri soruyor.

"Ah evet. Günlerce bacaklar ve uzun kahverengi saçlar."

buna bayılırım. *Olabilir mi? Numara ...*

"Onunla konuştun mu?"

"Biraz zaman. Birlikte ekonomimiz de var, bu yüzden bilerek onun yanındaki koltuğa oturdum," diye kıkırdadı.

"Tur olayından sonra yanımdayken oldukça utanıyor ama sanırım onu yıpratıyorum."

"Onun adı ne?"

"Lütuf."

Kahretsin. Grace hakkında konuşuyor olabilir mi?

Adamların ne dediğini çabucak dinledim. Zaten beni ilgilendirmez.

Kendimi daha çok zorluyorum. Yüzümün kenarından terler akıyor, ama zihnimi susturmaya çalışarak daha çok bastırıyorum ama bu konuşmayı bırakamıyorum ve bunun beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum. *bir tane* harcadım

Grace'le öğleden sonra - Pazartesi günü kafede onunla kısa bir karşılaşma sayılmaz - ve tek yaptığımız lanet Target'a gitmekti. Nasıl bu kadar derinde tenimin altında olabilir?

"Sabah buna pişman olacaksın," diyor kıdemlilerden biri yanıma gelip kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Benim için endişelenme," diyorum.

Adam bir havlu uzatarak, "İşte," diyor. "Temiz. Söz vermek."

Havluyu elinden alıp hızlıca, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Çantamı Koç'un ofisinde bıraktığım için kendime lanet ederek yüzümdeki teri sildim. İçinde suyum dahil tüm eşyalarım var.

"Michael Thomas," adam elini uzatıyor. "Sadece şunu söylemek istiyorum, buzda yaptıklarınıza gerçekten hayranım. Yeterince kredi aldığınızı düşünmüyorum."

Adama bakıyorum. Uzun, benden biraz daha uzun ve duvar gibi geniş. Kısa kesilmiş kahverengi saçları ve kahverengi gözleri var ve sakala yakın bir spor yapıyor.

"Teşekkürler," diyorum. "Kıdemli misin?"

"Genç," diye yanıtlıyor. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, adam çok iriydi, ben de onun zaten son yılında olduğunu düşündüm. "Bu yıl askere alınmayı umuyorum"

Başımla onayladım. "İyi şanlar." ayrılmaya başlıyorum.

"Belki beni eğitebilirsin?" sorgulayarak sesleniyor.

Ayaklarım titriyor. "Ah..." Ne diyeceğimi bilemeden sustum. hafifçe gülüyorum. "Sana bilmediğin bir şey öğretebileceğim pek bir şey yok."

"Evet, ama *başardın* . Oradaydınız - büyük sahnede. Bu bir şey için önemli."

Michael'ın gözleri parlıyor.

İç çekip ekipman parçalarından birine yaslandım. "Seninle buz üzerinde olacağım, takımdan biriymişim gibi pratik yapacağım - eminim sizler bana benden daha fazlasını öğreteceksiniz, ama evet, elimden geleni yapacağım. " omuz silkiyorum. Bir şekilde geri vermek iyi olurdu. Ben sadece birkaç yıl önce gözlerimde yıldızlar olan, draft edilmeyi hayal eden bu adamlardım . Bir profesyonelle çalışmak için pantolonuma sıçardım...

hatta benim kadar sıçmış biri.

"Teşekkürler dostum." Michael yumruğunu benimkine çarpmam için uzattı.

"Ben duşa gireceğim," diyorum ona. "Yarın görüşürüz."

Başını salladı, iki parmağını alnına kaldırdı ve beni selamladı.

Çantamı almak için Koç'un ofisine gidiyorum ve adımı duyunca duruyorum. "Sen deli misin?"

Bennett James'in bizimle antrenman yapmasına izin mi vereceksin? Ne düşünüyordun?"

Koç, çelik gibi sakın bir sesle, " *Senin* tarafından azarlanmayacağım ," dedi. "Takım kaptanı olabilirsin ama ben koçum ve bana bir *daha asla böyle* hitap edemezsin ya da takımdan çıkarsın."

"Ama Koç..."

"Ama yok."

Çantamı alıp koç ya da takım kaptanı beni görmeden kıcımlı koridordan duşlara götürüyorum. Bazı oyuncuların beni burada istemeyeceklerini biliyordum ama asıl kaptanın takım kaptanı olması iyi olmayacak ve içimden bir ses onun hayatımı cehenneme çevirmek için yola çıkacağını söylüyor. Sonuçta, liseyi asla gerçekten bırakmıyorsun.

Spor salonundan çıkıp garajlara doğru ilerliyorum. Buradan çıkmam gerek. Geç oldu ve lanet bir içkiye ihtiyacım var. Yapmam gereken son şey bir barda sarhoş olup bir dergide görünmesini sağlamak, ama siktir et.

Kampüsün içinden geçerken omuzlarımı kamburlaştırarak ellerimi kotumun ceplerine soktum.

Kahve arabalarından birinin önünde duran bir kız fark ettiğimde dikkatim dağılıyor. Uzun siyah saçlı mavi bir etek ve beyaz bluz giymiş.

İçimden bir ses, onu göremesem bile Grace olduğunu söylüyor.

Devam etmeliydim, onunla konuşma dürtüsünü görmezden gelmeliydim ama yapamam ve adamların spor salonunda yaptıkları konuşma aklıma geldi.

Sola dönüp onun sıraya girdiği yere geçmeden önce bir saniye tereddüt ettim -kendimle savaşıarak-. Hemen yanında sıraya giriyorum. "Hokey oyuncularına zaafın var, değil mi?"

Bana baktı, biraz geri çekildi. "Tanrım, Bennett, beni çok korkuttun." Elini kalbine kaldırıyor. "Yani ne demek istiyorsun?" Burnu karışıklık içinde kıvrılıyor.

"Üzerine düştüğün adam bir hokey oyuncusu."

Ağız açılır ve yanaklarında pembe çiçekler açar. "Bunu nereden biliyorsun?" Birinin duyacağından korkar gibi etrafa bakınarak tısladı.

"Aptal, spor salonunda bundan bahsediyordu," diye yanıtladım, sesimdeki alaya engel olamayarak.

Gözleri dehşetle açılıyor. "Onu öldüreceğim," diye tısladı nefesinin altından. Sesini ve çenesini yükselterek, "Onun bir hokey oyuncusu olduğunu bilmiyordum. Eğer düşündüğün buysa, ben o sikik tavşanlardan değilim."

Dudaklarım gülme isteğiyle hafifçe seğiriyor. "Onlara *disk* tavşanları deniyor."

Tekrar burnunu kırıstırıyor ve sıraya geçiyoruz. "Dönemimi daha çok seviyorum. Daha doğru."

Bunu doğru biliyor.

"Bara gidiyorum, gelmek ister misin?" Daha ne diyeceğimi bile düşünmeden kendimi sorarken buluyorum. *Benim sorunum ne?*

"Um..." Bana iri, geyiğe benzeyen gözlerle bakıyor. "Barlar benim işim değil."

"Hadi," diye ikna edici buluyorum kendimi. "Eğlenceli olacak. Benimle olacaksın."

Dudağını ısırır. "Elle ve Ryland ile tanışmam gerekiyor," dedi.

Kıskançlık adlı canavar, Ryland adını duyduğumda içimde ortaya çıkıyor, ama çabucak söndürüyorum. Kıskanmaya hakkım yok. "Onlara gelmelerini söyle."

Dudağını ısırıyor ve pes ettiğini biliyorum. "Elle'ye mesaj atmama izin ver."

Diğer insanların kafein ihtiyacını karşılayabilmeleri için çizgiyi aşyoruz. Arkadaşına mesaj atarken yanında ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum. Daha önce bir kızın yanında hiç bu kadar garip olmamıştım. Bu biraz endişe verici. Bir elektrik direğine yaslanıp yere bakıyorum; sakız, çakıl ve kir lekeleriyle dolu.

"Elle içeride olduklarını söylüyor." Grace telefonunu bırakıp bana baktı. Saçları hafifçe rüzgarda uçuşuyor, başıboş bir parça dudak parlaticısına takılıyor. Kendimi durduramadan, uzanıp saç tutamını yakalayıp kopardım.

ağır ağır yutkunuyorum; kalbimin göğsümde atışı daha önce hiç hissetmediğim bir şey. İçimden bir ses bu kızdan uzaklara hızlı koşmamı söylüyor ama yine de ayaklarım yere sağlam basıyor. Donup kaldım, bakışlarına kilitlendim. İkimizde tek kelime etmeden birbirimize bakıyoruz. Keşke aklını okuyabilseydim, bu konuda benim kadar kafası karışmış mıydı, bilmek isterdim, ama eğer ağzımı açarsam, bu düşüncelere sahip tek kişi olduğumu keşfedeceğimden korkuyorum ve nedense, ben bunun düşüncesine dayanamaz.

"Harika," dedim sonunda söylediklerine karşılık olarak. "Gidelim mi?" Omzumun üzerinden ilk başta gittiğim yönü gösteriyorum.

Bakışlarını kaçırdı ve sonra bakışlarında belirsizlikle bana döndü. "Sadece bana yerini söyle. Ryland'ın arabası var; oraya varmamızı sağlayacak."

Daha önce hiç tanımadığım bir insandan bu Ryland denen adamdan nefret ettiğim kadar nefret etmedim. Biraz - hayır, çok

-gülünç. Onunla tartışmak istemiyorum. Yani, *yaparım* ama göt herif bayrağımı sallamak istemiyorum, bu yüzden iç çekip, "Evet, Costello 5. ve Main'in köşesinde. Bunu özleyemezsin."

Başını sallıyor. "O zaman bir saat sonra görüşürüz?" Uzaklaşmaya başlar ve sırt çantası askısı kaymaya başlar. Düşmeden önce hızla yukarı tırmanıyor.

"Evet, görüşürüz," diyorum.

Son bir kez gülümsüyor ve yatakhanesine giden arnavut kaldırımlı patikadan aceleyle iniyor.

gidişini izliyorum. Onu artık göremediğimde, sonunda bacaklarımı yatakhaneime dönmeye zorluyorum...

yurt demek hala çok saçma geliyor -böylece değişebilirim. Grace bir saat daha orada olmayacaksa acele etmenin bir anlamı yok.

Değişmem uzun sürmüyor ve zamanımın geri kalanını Grace'de neyin bu kadar farklı olduğunu ve onu neden aklımdan çıkaramadığımı anlamaya çalışarak geçiriyorum.

chapter seven

Grace

Bar, kolej çocukları ve iş çıkışı içkisinin tadını çıkaran birkaç profesyonel gibi görünüyor.

"Bennett'in burada olup olmadığını biliyor musun?" diye sorar Elle, gürültünün üzerinde duyulmak için bağırarak. "Bennett James'i tanıdığına hala inanamıyorum."

başımı sallıyorum. "Bende onun numarası yok."

"Kızım, numarasını almalısın," dedi deliymişim gibi bir bakışla.

"Sanırım geri döndü." Ryland, birinin kolunu kaldırıp salladığı, arkada at nalı şeklindeki bir kulübeyi işaret ediyor. Onları göremiyorum ama Elle'i kolundan sürükleyerek o tarafa doğru ilerliyorum. Ryland onun arkasına geçerek daha geniş vücuduyla kendi yolunu çiziyor.

Sadece bir haftadır okuldayım ama bu süre içinde Ryland ve Elle benim arkadaşım oldular. Beni ilk gördüğünde muhtemelen boğazımı kesmek istediği düşünülürse, Elle ile gerçekten ne kadar ortak noktamız olduğu karşısında şok oldum. Ama bunun sadece *Elle* olduğunu öğreniyorum. Seni tanıyana kadar herkese karşı böyle - Ryland hariç: onun kalesinden geçmesine izin verdi, ama bence bu kısmen onu ilk gece kurtarması ve ona olan aşkını kabul etmiyor. ile.

Sonunda kalabalığı yarıp geçiyorum ve tabii ki Bennett standı işgal ediyor. Diğer tarafımda Elle ve onun yanında Ryland ile onun yanına kayıyorum.

"Hey," diyorum Bennett'i selamlayarak. Önünde yarısı boş bir bardak bira duruyor.

Bana içten bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Merhaba." Elle ve Ryland'ı selamlamak için parmaklarını kaldırıyor.

Ah, bu benim oda arkadaşım Elle ve arkadaşım Ryland, diye tanıştırdım.

"Hey dostum." Ryland yumruk atmak için yumruğunu kaldırır ve Bennett isteksizce yumruğunu geri vererek Ryland'a hoşnutsuz bir bakış atar.

"Ben büyük bir hayranıyım," diye araya girdi Elle, neşeyle. Hokeye olan tutkusu, giymekte ısrar ettiği koyu renkli prenses kişiliğini göz önünde bulundurursak beni çıldırtıyor. "Son oyununda yaptığın tek oyun *ah-mazing'di* . Hiç böyle bir şey görmedim. Buz üzerinde bir rock yıldızısın."

Bennett kıkırdar ve bira bardağını dudaklarına götürür.

"Teşekkürler." Bir garsona işaret ediyor. "İstediyini sipariş et. Benim üzerimde," diyor.

Elle ve Ryland ikisi de bira ısmarlıyor ve garson Elle'ye kart vermediğinde şok oluyorum. Daha önce partilerde içmiştim, ama asla böyle bir barda. "Benim için su" diyorum. "Ve biraz yiyecek. Siz ne istiyorsunuz?" Soruyorum.

Bennett ona "Peynirli patates kızartması ve cips alacağız" diyor.

"Tabi ki. İçeceklerinizle hemen döneceğim." Bennett'e gülümsüyor ve yemin ederim ki uzun, sahte kirpiklerini savuruyor. Beni rahatsız etmemeli - beni rahatsız *etmiyor* . Bennett benim değil ve birbirimizi tanımıyoruz bile. Kadınlar onu kontrol etmekte özgür ve iyiliğini geri vermesine izin veriliyor.

Gerçi, şu anda, onu iade etmiyor. Bunun yerine bana bakıyor.

"Bira istemiyor musun?" diye soruyor, bardak altlığını parmaklarının arasında döndürerek.

Omuz silktim ve tırnağımı masanın üstüne oyulmuş DICK kelimesinin üzerinde gezdirdim. İnsanlar çok eğlenceli bir temel. "Bira benim işim değil."

Dudakları seğiriyor. "Belki de şu küçük şemsiyeli kız gibi meyveli içeceklerden birini tercih edersin."

Gülme isteğimi bastırıyorum. "Evet, bu muhtemelen benim hızımdan daha fazla," diye katılıyorum.

Yanımda, Ryland ve Elle sohbet ediyor ve şu an için Bennett ve ben yalnızmışız gibi geliyor, oysa gerçekte bu gerçeklerden en uzak şey.

Bennett'in kaşları çatıldı ve söylemek istediği şey üzerinde kafa yoruyor gibi görünüyor. Hazır olduğunda konuşacağını bildiğim için onu rahatsız etmiyorum. "Gerçekten kim olduğumu bilmiyordun, değil mi?" O sorar.

"Açıkçası? Hayır," kabul ediyorum. "Babam ve ağabeyim arabalarla ilgileniyor, sporla değil ve tek spor

küçük kardeşim futbolu seviyor, bu yüzden seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama hayatımda hiç hokey maçı gördüğümü sanmıyorum."

Bennett sırtıyor - böyle sık sık gülümsemediğini hissediyorum. En azından benim etrafımda her zaman gülümsememeye çalışıyor gibi *görünüyor* . Sanki sana zarar verecek olan big bag hokey oyuncusunun biraz kabadayılığını sürdürmek zorundaymış gibi. İçimden bir ses, bunun *gerçek* Bennett olmadığını söylüyor .

"Bunu değiştirmek zorunda kalacağız" diyor.

tek kaşımı kaldırıyorum. "Ah, öyle *miyiz* ?" sözünü vurguluyorum.

Birasını dudaklarına götürüyor. "Evet, *öyleyiz* ."

Elle koluma yumruk attı. "Gidip işemeliyim."

Kafamı ona doğru çeviriyorum. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

" *Kız kodu* ," diye tısladı nefesinin altından.

Gözlerimi devirip Bennett'e bakıyorum. "Hemen döneceğiz."

Ryland, Elle ve ben geçebilelim diye kabinden çıkıyor. Elimden tutup beni banyoya çekiyor. Bardan gelen ses donuklaşıyor ve yalnızca bir durak kullanımda olduğundan nispeten yalnızız.

"Sanırım Ryland benden hoşlanıyor," diyor.

"Beni bunun için mi banyoya sürükledin?"

Grace, diye sızlanıyor. "Ben ne yaparım? Bu tür şeylerde iyi değilim. Demek istediğim, partide olanları gördün - peşinden gitmeye meyilli adamlar. Ryland... Çok tatlı ve beni güldürüyor. *ondan hoşlanıyorum* ."

Ellerimi iki yanıma kaldırıyorum. "Sana kendin olmaktan başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Lanet bir fal kurabiyesi gibi konuşuyorsun."

iç çekiyorum. "Gerçek bu ama. Kendinizle ilgili en eşsiz kaliteniz sizsiniz. Kucakla."

Beyaz porseleni parmaklarının arasına alarak lavaboya yöneldi. Bu benim için zor, dedi yumuşak bir sesle.

"Herkes için zor," diye katılıyorum. "Kendimizi olduğumuz gibi sevemezsek, başka kimsenin sevemeyeceğini düşünürüz. Kim olduğumuzdaki güzelliği ve sadece çirkinliği nadiren görürüz. Hepimiz neyin *doğru* olduğuna değil , neyin *yanlış* olduğuna çok fazla odaklanıyoruz . Sana söz veriyorum, göremesen bile oldukça harikası."

"Yok canım?" diye soruyor yavru köpek gözleriyle.

"Gerçekten," katılıyorum.

"Yine de bunu nasıl söyleyebilirsin? O ilk gün sana tam bir kaltaktım."

"Ve gerçekte sen bu değilsin, değil mi?" karşıyım. "Tıpkı düşündüğün kibirli zengin kız olmadığım gibi." Teknik olarak *zenginim* ama kesinlikle kibirli *değilim* . Aslında, lisede, insanların her tarafımdan geçmesine izin verdiğim için not edildim. Sadece sevmek istedim, ama öğrendiğim bir şey var ki, yuvarlanıp insanların seni sevmesini bekleyemezsin - sadece seni kullanırlar.

Ahırdaki kız dışarı çıkıyor, ellerini yıkıyor ve bize tek bir bakış bile atmadan çekip gidiyor.

Elle aynadaki yansımasına bakarak derin bir nefes aldı. "Bunu fazla düşünüyorum, değil mi?"

Adamı sadece bir haftadır tanıyorum."

"Evet sensin. Bırakın işlerin akışına bırakın."

"Peki." Başını sallıyor ve bir adım geri gidiyor. "Şimdi gerçekten işemek zorundayım."

Ahıra koşarken gülüyorum. Banyoda olduğum için ben de aynısını yapabilirim diye düşündüm.

Masaya geri döndüğümüzde Bennett bize bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor. Ryland ayağa kalkıyor ve ben asıl yerime kayıyorum. Bennett şimdi kolunu kabinin arkasına doğru uzatmış durumda ve ben yerleştiğimde parmakları tehlikeli bir şekilde omzuma kapanıyor.

"Kızların işemesi o kadar uzun sürmez." Konuşurken dudakları kulağımı okşuyor ve omurgamdan aşağı inen titremeyi durduramıyorum. Fark ediyor ve sırtıyor, ela gözleri parlıyor.

"Elbette olur," diyorum. Sanki vücudumdaki tüm havayı çalmış gibi nefes nefese olmaktan nefret ediyorum. İçkilerimiz şimdi masaya oturdu ve suyuma uzandım, pipeti soktum ve yarısını höpürdeterek döktüm. O bana öyle bakarken boğazım Sahra kadar kuruydu.

"Mmhmm," diye mırıldandı ve yemin ederim gözleri dudaklarıma kayıyor.

Elle ile aynı çıkmazda olduğumu hissediyorum - yeni tanıştığım bir adamdan hoşlanıyorum. Birinden bu kadar çabuk hoşlanmak yanlış gibi görünüyor, ama bazen tanıştığın insanlar olduğunu ve sadece bu yakın bağlantı olduğunu düşünüyorum. İyi *ya da* kötü.

Garson, barda yüksek sesle, "Peynirli patates ve cips," diye duyuruyor. Hem lezzetli görüldüğünü hem de midemin guruldadığını itiraf etmeliyim. Bütün gün neredeyse hiçbir şey yemedim. Tek sahip olduğum kahvaltıda bir çörekti ve öğle yemeği için zamanım yoktu, bu yüzden dumanlar içinde koşuyorum. Sadece Bennett'le konuşarak, "Sizin için birkaç tabakla hemen döneceğim," diyor.

Peçete de getir, dedi ona, şimdiden bir nacho alıp ağzına atarken. Sanırım onun için üzölmeliyim, çünkü cipslere ondan daha fazla dikkat ediyor.

"Başka bir şey?"

Boş bira bardağını kaldırıyor. "Tabii ki." O reverans yapıyor.

Bunu fark eden tek kişi benim ve burnumu çekiyorum. Ne yaptığının farkına varır ve tüm yüzü domates gibi kızarır.

"Gün yapımı," diye fısıldadım nefesimin altından.

"Bu da ne?" diye soruyor Bennett, bir nacho daha kaparak.

"Hiçbir şey," diyorum hızlıca. Garsonun onu kontrol etmesinden hoşlanmamış olabilirim ama blöf yaptığı için onunla dalga geçmeyecektim. Bu ben değildim.

Annemin söylemeyi sevdiği gibi, kusuruma bakmayın.

Ona ailede çalıştığını söylüyorum.

"Al, biraz yemek ye." Üzerinde peynir kızartması olan tabağı bana doğru itiyor. "Burada en iyi yiyecekler onlarda, güven bana."

Bir kızartma alıp bir ısırık alıyorum. "Hımm, haklısın."

Garson tabaklar, peçeteler ve Bennett'in ikinci birasıyla geri gelir ve çabucak masadan ayrılır.

Bir tabak alıp üzerine biraz peynirli patates koydum ve çiftlikten biraz döktüm.

Biraz cips de al, dedi Bennett, tabağıma bir demet çatal atarak. "Beyler biraz ister misiniz?" Elle ve Ryland'a sorar.

Bunlarla aramız iyi, diyor Ryland, bir kızartma alıp ağzına atarak.

"Harika, benim için daha fazlası." Bennett omuz silkip ağzına biraz daha cips tıkıyor. "Yemek." Bana işaret ediyor.

Güldüm. Ona baktığımı fark etmemiştim. Nacholardan bir ısırık alıp midemin mutlulukla iç çektiğine yemin ediyorum. Dersler arasında yemek için zaman ayırma konusunda gerçekten daha iyi olmalıyım. Bir sınıf kampüsün bir tarafındayken, bir sonraki sınıf tamamen diğer taraftaysa bu zordur. Daha başarılı olduğum için -en azından kardeşlerime göre- alabildiğim kadar çok derse girdim. Şimdi bu kararımdan pişmanım.

"Ee," diye başlıyor Bennett, "şu ana kadar üniversite hayatını nasıl beğendin?"

omuz silkiyorum. "Beklediğimden daha zina."

O kıkırdar. "Yetişkin, bu bir kelime bile mi?"

"Sadece bir tane yaptım." Çiftlikte bir kızartmayı daldırarak omuz silkiyorum.

"Nasıl düşündüğünden daha *zina* olur?" Gülümsemesini saklamak için birasından bir yudum aldı.

"Eh, yeni başlayanlar için kendi çamaşırlarımı yıkamalıyım."

Güler. "Çamaşır?"

"Çamaşır yıkamaktan nefret ediyorum," diye mantık yürüttüm.
"Sadece zaman alıcı ve dün gittiğimde oda

doluydu, bu yüzden başlamadan önce birinin bitirmesini beklemek zorunda kaldım. Bütün öğleden sonramı aldı.

Neyse ki kağıdım üzerinde çalışabilmek için dizüstü bilgisayarımı yanımda getirdim."

"Zaten ödevin var mı?" Tek kaşını kaldırıyor.

Güldüm. " *Evet* , burası kolej, biliyor musun? Oh, bekle," diye fısıldadım nefesimin altından, "Bahse girerim seninkini tavşanlarından birine yaptırmışsındır."

Dudakları yandan hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Dokun."

Şimdi onu sorgulama sırası bende. "Söylentiler duydum, ama doğrudan senden duymak istiyorum. Neden kampüstesin? Hokeyden pek anlamam ama rehabilitasyonunu kolej koçunla yapıyor olman tuhaf görünüyor. Profesyonel ekibinizdeki koç bunun için değil mi?

Ve eğer değilse, seni tekrar forma sokması için birini tutabilirler miydi? Açıkçası, duyduklarımı satın almıyorum."

Gözlerine panjurlar iniyor. "Duyduğun her şey doğru" diyor.

"Neden sana inanmıyorum?"

"İstersen de istemezsen de bana inan. Benim için fark etmez."
Uzaklara bakıyor ve birasını bitiriyor. Hemen diğerine işaret ediyor.

Cesaretimi kırdım ve şimdi gerçeği ortaya çıkarmak için çaresizim.

Öyle ya da böyle, Bennett bana söyleyecek.

Belki bu gece değil ama bir gün.

chapter eight

Bennett

"Lanet olsun," diye küfrediyorum ve dergiyi bakkalın kasasında dağıtıyorum.

"Bunun için para alacaksın," diye bilgilendiriyor memur.

Sivilceli gence orta parmak selamı veriyorum.

Grace'i ve beni barda gösteren tüm dergileri aldım ve atıştırmalıklarım ve suyumla birlikte taşıma bandına attım. Yiyecek sağlıklı şeyler stoklamak için mağazaya geldim ve sonra bu aptal dergiyi suratıma ittirdim. O gecenin üzerinden bir hafta geçti ve bir fotoğrafımızın dedikodu dergilerinde yer alabileceğini düşünmemiştim bile. Sonuçta iki kişiyle birlikte oradaydık. Ama belli ki serseri bir telefonla çekilmiş olan fotoğraf, Elle ve Ryland'ın kesildiğini gösteriyor. Grace ve beni yakınlaştırdı ve ben de onun bana olduğu gibi ona doğru eğiliyorum. Saçları yüzünün çoğunu gizliyor ama fotoğrafın çekildiği açı sanki öpüşüyormuşuz gibi gösteriyor. Yüzümüzü net bir şekilde gösteren ilkinden daha küçük bir fotoğraf daha var.

Başlık şöyle: *Bennett eski maskaralıklarına geri mi döndü?*

Taşıma bandındaki dergilerden birini alıp makaleyi bulana kadar çevirdim. Sayfalarda daha fazla fotoğraf sıralanıyor - bu sefer, son birkaç yılda çeşitli barlarda ve gece kulüplerinde çekilmiş, çoğu beni farklı bir kadınla gösteren fotoğraflar.

Bakkalın ortasında, "Siktir, siktir, siktir et, " diye bağıryorum ve dergiyi çalabilmesi için kasanın önüne çarpıyorum. Bir psikopat gibi göründüğümü biliyorum ama tüm insanların Grace'i bu karmaşaya sürüklediği için çok kızgınım. Onun hakkında iyi bir kız olduğunu bilecek kadar tanıyorum. Eve, anne babanın yanına getirmeyi düşünmeyeceğin türden bir kız. Ve şimdi medya onu karyola direğimde bir başka çentik olarak resmetti. Benim için sorun *değil* .

Damga isteksizce bana toplamımı veriyor -sanırım gösterdiğim performanstan sonra benden korkuyor- ve kartımı yuvadan kaydırıyorum. Makbuzum çıktı ve onu elinden kaparak plastik torbalardan birine tıktım. Tüm eşyalarımı alıp kışımı oradan arabama taşıyorum. Geri dönüp diğer kasalarda sıraya girecek olan o küfürlü dergilerin her birini satın almak için cazipim. Ama bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu biliyorum. Tüm

dünyada, Amerika Birleşik Devletleri'nde yüz binlercesi var ve her birinin peşine düşmem.

Deli olabilirim ama kızgın değilim - bir fark var, inan bana.

Yiyecekleri arabama atıp kampüse geri dönüyorum, kullanmamam gereken hızlarda sürüyorum. Lanet olasıca kızgınlığım ve gerilimi azaltmak için bir şeyler yapmam gerekiyor.

Bunun beni ele geçirmesine izin vermemeliyim. Sonuçta, medya gerçeği çarpıtıyor, ama işin gerçeği, bana gelince genellikle haklılar. Bu sefer öyle değiller ve Grace bu küme sikine sürüklendi.

Telefonum çalışıyor ve küfür ediyorum. Direksiyonumdaki bir düğmeye basıp aramayı cevapladım. "Merhaba?"

"Bu da ne, Bennett?" Bernard telefonda bağırır. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum?"

İmajını temizlemen gerekiyor ve yaptığın tek şey onu tuvalete atmak. Sen kendine bile yardım edemiyorsan, benim sana yardım etmemi nasıl beklersin?"

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Lanet olsun Bernie, bu sefer farklı. İki kişiyle bir bardaydık. Onu öpmedim bile. Bana bir ara ver."

"Bu fotoğrafta onu öptüğün kesin!" Bir şeyin çarptığını duydum ve içimden bir ses dergiyi duvara fırlattığını söylüyor. "Neyse ki, bu fotoğraflar diğerleri kadar suçlayıcı değil ama işim bitti, Bennett. Bu pisliği temizle, bu sefer yapmıyorum. Baş ağrısına değmezsin."

ürküyorum. Bu çok sertti. "Bunu düzelteceğim" diyorum. "Bir planım var."

Elbette öylesin, dedi alaycı bir şekilde ve telefon bir saniye sonra kapanıyor.

İç çekiyorum ve kendi kendime mırıldanıyorum, "Ne yapacağım ben?"

Düşün, Bennett, düşün.

chapter nine

Grace

"Lanet olsun," diye mırıldandım, çantam telefonumu kapmak için aceleyle elimden düştüğünde. Aramaya cevap vermeyecektim ama birisinin üçüncü kez tekrar tekrar bana ulaşma girişiminden sonra kötü bir şey olmasından korktum.

Yere düşüyorum ve çantamı, dudak parlatıcımı, kalemleri ve dökülen diğer çeşitli eşyaları alıp tekrar içeri sokuyorum.

Nefes nefese, BABA yazdığını görerek telefonu açtım ve çalmayı kesmeden hemen önce cevap verdim.

"Merhaba? Baba? Bir sorun mu var?"

"Evet, *evet* , bir şeyler *ters gidiyor* ." Kulağa *sinirli geliyor* ve babamı tanıyan herkes onun sık sık kızmadığını bilir. O gezegendeki en kaygısız insan. Koruyucu, evet, ama asla kızgın değil.

"Anne mi? Lincoln'ü mü?" Endişeleniyorum, pitoresk kampüsü süsleyen banklardan birine oturuyorum.

"Hayır, hayır," diye kekeliyor, "bunun seninle ilgisi var."

" *Benimle mi?* "diye cıyaklıyorum. "Ne yapmış olabilirim ki?" Ses tonum biraz defansifleşiyor.

"Wal-Mart'ta ödeme yapmak için sıraya giriyorum ve etrafa bakıyorum ve ne biliyorsun, kızım bir derginin kapağında bir adamı öpüyor. Üniversiteye gitmen için para ödediğimi sanıyordum, bunu yapmaman için , " diye tısladı.

"Neden bahsediyorsun?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Baba, üzgünüm ama sanırım yanlışlıyorsun."

" *Yanılmıyorum* , " kelimesini geri atıyor. "Belli ki bir Bennett denen adamla birliktesin."

"Bennett?" Sorgularım. "Onu tanıyorum ama kesinlikle onu öpmedim." *düşünmediğimden değil hakkında ya da herhangi bir şey.*

"Bir hokey oyuncusu hıyarı," diye bağılıyor. "Hokey oyuncularının ne yaptığını biliyor musun Grace? Ha, öyle mi? Bulabildikleri her diske sopalarını sokarlar."

Gülme dürtüsüyle savaşıarak burnumun kemerini sıkıyorum - eğer gülersem bu benim için daha da kötüleşecek.

"Baba." iç çekiyorum. "Onu ben öpmedim ve öpseydim bile bunda yanlış bir şey olmayacaktı," dedim yumuşak bir sesle.

"Artık büyüdüm. Bunu eninde sonunda anlamalısın. Dean ya da Lincoln için bu kadar sert değilsin."

Sessiz ve sonra kalbimi kıran alçak bir sesle, "Ama Gracie, sen benim küçük kızsın, *prensesimsin* . Artık büyüdüğünü biliyorum ama tek gördüğüm hala babasına ihtiyacı olan küçük bir kız."

dudağımı ısırırım. "Baba, sana hala *ihtiyacım* var. Sana her zaman ihtiyacım olacak. Sen sadece... bir adım geri atman ve dünyayı kendi başıma keşfetmeme izin vermen gerekiyor. Her zaman geri geleceğim."

"Biliyorum." Derin bir nefes alır. "Seni seviyorum. Hepimiz seni özledik."

"Bende seni seviyorum baba. Anneme ve Linc'e onları sevdiğimi söyle."

"Yapacağım."

"Hoşçakal" diyorum ve telefonu tam zamanında kapatıyorum.

"Lütuf!"

Telefonumdan başımı kaldırıyorum ve Bennett'in bana doğru koştuğunu görüyorum.

El sallıyorum ve oturuyorum. Önümde duruyor ve ona dik dik bakıyorum. O irkildi. "Dergiyi zaten biliyorsun, değil mi?"

"Babam aradı ve beni çiğnedi," diye açıkladım.

"Bok." Yanıma oturuyor. "Üzgünüm."

omuz silkiyorum. "Sorun değil."

"Yine de bir planım var. Yardıma ihtiyacım olan biri."

Ona spekülatif bir bakış atıyorum. "Yardıma ne için ihtiyacın olabilir ki?"

Kampüs boyunca dolaşan çeşitli insanlara bakıyor. Birkaç kişi bize bakıp fısıldadı. Bennett'in gittiği her yerde dikkat çektiğini öğreniyorum.

"Yurt odama gel. Özel konuşabiliriz."

"Yurtta mı kalıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Anlaşmanın bir parçasıydı."

"Seninle yurduna gidersem insanlar *daha fazla konuşmayacak mı?* " İddia ediyorum.

"İnsanlar her zaman konuşacak, ama kimsenin söyleyeceklerimi duymasını istemiyorum."

burnumu kırıştırırım. "Bu kulağa tehlikeli geliyor. Beni küvetinde milyonlarca parçaya ayırmayacaksın, değil mi?"

Bir gülümseme kırar ve parmağını kaldırır. "Bir, benim küvetim yok." Bir parmağını daha kaldırıyor.

"İki, katil olmadığımı anladığınızı sanıyordum. Bu konudaki takıntın nedir?"

"Üzölmekten daha güvenli," diye tartışıyorum.

"Doğru." O durur. "Yani benim yurdum?"

İç çekiyorum ve etrafa bakıyorum. Babam aramadan önce yaptığım gibi ona hayır demem ve yemek katına gitmem gerektiğini biliyorum, ama gitmezsem merakın beni öldüreceğini biliyorum.

"Elbette." Sonunda katılıyorum. "Yol göster." Kolumu havada sallıyorum.

Sonunda beni yıprattığı için memnun olan Bennett sırtıyor. "Bu yol." Ellerini yıpranmış kot pantolonunun ceplerine sokarak başını sağa sola salladı. Muhtemelen yüklü bir parası var - en azından benim profesyonel sporculardan anladığım kadarıyla - ama bir serseri gibi giyiniyor. Ona ulaşmayı ve dünyada birçok kez yıkanmış yırtık kot pantolonlardan ve neredeyse şeffaf olan eski tişörtlerden

daha giyecek daha çok şey olduğunu göstermeyi çok isterim. Her ne kadar bu gömlekler kaslı göğsünü ve karnını mükemmel bir şekilde görse de, belki de acele ediyorum.

Bennett beni yurdun merdivenlerine kadar götürüyor ve anahtar kartını okutuyor.

"Lütfen bana bekar olduğunu söyle," diye fısıldadım onu asansöre kadar takip ederken. Kıkırdadı, gözleri parladı ve ben de koluna vurdum. "O yüzden sormadım . Kafanı çukurdan çıkar.

Domuz," diye inledim asansöre binerken.

Gülüyor, başını sallıyor ve dördüncü katın düğmesine basıyor. "Eğlencelisin."

"Hayır, değilim," diye itiraz ediyorum.

"Sen farklısın , " diye düzeltiyor.

omuz silkiyorum. "Muhtemelen haklısın."

"Ah, olduğumu biliyorum. Çoğu kız benimle tanıştığında dizlerinin üstüne çöker, ama sen değil." Ağzım açılıyor. Çarpık bir şekilde sırıtıyor. "Evet, genellikle ağızlarını da böyle açarlar." Çenemi yukarı itip kapatmak için işaret parmağını kullanıyor.

"Sen... sen... Uh ."

Güler. " *Onlardan* bunu yapmalarını istediğimi söylemedim. Ben sadece dürüst davranıyordum."

Kapılar boş bir salona açılıyor ve Bennett'i odasına kadar takip ediyorum. Kapıyı açıp önce beni içeri aldı.

"Ew, bu çok *basit* ," diye inledim. Son iki haftamı yurdu evim yapmakla *geçirdim* . Heck, odanın Elle'nin tarafı bile dekore edilmiş. Ama Bennett yatağına çarşaf koymaktan başka bir şey yapmadı.

Yorgan ya da yorgan bile yok. Duvarlar çıplak, yerler çıplak, her şey sadece...

boşluk. Yerdeki yatağın ayakucuna yığılmış hokey takımı dışında hiçbir kişilik, bunun Bennett'in yeri olduğunu söyleyen hiçbir şey yok. bu *kadar* .

Kıkırdayıp kapıyı kapattı ve oturmam için verilen masadaki sandalyeyi çekti. "Üzgünüm, senin standartlarına uygun değil prenses."

ağlıyorum. Babam bana Prenses dediğinde bu çok tatlı ama Bennett bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyor. "Sadece sıkıcı," diye açıklıyorum. "Buradaki hiçbir şey kişisel değil."

Karşımdaki yatağın kenarına oturarak, "Bu sadece geçici," dedi.

"Yine de" diyorum etrafa bakarak. "Ev gibi hissetmesini isteyeceğini düşünürdüm. Şimdi, özel olarak konuşmamız gereken şey neydi?"

"Yardıma ihtiyacım var," diye başlıyor.

"Yardıma mı?" Güldüm. "Hangi konuda yardıma ihtiyacın olabilir ki?"

Dudağını ısırtıyor ve bir an için sevimli bir çocuksu görünüyor. "Müdürüm bana çok kızgın," diye açıklıyor elleriyle işaret ederek, "ve bu sefer düzeltmenin bana kaldığını söyledi."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmalıyım?" Gözlerim kısıldı.

Ellerini teslim oluyormuş gibi masumca göğsünün önünde kaldırdı. "Ben benim kız arkadaşım olmanı istiyorum." Güldüm. " *Sahte* kız arkadaşım." Bana yavru köpek bakışlarıyla yalvarırcasına bakıyor.

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Aman Tanrım, ciddi misin?"

"Kalp krizi olarak." Dua eder gibi ellerini birbirine bastırdı. "Sana *ihtiyacım* var."

"Neden ben?" diye sordum cılız tahta sandalyenin kenarına otururken. "Kampüsteki herhangi bir kıza sorabilirdin ve eminim o da bu fırsatı kaçırdı."

"Yeni başlayanlar için, zaten birlikte resmedildik" diye gerekçelendiriyor. "Mükemmel bir kurulum. İkincisi, sen iyi bir kızsın Grace. Sahip olduğun tüm o iki ayakkabılık havası tam da ihtiyacım olan şey." Gözlerimle onu boğmaktan iki saniye uzakta olduğumu ifade ederek ona dik dik baktım.

kötü anlamda söylemiyorum . Senin bu kadar... *kız gibi olman çok tatlı* ."

gözlerimi deviriyorum. "Neden sana yardım edeyim?"

Düşünceli görünüyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. "Çünkü hokey benim için dünyalar demek ve bunu yapmazsan onu kaybedeceğim. Medyaya, menajerime, koçuma, *herkese* eski maskaralıklarına bağlı olmadığımı kanıtlamam gerekiyor."

"Peki karşılığında ne alacağım?" Başımı iki yana sallıyorum.

Daha dik oturuyor, şimdi bunu düşünürken aydınlanıyor. "İstediğin herhangi bir şey. Para?"

ona bakakaldım. "Senin parana ihtiyacım yok."

"Üzgünüm," diyor mahcup bir şekilde. "Ne istersen, adını koy ve bunu yaparsan senindir."

dudağımı ısırırım. "Bunun hakkında düşünmek zorunda kalacağım." Omuzları sarkıyor. "Bana ne kadar *borçlu olacağın konusunda* ," diye düzeltiyorum.

Gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Yapacak mısın?"

"Evet," diyorum iç çekerek, "ama beni buna pişman etmesen iyi edersin."

"Asla" diye yemin ediyor.

ayağa kalkıyorum. "Gitsem iyi olur *dostum* ."

O sııtır. "Sonra görüşürüz *kızım* ."

chapter ten

Bennett

Grace'i tüm hafta sonu görmedim ve fikrini değıştirdiğı için çok üzülüyorum. Aptalca telefon numarasını bile almadım.

İyi oldu, Bennett .

Şimdi, şafağın kıçında yurdunun önünde kahve ve keklerle duruyorum - çünkü iyi bir erkek arkadaş böyle yapardı, değil mi?

Sadece bir tane ciddi kız arkadaşım oldu ve o da lisedeydi. İki yıl sürdü ve kötü bir şekilde sona erdi - ilişkiler söz konusu olduğunda ağzımda ekşi bir tat bırakacak kadar kötü.

Grace'i cam kapıdan görüyorum ama henüz beni görmedi. Yine de Elle var ve ağzı açık kalıyor. Grace'in koluna vuruyor ve işaret ediyor. Grace dönüp baktı, mükemmel kıvrık saçları omuzlarına dökülüyordu. Şaşırmış gibi görünse de çabucak yüz hatlarını çiziyor ve onlar kapıdan çıkmadan önce Elle'e bir şeyler söylüyor.

"Hey." Merdivenlere çıktım ve kahve ve kekleri uzattım - bilerek Elle için de yeterince aldım. Onu dışarıda bırakmak kabalık olurdu. "Sana bunu aldım," diye ekledim gereksiz yere ve hemen alnıma bir şaplak atmak istiyorum.

Harika, Bennett. Buzun üzerindeki baskı altında onu nasıl serin tutacağını gerçekten biliyorsun, ama geldiğinde bir kıza, masketlerini tamamen kaybedersin.

"Teşekkürler." Bir kahve alır.

"Senin için de." Diğer kahveyi Elle'ye gösteriyorum.

"Teşekkür ederim," diye aldı ve tutucuyu tuttum, elimin yanıma düşmesine izin verdim.

"Kekler de var." Elimdeki diğer kutuyu işaret ediyorum.

Grace alır. "Teşekkürler. Durum ne?"

"Bir erkek kız arkadaşını şaşırtamaz mı?" Başımı iki yana sallayarak çarpık bir şekilde sırtıyorum. Çıldırır mı diye bilerek söyledim.

"Sanırım sorun değil," diye açıkladı omuz silkerek. Dudaklarına bir gülümseme yerleşir.

Az önce bana çıktığınızı söylediğinize inanamıyorum . Bu ne kadar süredir devam ediyor? Bardan beri mi?"

"Evet," diyorum aynı anda Grace, "Hayır" diyor.

Bana dik dik bakıyor.

"Resmi olarak öyle oldu," diye düzeltiyorum. "Ama aramızda hep bir şeyler oldu, değil mi Grace?"

"Doğru?" dedi kahve fincanını dudaklarına kaldırarak.

Elle, hikayemizi pek anlamamış gibi görünüyor. Onu suçlamıyorum: Grace ve ben berbat oyuncularız.

"Pekala," diye başlıyor Elle. "Geç kalmadan sınıfa gitsem iyi olacak. Profesör Bend, büyük B harfi olan bir kaltak." Gözlerini deviriyor.

Öğle yemeğinde görüşürüz, diye seslendi Grace arkasından.

Elle kaybolduğunda Grace'e fısıldadım, "İnsanların gerçekten çıktığımızı düşünmesini istiyorsan bundan daha iyisini yapman gerekecek."

Kahvesinden bir yudum alıyor ve ne söylemek istediğini düşündüğünü biliyorum. Bakışları uzaklaştı ve bana döndü. "Belki de başka birini seçmelisin."

"Başka birini seçmek *istemiyorum* ," diye tartışıyorum sınıfına doğru ilerlerken. Onun yanında adım atıyorum. "Ayrıca, zaten birlikte fotoğraflandık."

İç çekiyor. "Biliyorum," diye homurdandı, omuzları sarkmıştı.

"Hey," dedim yumuşak bir şekilde, onu durdurmak için dirseğini tutarak. "Bunu yapmak istemiyorsan, yapmak zorunda değilsin.

Her şeyi unutabiliriz."

Bir an için alt dudağını gergin bir şekilde ısıırıyor ve ne yaptığını fark ettiğinde hemen bırakıyor. "Hayır, hayır," diye kekeliyor. "Sana yardım etmek istiyorum." Gülüyorum. "Bu benim için garip"

açıklar. "Aslında hiç *erkek* arkadaşım olmadı" diye itiraf ediyor. Çenem düşüyor. "Bana öyle bakma," diye tısladı. "Aşırı korumacı bir baba ve iki erkek kardeşle bu oldukça imkansızdı. Demek istediğim, birkaç erkekle çıktım ama hemen hemen hepsi felaketle sonuçlandı," diye itiraf ediyor burnunu kırıstırarak. "Bu sefer babam sinemada saklandı ve sevgilimin kafasına patlamış mısır fırlattı. Annem, kardeşim fasulyeleri döktüğünde neyin peşinde olduğunu öğrendi ve filmin ortasına fırtına gibi geldi - müteahhitler tarafından kovalandı - babamı kulağından yakaladı ve oradan çıkardı. Moral bozucuydu. Bir süre sonra erkekler bana çıkma teklif etmeyi bıraktı." Omuz silkiyor.

kalınca yutkunuyorum. "Onların kaybı."

Bana küçük bir yarım gülümseme veriyor. "Neyse ne."

Tekrar yürümeye başlıyoruz. "Grace," diyorum tereddütle.

"Evet?" Devam etmediğimde bana baktı.

"Bunu yapmak istemezsen anlarım. Demek istediğim, bu biriyle tanışma ve gerçek bir erkek arkadaş edinme şansın gibi, değil mi? Seni buna bağlamam hiç adil değil."

Başını sallıyor. "Umurumda değil, Bennett. Ayrıca, gerçekten flört edecek vaktim yok. Ders yüküm dolu, bu yüzden sosyal hayatın büyük bir kısmı için şansım yok denecek kadar az. Ben de sana yardım edebilirim." Omuz silkiyor, sırt çantasının kayışını düzeltiyor.

"Emin misin?" Grace'in insanlara yardım etmek için elinden geleni yapan biri olduğunu söyleyebilirim. Bunu yapmasını istemiyorum çünkü doğru olduğunu düşünüyor.

"Evet." Güler. "Ben varım, söz veriyorum."

"Peki. Artık seni bu konuda rahatsız etmeyeceğim." Başımı salladım, kararlı.

Bana gülümsüyor ve dudaklarım karşılık olarak kıvrılıyor.

"Bu benim." Dışarıda durduğumuz binaya başıyla selam veriyor.

"Kahve ve kekler için tekrar teşekkürler."

"Rica ederim." Ayrılmaya başladı ve ben elinden tutup onu kendime çekiyorum. Küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı ve ben başımı eğip yanağını öptüm - tehlikeli bir şekilde dudaklarına yaklaştım çünkü hayatı uçlarda yaşamayı seviyorum.

"N-bu ne içindi?" kekeliyor.

"Çünkü sen benim kız arkadaşımsın." göz kırpmıyorum.

"S-Doğru," diye kekeliyor tekrar. "Gitmeliyim."

Neredeyse binaya koşuyor.

Gülüyorum, kafamı sallıyorum.

Grace Wentworth çok eğlenceli ve onunla uğraşmaktan tamamen zevk alacağım.

Sahte kız arkadaşım olabilir ama bu biraz eğlenemeyeceğim anlamına gelmez.

Koşarım.

Koşuyorum, koşuyorum ve lanet olasıca *koşuyorum* .

Ağırlık kaldırıyorum. Hatta yoga saçmalığı bile deniyorum. Koçun yapmamı söylediği her şeyi yapıyorum ve yine de buza çıkmama izin vermiyor.

"Koç," diye bağırdım, yalvarırken ellerimi birbirine kenetleyerek. "*Lütfen* . Oradan çıkmam gerek." Takımın süzülerek ısınma hareketleri yaptığı buzu işaret ediyorum.

Koç bana dik dik baktı, ellerini kalçalarına koydu. "Sızlanmaya tahammül etmediğimi biliyorsun. Spor salonuna geri dönün ve beş mil daha koşun.

Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. Bunu asla yüksek sesle kabul etmem ama gözyaşlarına yakıyım. Oraya buzun üzerine çıkmam gerek. Bir sonraki vuruşlarına ihtiyacı olan lanet bir uyuşturucu bağımlısı gibi hissediyorum. Hokey için hissettiğim tutku her şeyden daha ağır basıyor ve *aylarca* yapmamamak işkence. Ellerimi saçıma götürüp kısa tutamları çektim.

"Kahrolası aklımı kaybediyorum, Koç."

Gözleri beni daha da kıstı. "Beni on mil yapmaya zorlama, James."

Kahretsin. Bana soyadıyla seslendi. "Gidiyorum, Koç," diye homurdandım tünelden geri dönerken.

Soyunma odasına doğru hızla ilerliyorum ve yumruğumu metal dolaplardan birine sokuyorum.

Tekrar.

Ve yeniden.

Ve yeniden.

Yere çöküyorum, derin bir nefes alıyorum.

Bu beni öldürüyor. Koç'un en iyi çıkarlarına sahip olduğunu biliyorum ama gerçekten umurumda değil .

Çok çalıştım, bunu biliyor ama yine de beni cezalandırıyor.

Muhtemelen bana burada kendini kontrol etme ya da saçmalık hakkında güçlü bir ders vermeye çalıştığını biliyorum.

Yerden kalkıp spor salonuna geri dönüyorum. Beş mili yapmazsam, Koç bir şekilde öğrenecek - o *her şeyi* biliyor - ve ona sadece bana karşı daha fazla mühimmat vereceğim.

Koşumu bitiririm, duş alırım ve arenaya geri dönerim, böylece adamların antrenmanının sonunu izleyebilirim. Buz üzerinde olamasam bile, ona yakın olmak iyi hissettiriyor.

Koç, özellikle birinci sınıf öğrencisine sert davranarak onlara emirler yağdırır. Tecrübeli oyuncuların daha küçük ve daha yavaşlar. Oraya varacaklar, ama her zaman yaparlar.

Koç beni fark ediyor ama varlığımı kabul etmiyor. Bana tekrar koşmaya falan bağırmasını bekliyorum ama yapmıyor.

Yirmi dakika kadar sonra, bir gün diyor ve çocuklar duş almak için buzdan yola çıkıyorlar.

Koç yedek kulübesinden bana bakıyor ve tek bir kelime söylüyor. "Yakında."

chapter eleven

Grace

Okulda bir ay oldu ve henüz ölmedim, bu yüzden sanırım bu iyi.

Üniversite zor ama. Beklediğimden çok daha zor. Kitaplar, TV ve filmler, her gece eğlence ve oyun, her gece partiler ve ödev yok gibi görünüyor. Oh, oğlum, bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Her zaman odama kapanıp ev ödevi yaptığım veya Bennett'in kız arkadaşı gibi davrandığım için Elle veya Ryland'ı zar zor görüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde o kadar da kötü olmadı. Bennett gelmiş geçmiş en iyi sahte erkek arkadaş olduğu için kek puanları alıyor. Ders çalışmakla meşgul olduğumu unuttuğumu bildiği için her zaman kahve ve yiyecek bir şeyler almamı sağlıyor. Dışarı çıkıp dünya için bir şov yapmak zorunda olduğumuz zamanlardan pek hoşlanmıyorum - Bennett o zaman ekstra gropey olduğundan emin oluyor ve medya için bir şov yapmaktan ziyade benimle uğraşmanın daha fazla olduğunu biliyorum. - ama buna katlanıyorum çünkü en başta kabul ettiğim şeyin bu olduğunu biliyorum.

Kapı çalıyor ve ben açmaya gidiyorum. Bennett sırtlıyor.

"Genç bakirenin ücreti nasıl? Sana rızık getirdim."

gözlerimi deviriyorum. "Gülünçsün." Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ben tekrar masama otururken o yatağıma oturuyor. Elindeki çantayı alıp içine baktım.

"Avakadolu ve cipsli hindi klübü" diyor, ben daha ne olduğunu kendi başıma çözemedim.

Çıkarıp eşyaları masamdaki küçük alana yaydım.

Etrafına bakar. "Ele nerede?"

"Hiçbir ipucu yok," diyorum. "Kütüphanede çalışacağını söyledi, ama onu gerçekten bunu yaparken hayal etmekte zorlanıyorum."

"Yani bir süreliğine gitmiş olacak mı?" O sorar.

Cips torbasını açıp ağızıma bir tane atıyorum. "Büyük ihtimalle."

Ayakkabılarını çıkardı ve yatağıma uzandı, kendini evinde gibi hissediyordu. "O zaman kapıya çorap mı koyayım?" Gülümsüyor, kaşlarını sallıyor.

"Ne?" diye soruyorum ve bir an sonra aklıma geliyor. "Öf! Tanrı! Sen tam bir adamsın!" Ona bir çip atıyorum. Göğsüne düşer ve onu alır, omuz silker ve yer.

"Kızmak çok kolay." O sırtır. "Beni eğlendiriyor."

"Pekala *dur* ." Sandviçime ısıriyorum. "Yemek için teşekkürler ama dikkatimi dağıtmaya devam edersen gidebilirsin. Yapılması gereken ev ödevim var."

Dilini şaklatıyor. "Erkek arkadaşınla bu şekilde konuşulmaz."

" *Sahte* erkek arkadaş," diye hatırlattım ona.

"Bundan bahsetmişken..." Oturuyor ve birçok yastığımdan birini kapıyor, fırırlara dik dik bakıyor "-karşılığında ne istediğine karar verdin mi?"

Dizüstü bilgisayarımın ekranına ondan uzaklaşıyorum. "Henüz karar vermedim."

Bir şey düşündüm ama bunu dile getirmek beni korkutuyor.

Bennett bunu seziyor gibi görünüyor. "Ne var Grace?" O sorar. "Ne istiyorsun?"

Gözlerim yavaş yavaş ona dönüyor. "Bu aptalca."

"Hiçbir şey aptalca değil," diye savunuyor. "Söyle bana."

"Bu gerçekten aptalca," diye itiraz ediyorum.

Bir bakışla beni hizaya getiriyor. "Kes sesini prenses."

Prenses . Yine hakaret gibi geliyor. "İki şey istiyorum."

Tek kaşını kaldırıyor. "Ve onlar?"

"Senin için alışveriş yapmama izin vermeni istiyorum - seni sadece bu kadar çok tişört ve kot pantolon içinde görmeye dayanabilirim.

Biraz çeşitliliğe ihtiyacın var."

O kıkırdar. "Tamam, ya ikinci şey?"

"Önemli olan , " diye vurguladım, "istediğim... Bana kötü olmayı öğretmeni istiyorum."

Gözleri şaşkınlıkla büyüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben sadece..." Gözlerimi başka yöne çevirdim ve ona bakmadan önce bir nefes aldım. Daha yumuşak bir tonda, "Ben her zaman doğru olanı yaptım. Asla çok

fazla içme ya da sokağa çıkma yasağını geçme. Dediğin gibi, ben *iyi bir kızım* ama bu gerçekten ben miyim? Bilmiyorum, çünkü kendime asla başka biri olma şansını vermedim. *Bana yardım et ."*

Bir an bana bakıyor. "Ama bu, tüm sahte erkek ve kız arkadaş meselesine karşı sezgisel olmayacak mı? Yani, eğer kötü davranmaya başlarsan, o zaman..." Geri çekilip omuz silkiyor.

"Bennett," diye neredeyse yalvarıyorum. "Buna ihtiyacım var. Dikkatli olacağız ve yine de medyanın önünde mükemmel küçük kız arkadaş gibi görüneceğim. Peki?"

İçini çeker ve ellerini yüzünü yıkar. "Peki. Beni buna pişman etme."

"Asla," diyorum, kabul ettiği için kulaktan kulağa sırtarak.

Ayağa kalkıyor. "Artık derslere başlasak iyi olur."

"Ödevim var." Bilgisayar ekranımı işaret ediyorum.

"Kötü olmak istediğini sanıyordum?" bana hatırlatıyor. "Kötü bir kız onu terk eder."

yüz yaparım. Bu düşündüğümünden daha zor olacak.

"Biraz daha az... örtülü bir şeye dönüş." Gömleğimi işaret ediyor.

"Yani, başka bir deyişle, Elle'den bir şeyler ödünç alsam iyi olur, öyle mi?"

"Tam." O sırtır. "Hızlı yakalarsın."

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Dışarı."

"Belirsiz cevap için teşekkür ederim. Bu bana gerçekten yardımcı oluyor, Bennett."

Elle'nin dolabına doğru yürüdü ve içinden tüfekler geçirdi. "Al, bunu giy." Siyah bir giysiyi bana doğru uzatıyor. Elbiseyi uzatıp bakıyorum. Yüksek bir yakası var -neredeyse bir balıkçı yaka- ama tevazu burada bitiyor. Şimdiye kadar gördüğüm en yüksek yırtmaçlı kolsuz.

"Numara. Mümkün değil." başımı sallıyorum.

Başka bir elbise uzatıyor. "Bu ya da bu."

nefesim kesiliyor. Elindeki diğer elbisenin her yerinde milyonlarca kesik var, sanki biri ona makasla saldırmış gibi. İçimden bir ses Elle'nin tam da bunu yapacak tipte olduğunu söylüyor.

Elimden kapar korkusuyla bana verdiği ilk elbiseyi biraz daha sıkı tutarak, "Bununla gideceğim," diye ciyakladım. "Git de değişebileyim." Elimi kapıda sallıyorum.

Diğer elbiseyi bir kenara koyar ve kollarını göğsünde çaprazlar. "Teknik olarak çıkıyorduk, ne? Şimdi bir ay mı? Eminim herkes birbirimizi çıplak gördüğümüzü varsaymıştır. Dışarıda beklemek benim için garip olurdu."

Ağzım açık ona bakıyorum. O gerçek mi?

"Sahte flört ediyoruz," diye hatırlattım ona. "Şimdi defol. Yine de değişmen gerekmiyor mu?"

Ne giydiğine bakar. "Eh, muhtemelen haklısın," diye kabul ediyor. "Otuz dakika sonra yurt merdivenlerinde buluşalım."

"Bir saat yap. Makyajımı ve saçımı yapmam gerekiyor."

"*Doğru* . Bir saat. Bana laf atma Wentworth."

"Beni buna pişman etme *James* ."

Omzunun üzerinden bana sırtarak kapıya uzanıyor. "Kötü olmak isteyen sendin, unuttun mu?"

Ben cevap veremedi o gidiyor.

Kapalı kapıya başımı sallıyorum. İçimden bir ses onun planladığı şeye hazır olmadığımı söylüyor.

Bir saat sonra, Bennett ile dışarıda buluşuyorum. Yurduma çıkan merdivenlerde oturuyor, öfkeyle telefonuna konuşuyor.

"*Anlıyorum* ," diye tıslıyor. "Siktir git, seni küstah piç. Burada hatalı olan ben değilim. Bildiklerimi unutma." Telefonu kapatıp beni bulmak için başını kaldırdı. Yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturuyor.

"Ne kadar duydun?"

"Pek değil," diye fısıldadım usulca. "Ne hakkındaydı?"

"Hiç bir şey." Benden uzağa bakıyor, çenesi gergin. Tartışmak istiyorum çünkü burada kesinlikle *bir şeyler* dönüyor ama çenemi kapalı tutuyorum. Bennett ve ben gerçekten erkek ve kız arkadaş değiliz ve gerçekten arkadaş olduğumuzdan bile emin değilim. Yani *sanırım* öyleyiz, birlikte yeterince vakit geçiriyoruz ama... Ayağa kalkıp bana gülümsüyor ama gözleri hala perili. "İyi görünüyorsun. Güzel."

"Teşekkürler." geri gülümsüyorum. Makyajım üzerinde biraz zaman harcadım, buğulu gözü tam olarak elde ettim - beni kanatlı göz

kalemi kullanmaya bile başlama, bu *çıldır*dı . Dudaklarımda cüretkar bir kırmızı yaptım

- benim normum değil, ama yapabileceğimi düşündüm - ve saçım için düzelttim ve tekrar şık bir at kuyruğu yaptım. "Kendin de fena görünmüyorsun."

"Biliyorum." Göz kırpmıyor.

Bennett, kolları yukarı kıvrılmış ve gri pantolonunun içine tıktırılmış beyaz düğmeli bir gömlek içinde onu hiç görmediğim kadar güzel giyinmiş. Gömleği ve pantolonu kaslarına yapışmıştı ve fark etmemek için ölmüş olmam gerekirdi. Kırmızımsı sarı saçları onu ilk gördüğümünden beri uzadı ve alnına birazcık düştü. Ateşli - *gerçekten* ateşli - ama ne yazık ki bunu biliyor ve kendini beğenmişliği sinirlerimi bozuyor.

Arabasını park ettiği garaja doğru yürürken Bennett elimi tutuyor. Gerçekten bir çift olduğumuz hilesinin bir parçası. Ne zaman toplum içine çıksak bunu yapıyor. Diğer kızlardan aldığım tiksinti dolu bakışlar sinir bozucu olmanın da ötesinde. Benden nefret ediyorlar çünkü eyaletteki en uygun bekarlardan birini aldığımı düşünüyorlar. Sahte olduğunun farkında değiller ama öyle olmasa bile kadınlar neden bu kadar küçük ve kıskanç olmak zorunda bilmiyorum. Birbirimizin sırtını kollamalıyız, birbirimizin boğazını tırmalamamalıyız.

Ama işler böyle ve değişeceklerinden şüpheliyim.

Garaja ulaşıyoruz ve Bennett arabasının kilidini açıp benim için yolcu kapısını açıyor. Elbisenin uzun kısmına topuklarımla basmamaya dikkat ederek eğildim. Bu felaketle sonuçlanacaktı. Ben içeri girince kapıyı kapatıp ön tarafa doğru koşturuyor. İçeri girer ve arabayı çalıştırır. Gösterge paneli aydınlanarak bana bir kokpitin içini hatırlatıyor. Bunun neye benzediğini gerçekten bildiğimden değil, ama buna benzer olacağını hayal ediyorum.

Bennett garajdan çıkıyor ve ben pencereden batan güneşe bakıyorum - yakında başka bir günün geleceğine dair bir söz.

Bennett'e beni nereye götürdüğünü sormak için can atıyorum ama sessiz kalıyorum çünkü büyük bir bölümüm onun söyleyeceklerinden korkuyor. Tüm bu kendimi elementimden dışarı atmak düşündüğümünden daha zor ve henüz hiçbir şey yapmadım.

Bir saatlik araba yolculuğu aramızda oldukça sessiz, aramızdaki küçük boşluğu dolduran sadece radyonun sesiyle. Genelde Bennett asla susmaz, ya da ben de öğrenmeye geldim.

Arabasını sokağa park ediyor ve kapatıyor. "Birkaç blok yürümemiz gerekecek," dedi bana. "Ayakların dayanacak mı?" Giydiğim topuklulara bakıyor.

gözlerimi deviriyorum. "Beni küçümseme."

O kıkırdar. "Asla yapmam prenses."

"Bana öyle deme," diye tısladım.

O sırtır. "Seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet," diyorum sıkılı dişlerimin arasından.

Kahrolası Cheshire kedisi gibi daha geniş gülümsüyor. "Seni aramak için bir neden daha."

"Uh," diye inliyorum. "Topuğumla gözüne bıçaklamamı *ister misin?*"

Gülerek arabanın kapısını açar. "Tehdit etmeye çalışırken çok tatlısın."

İç çekip arabadan iniyorum. Biz tehditkar olmaya çalışırken nasıl oluyor da erkekler hep kızların sevimli olduğunu düşünüyor? Şimdiye kadarki en aptalca şey. Topuklarımı silaha çevirdiğimde pek sevimli olmayacak.

Bennett yanıma gelip elimi tutuyor. Etrafta kimse yok, dedim elimi onun elinden çekmeye çalışarak.

Sadece daha sıkı tutuyor ve tek kelime etmiyor. İnliyorum, ama onun yoluna gitmesine izin ver.

Yaklaşık üç blok sonra kulübü görebiliyorum, sıra kapıdan kıvrılarak çıkıyor ve binanın etrafını sarıyor. Binanın yan tarafındaki büyük bir işaret, onu VOLT olarak bildirir ve adın arkasında, işaret birkaç saniyede bir renk değiştirir. İçeride müziğin nabzını hissedebiliyorum ve sokaktaki insanlar beklerken gevezelik ediyorlar.

Bennett hattı tamamen atlayarak doğrudan fedaiye doğru ilerliyor.

"Sırada beklememiz gerekmez mi?" Arkamdaki aşırı uzun çizgiyi işaret ediyorum. Cidden, bu insanların Cuma gecesi yapacak daha iyi işleri yok mu?

Beni burada tanıyorlar, dedi Bennett, omzunun üzerinden hızlı bir gülümsemeyle.

İç çekiyorum ve nefesimin altından "Tabii ki yapıyorlar," diye mırıldandım.

Bekçinin önünde durur. "Merhaba, Toby. Bizi içeri alır mısınız?"

Toby? Onun kadar iri ve kaslı bir adam için hiç de ürkütücü olmayan bir isim.

İçeri gir, dedi Toby, şimdiye kadar duyduğum en derin sesle. İpi çözüyor ve geçmemize izin veriyor.

"Hazır?" diye sordu Bennett, beni kapıya yönlendirerek.

hayır olduğunda, "Evet," diye ciyakladım .

Kapıyı açıyor ve sanki başka bir ülkeye nakledilmiş gibiyim. İçerisi kaotik ama beklediğimden daha güzel. Zeminler parlak, neredeyse pırıl pırıl ve Allah bilir neyle kaplı değil. Tavan, folyo ya da başka bir şeye benzeyen tuhaf, kırışik bir tasarım ve her yeri saran deniz mavisi ışıkları yansıtıyor. Bar da aynı ışıkla parlıyor. Barmenler bir ileri bir geri koşar, emirleri alır ve aynı hızla yapar. Kulübün ortası dans eden insanlarla dolu, ama ondan ayrılanların oturabileceği bölümler var.

"Peki, 'Bennett'in Kötü Olma Rehberi'nde ilk ne var?" Müziğin üstünde duyulmak için bağıyorum.

Güler. "Sarhoş olmak. Alkolün muhteşem dünyasını deneyimlemenin zamanı geldi prenses." Elimi sıkıca tutuyor ve beni dar bir merdivenden yukarı çıkarıyor.

"Yok canım? Çünkü bardan *uzaklaşıyoruz gibi görünüyor.*"

Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz ve o bir koridoru çevirip bir kapıyı açıyor.

Oda aşağıdaki kulübe açıktır, ancak görülmek istemiyorsanız, üzerine çekilebilecek karanlık perdeler vardır. Ortada çok sayıda yastıkla kaplı büyük bir yuvarlak yatak ve balkonun hemen önünde dört sandalyeli yüksek bir masa var.

"Burası neresi?" Soruyorum.

"VIP bölümü," diye açıklıyor, yatağa yığılıp kendini evinde gibi hissediyor. "Ah, tam zamanında. Merhaba Danicka," diye bir tepsi hazır içkiyle odaya giren neşeli sarışını selamlıyor.

Erimiş ve deniz mavisi elbisesine dökülmüş gibi görünüyor ve yüzü çok fazla makyaj katmanıyla kaplanmış - hadi kızım, daha azı *daha* fazladır. Sahte sarı saçları kıvrıcaktı ve poposuna kadar sarkıyordu - açıkçası uzantıları ve anladığım kadarıyla ucuz olanları. Göğüsleri

neredeyse elbisesinden dökülecek ve bunlar da sarı saçları kadar sahte.

İçeri girdiğini gördüm, dedi bu nefes kesici porno yıldızı sesiyle. Bennett'e içkisini vermek için eğiliyor, onun göğüs dekoltesine dikkat etmesini sağlıyor ve tabii ki bakıyor. Kendi göğsüme bakmadan edemiyorum. En iyi ihtimalle bir B kupası - tamam, daha çok bir A kupası gibi. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti, ama birden Bennett gibi bir adamın sunduğum küçük şeyler hakkında ne düşündüğünü merak etmeye başladım.

Porno Yıldızı - ona böyle sesleniyorum - önce yavaşça Bennett'e son bir kez gözlerini kırptıyor

bana doğru yol alıyor. Kalçalarını, Bennett'in gözlerini kıcından alamayacağı şekilde sallıyor. "Bir içki ister misin?" o soruyor. "Birkaç tane yaptım. Ne istediğinden emin değildim."

Hepsini alacak, dedi Bennett kanepedeki tüneğinden.

Porn Star bana gülümsüyor ve tepsideki içecekleri alıp masanın üzerine bırakıyor.

şeye ihtiyacın olursa bana haber ver , dedi Bennett'e odadan çıkmadan önce.

Ona başımı sallıyorum ve masumca gözlerini kırptıyor. "Ben ne yaptım?"

Sanırım o, dedim içkilerden birini alırken. Onu kokluyorum ve neredeyse tıkayacağım.

"Koku almıyorsun prenses. Sen iç." Oturur ve buz üzerinde koyu renkli bir şey olan kendi içkisinden bir yudum alır. "Ve ben Danicka'yı hiç becermedim." Kaşları çatılıyor ve bardağına bakıyor.

"Hatırlayabildiğim."

"Aman Tanrım, saçmalıyorsun." Sandalyelerden birine oturdum - yatakta ona katılmam mümkün değil. İçkiyi dudaklarıma götürdüm ve bir yudum almaya başladım.

"Bu bir atış. İçmiyorsun," dedi bana.

ona bakakaldım. "Kendi sesinden hoşlandığın için durmadan konuştuğunu düşünmeye başlıyorum."

"Kendimle ilgili her şeyi seviyorum. Ben türünün tek örneğiyim."

başımı sallıyorum. "Egonuz Titanik kadar olmalı."

"Aslında battığı okyanusun boyutuna daha yakın olduğunu düşünüyorum," dedi sırtarak.

Sonra derin bir nefes alıyorum ve iğneyi yutuyorum. Boğazımda ateş gibi hissediyorum ve öksürüyorum. "Bu da neydi böyle?" Gözlerim sulanıyor ve kusuyorum. Umarım gerçekten kusmuyorum, bu Bennett'in benimle dalga geçmek için kullanması için daha fazla cephane olur.

"Tekila olduğuna inanıyorum. İnsanlar genellikle limonla takip eder ama sen bunu bir şampiyon gibi kabul ettin."

"Zorlu." Nefessiz kaldım. "Tadı zehir gibiydi."

zehir olduğundan oldukça eminim ."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Masadaki diğer beş içkiye bakıyorum.

Bennett ayağa kalkar ve masaya doğru yürür. Dirseklerini masaya dayadı, bardağı parmak uçlarından sarkıyordu.

"İstediğin buydu," diye hatırlattı bana. "Bırak. Bir gece için başka biri ol. Saçını sal."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Alnıma dokunuyor. "Buradan gitmen gerek. Bir şeyleri düşünmek için kafanızda çok fazla zaman harcıyorsunuz."

Ondan uzaklaşıp dans pistine bakıyorum. O haklı ve bundan nefret ediyorum.

Bana bir içki daha uzatıyor ve isteksizce alıyorum. "Aşağı yukarı." Sessiz bir tezahüratla kendi bardağını kaldırıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve çekimi yapıyorum.

Sonra bir sonraki.

Ve başka.

chapter twelve

Bennett

Öfkeli sarhoşlar var.

Azgın sarhoşlar.

Gürültülü sarhoşlar.

Üzgün sarhoşlar.

Aptal sarhoşlar.

Mutlu sarhoşlar.

Ve pervasız sarhoşlar.

Grace aptal bir sarhoş.

"Bir diğer!" son bardağını masaya vurarak hıçkırıklar, sonra da kıkırdar.

Hayır, bence iyisin, dedim ona gülmemeye çalışarak.

Surat asıyor. "Daha fazla istiyorum."

başımı sallıyorum. "Belki sonra." Daha çok *hiç gibi* ama bunu ona söylemiyorum. Kız hafif, ve başka bir şeyi midesine indirip yine de işlev görmesi mümkün değil.

"Sen çok eğlenceli bir enayisin."

Güldüm. "Bunu pek sık duymuyorum."

Dans pistine bakıyor. "Dans edeceğim." Ben daha gözümü kırpamadan, sandalyesinden kalkıp VIP odasının çıkışına yöneldi.

"Cehennem gibisin," diye mırıldandım, arkasından koşarak.

Ben salona geldiğimde, o çoktan gitmişti. O kadar hızlı bir şekilde sola ve sonra sağa bakıyorum ki muhtemelen kafam bulanıklaşıyor. Bu kadar yüksek topuklu biri nasıl bu kadar hızlı yürüyebilir? İnsanca mümkün olamaz.

"Siktir," diye mırıldandım saçımı yırtarak. Merdivenlerden aşağı koşarak kulübe giriyorum ve tabii ki yine ortadan kayboldu, kalabalık tarafından yutuldu. Onu bulma şansım yok denecek kadar

az, samanlıkta iğne bulmak gibi. Ama asla pes etmem ve iğneyi bulmak için bu gerekiyorsa lanet samanlığı yakarım.

Gözlerim önünden geçtiğim her insanı arayarak kalabalığın arasından ilerliyorum.

"Lanet olsun Grace. Hangi cehennemdesin?"

Panik içimde yükseliyor ve *asla* panik yapmam. Ama Grace'in kışından sarhoş olduğu ve burada kaybolduğu düşüncesi beni öldürüyor. Eğer incinirse ya da bir adam onu taciz ederse, bu benim hatam.

"Hey, nereye gittiğine dikkat et." İri kışlı bir herif beni itip kakıyor. O pisliğin suratına yumruk atmak istiyorum ama elimde daha önemli meseleler var.

At kuyruğunda bir tutam parlak kahverengi saç görüyorum ve kızın omzunu tutuyorum. "Lütuf?" Bana baktı, mavi gözleri sinirliydi. hemen bıraktım. " Grace *değil* . "

Dans pistinde ilerliyorum ama o hiçbir yerde yok. Gittiği için endişelenmeye başlıyorum ve onun dışarıda sokaklarda tek başına dolaştığı düşüncesi beni gerçekten korkutuyor.

Grace'i görmüş olabileceğini umarak Danicka'yı bulmak için bara doğru ilerliyorum.

İşte o zaman nihayet onu fark ettim, bara doğru eğilmiş, erkek barmenlerden biriyle konuşuyordu. Adam sırtıyor ve o başını arkaya atıp gülüyor.

Hayatta olmaz.

ileri fırlıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun prenses?"

Neredeyse kollarımda çökecek. "Bennett, burada Peter'la konuşuyordum, ona lezzetli içecekler için teşekkür ediyordum."

"İçkilerini Danicka yaptı, hatırladın mı?" Düşmesin diye belinden tutarak söylüyorum.

"Ah, Porno Yıldızı, bu doğru. Şimdi hatırlıyorum." Alnına dokunuyor.

"Hadi, gidiyoruz." Onu sürüklemeye başlıyorum.

"Hayır," diye bağırdı kollarımdan çekerek. "Dans etmek istiyorum. Benimle dans et, Bennett."

Grace'e ve tüm bu "Bennett'in Kötü Olma Rehberi" olayına sessizce küfrederek başımı eğdim.

"İyi. Bir dans," dedim ona, parmağımı kaldırıp kıpırdatarak.

"Yay!" aşağı yukarı zıplayarak ağlıyor. Beni neredeyse tekmeledi, ince kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı. "Göğsün çok sert," diyor alkolün neden olduğu puslu haliyle.

Omuzlarına hafifçe bastırarak, "Dans etmek istediğini sanıyordum," diye hatırlattım.

"Dans etmiyor muyuz?" Sözleri bulanıyor.

"Ah evet. Tamamen dans ediyor."

"Yalan söylüyorsun." Uzaklaşıyor, gözleri cam gibi. Pembe dudakları kaşlarını çatarak büzüldü. "Benimle gerçekten dans etmek isteyen birini bulacağım." Kalabalığın arasına kaçmaya başladı ama kolunu tuttum ve göğsüme geri sekti. Doe gözleri ile bana bakıyor. "Bu hoş değildi."

Başımı eğiyorum, dudaklarım kulağını tırmalıyor. "Dans etmek ister misin prenses? Benimle dans ediyorsun."

Nefesi tıkanıyor ve yemin ederim bileğini tuttuğum yerde nabzının hızlandığını hissedebiliyorum. Kendime bir dansın hiçbir şeye zarar vermeyeceğini söyleyerek onu dans pistine çıkardım. Şarkı biter

bitmez, onun sarhoş kıcını buradan çekip alacağım ve buna aferin diyeceğim.

Sanki balodaki garip ergenler gibi sallanacaktı gibi kollarını boynuma dolamaya gidiyor. Başımı sallayıp kollarını ittim. "Bir kulüpte böyle dans edilmez," diyorum ona.

"Arkanı dön." Endişeli görünüyor. "Güven bana."

Bir kez başını salladı ve arkasını dönerek ince vücudunu önümdeki boşluğa yerleştirdi. O kadar küçük ki, vücudumun kıvrımına tam olarak uyuyor. Anında onu koruduğumu hissediyorum ve ona yaklaşmaya cüret etmeleri ihtimaline karşı etrafımızdaki tüm adamlara dik dik bakıyorum.

Bir elimi beline, diğerini karnına koydum. Başını göğsüme yasladı, gözleri dudaklarına dokunan hüzünlü bir gülümsemeyle kapandı. Göğsümü bir şey çekiştiriyor - anlamaya bile başlayamadığım bir duygu.

Şarkının ritmine göre hareket ediyoruz, bedenlerimiz otomatik olarak ne yapacağını biliyor gibi görünüyor.

Grace kollarını arkasına doladı ve boynuma doladı. Bu sefer onu durdurmayacağım. Kıcını bana doğru itiyor ve inliyorum.

Ateşle oynuyorsun, dedim ona. "Yanacaksın."

Gözlerini açar ve tembelce gülümser.

dişlerimi sıkıyorum.

Aptalca bir şey yapma, Bennett. O sarhoş ve sen değilsin. Ayrıca, seni yapması için ona ihtiyacın var. iyi görün. Onu becerme ve işleri berbat etme. Sikini bir kez olsun pantolonunun içinde tut .

Grace'e onu dans pistinden ve çıkışa sürükleyerek, Gitmeliyiz, dedim.

"Ne?" protesto ediyor. "Eğleniyordum."

"Gidiyoruz," diye tekrarlıyorum.

Eğer buradan çıkmazsam, her şeyi mahvedeceğim ve bunun sonuçlarını göze alamam.

chapter thirteen

Grace

Gözlerim sanki yapıştırıcıyla kapatılmış gibi. Ve çocukken kullandığın yapıştırıcı gibi de değil. Hayır, bu Gorilla yapıştırıcısı gibi ağır işler.

Gözlerimi yavaşça açtım ve hemen kapattım. Işık çok parlak ve başım sanki biri beni çekiçle dövmüş gibi çarpıyor.

Bu şimdiye kadar hissettiğim en kötü şey ve bu, iki yıl önce geçirdiğim kötü grip düşünüldüğünde bir şey söylüyor.

Gözlerimi tekrar açmaya çalışıyorum ama çok fazla. "Ele," diye mırıldandım. "Panjurları kapat."

Gülüyor ve ben onların kapanma sesini duyuyorum. "Söylemeliyim ki, ikinize yatakta kıvrılmış halde eve gelmek isterik. Gerçek bir çift olmadığınızı düşünmeye başlamıştım. Yani, seni hiç öpüşürken gördüğümü sanmıyorum."

Gözlerimi tekrar açıyorum ve bu sefer onları açık bırakabilirim. "İkimiz?"

Elle en sevdiğimiz dükkandan bir kahve uzatarak yatağıma başını salladı. Bardağı ondan alıp yatakta yanıma bakıyorum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım.

Bennett yanıma uzandı, kolu belime dolanmış derin bir uykuya daldı. Bu küçük ayrıntıdaki dikkatsizliğim için şiddetli akşamdan kalmalığımı suçlayacağım.

Dün geceyi zar zor hatırlıyorum.

Ama tüm alkolü hatırlıyorum... ve Porno Yıldızı.

Utançla başımı eğiyorum. Umarım sarhoşken aptalca bir şey yapmamışımdır, ama şansımı bildiğim için bu çok gerçek bir olasılık.

Kahve fincanını yatağımın yanındaki küçük masaya koydum ve Bennett'in omzunu sertçe salladım.

Kıpırdanıyor ve beni daha sıkı tutuyor. Hatta o kadar sert çekiyor ki, büyük boy bir oyuncak ayı gibi beni göğsüne yaslarken yatağa geri düşüyorum. Dudakları boynuma bastırıyor. "Günaydın."

Ah, diye inledi Elle göğsünü tutarak. "Siz beyler mide bulandırıcı derecede tatlısınız."

Ona her şeyin gösteri için olduğunu söylemek istiyorum ama buna izin verilmiyor.

"Bennett." ona karşı sallıyorum. "Uyan."

"Bunu yapmaya devam et. İyi hisset."

Pop'larım açılıyor. "Uh, çok iğrençsin."

Vücudumu ahtapotun tutuşundan çekip yere düşüyorum. Oh, Tanrım, sadece sutyen ve külotumdayım - *beni soydu mu?*

Yere düşme sesim sonunda onu uyandırdı ve yatağın kenarından uykulu gözlerle bana baktı ve saçları bir yavru kuş gibi başının etrafında dalgalandı. Bu kadar kızgın olmasaydım sevimli görüldüğünü düşünebilirdim. "Neden yerdesin prenses? Bu çok pis ve prenseslerin kirden nefret ettiğini sanırdım."

"Öf!" Ayağa kalktım ve odanın içinde ayaklarımı sürüyerek bir çift pamuklu şort ve bir kolsuz bluz giydim, böylece kendimi fazla açıkta hissetmedim. "Çok can sıkıcısın."

"Sana da günaydın tatlım." Sırıttıyor ve Elle'ye bakıyor. "Sabah."

Kahve fincanını ona doğru kaldırıyor. "Günaydın, Bennett."

Bennett doğrulup esniyor, kollarını başının üzerine uzatıyor.

"Bir gömlek giyebilir misin?" Çırpınıyorum, kıyafetlerine bakıyorum. "Ve lütfen, bana pantolonunun olduğunu söyle."

"Açlıkta uyumayı tercih ederim." Çarpık bir şekilde sırıttıyor.

Ona dehşet dolu bir bakış atıyorum. "Seks yapmadık, değil mi?" gıcırđıyorum. Elle'nin önünde söylemek kesinlikle yanlış bir şey ama panikliyorum. Kulüpten ayrıldığımı bile hatırlamıyorum, bu yüzden her şey olabilir.

Şaka yapıyordum, Grace, dedi ayık. "Tanrı aşkına, kışından sarhoş olmuştun - senden faydalanamazdım. Bunu biliyorsun."

Derin bir nefes alıyorum, panik ve korkunun bedenimi terk ettiğini hissediyorum.

Ayağa kalktı ve boksörlerinin içinde, bu yüzden kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yerden pantolonunu alıyor ve içine giriyor.

"Üzgünüm," diyorum. "Bunu yapmayacağını biliyorum. Sadece... Pek bir şey hatırlayamıyorum."

Anlayarak başını sallıyor. "Sorun değil. Kahvaltıya gitmek ister misin?" Telefonuna bakar. "Ya da daha doğrusu öğle yemeği?"

Gerçekten istemiyorum. Yatakta uzanıp bu akşamdan kalmalığın geri kalanında uyumayı tercih ederim ama kendime onun sahte kız arkadaşı olduğumu ve Elle'in önünde olanlardan sonra kendimi *kurtarmam* gerektiğini hatırlatıyorum.

"Elbette." Başım la onayladım. "Yemeliyim," diye yalan söyledim. Yemek yeme düşüncesi aslında bende kusma isteği uyandırıyor. Giydiğim kıyafetlere bakıyorum. "Üzerimi değiştirsem iyi olur. Benimle dışarıda buluş?"

Bennett sırtıyor ve yatağıma düşüyor. "Hayır. Sanırım burada kalıp gösterinin tadını çıkaracağım. Benden saklayacak bir şeyin yok tatlım." Göz kırpıyor.

Ona bağırmamak ya da ölümcül bakışlar atmamak için derin bir nefes alıyorum.

Bennett James son sinirimde dans ediyor ve ben on beş dakikadır uyanık bile değilim.

"İyi." Ona şeytani bir gülümseme ve şortumdan bir parıltı verdim. Elle'nin odada olması ve bir şov alması umurumda bile değil - bir yurtt a birlikte yaşarken birbirimizi soyunmanın tüm farklı aşamalarında gördük, bu böyle.

Arkamı döndüm ve eğildim, çekmecelerimden birini aradım, bu sırada kasten kıcıımı kıpırdattım. Bennett'in tısladığını duydum ve memnuniyetle gülümsedim. Bir kot pantolon alıp sırtım ona dönük

olarak giydim. Omzumun üzerinden bakıyorum ve ona utangaç bir gülümseme gönderiyorum.

Kolsuz bluzumu üzerimde bırakıp dolabımdan bol, omzu açık mor bir kazak alıp üzerime geçirdim. Saç fırçam şifonyerin üzerine oturdu ve onu yakaladım, dağınık bir topuz yapmadan önce saçlarımdan geçirdim.

"Ben hazırım. gömleğin nerede?" Yataktan şaşkın şaşkın bana bakarken ona gülümsedim.

"B-kat."

Yeri araştırdım ve beyaz düğmeyi ona fırlatarak buldum. "Kahvaltı için biraz şık değil mi?" Güldüm.

Kafasını sallayarak düşüncelerinden kurtulmaya çalışıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Yurt odama uğrayıp üzerini değiştirsen iyi olur." Ayağa kalkıp gömleğini giyerken Elle'ye bakar. "Bizimle bir şeyler yemek ister misin?"

Başını sallıyor ve bacağını çaprazlıyor, bakışları telefonuna odaklanmıştı. "Teşekkürler, ama bazı arkadaşlarla buluşacağım."

"Ne arkadaşları?" soruyorum, kafam karıştı.

"Celine ve Makenna. Bizim karşı koridorda yaşıyorlar." Koridorun karşısında ne anlama geldiğini bilmiyorum gibi işaret ediyor.

"Ah, doğru." başımı sallıyorum.

"Onları seversin," diyor bana. "Bütün zamanını ders çalışarak ve âşık çocukla geçirmeseydin."

Bennett'e başını salladı.

O kıkırdar. "Onu senden uzak tuttuğum için özür dilerim."

"Üzgün olsan iyi olur," diye kıkırdadı. Bana göre, "Kızlar gecesine ihtiyacımız var. Ne düşünüyorsun?"

"Elbette." Masamdan çantamı alıp omzuma astım. "Sonra görüşürüz."

Bennett beni koridora kadar takip ediyor. Asansörün yanında duran üç kızdan oluşan bir grup görüyorum ve hızla diğer yöne merdivenlere yöneliyorum. Bennett arkamdan gülüyor.

"Neyden bu kadar korkuyorsun?" Merdivenlerden inmeye başladığımda arkamdan gülüyor.

Duruyorum ve etrafımda dönüyorum. "Dün geceki kıyafetleri giyiyorsun. insanların ne olduğunu biliyorsun

düşünürdüm."

Korkuluğu kavradı ve ondan üç adım aşağıda durduğum yere doğru eğildi. "Ne olmuş? Tüm kampüs zaten çıktığımızı *biliyor*, bu yüzden bizim de seks yaptığımızı varsaydıklarından oldukça eminim." Yanaklarım alev aldı ve ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Bakire misin?" Bakışlarımı başka yöne çevirdim ve basamaklardan aşağı inmeye başladım, utanç ikinci bir deri gibi üzerime yapışmıştı.

Bakire olmayı ben *seçmedim*. Hiçbir zaman yeterince sevdiğim bir erkek olmadı ve babam ve kardeşlerim bunun üzerine daha da zorlaştırdı.

Son merdivenlere ulaştık ve kapıyı açmak için ileri atıldım ama Bennett daha hızlı. Arkamdan geliyor ve vücudu benim arkama bastırarak kapıyı kapalı tutuyor. Nefesim kesiliyor ve donuyorum.

"Grace ile konuşmamız bitmedi."

kırbaçlıyorum. "Konuşacak bir şey yok."

Bana baktı, ela gözleri olmasını istediğimden daha fazlasını görüyordu. "Konuşacak çok şey var." Biraz daha yaklaşır, bu da bedenlerimizi tamamen hizaya sokar. "Neden bana söylemedin?"

"İhtiyacım olduğunu bilmiyordum. Sana ne?"

"Siktir, Grace. Ben sadece... bilmiyorum. Bilmem gerektiğini hissediyorum."

"Ben senin *sahte* kız arkadaşın Bennett'im - yani bekaretim gerçekten seni ilgilendirmez ve eğer öğrencilerin yarısını becerseydim bu seni de ilgilendirmezdi."

Çenesi kasılıyor ve başını sallıyor, bu sırada saçları alnına değiyor. "Bilmem gerektiğini düşünmemin nedeni bu değil," dedi daha yumuşak. "Bilseydim yapmazdım..."

"Neye sahip olamazsın?" diye soruyorum, sırtım kapıya dönük. Ne zaman nefes alsam göğsüm ona çarpıyor ve bundan hoşlanmaktan *nefret ediyorum* .

"Bilmiyorum," diyor boğuk bir sesle. "Sanırım sahip olduğum bazı boktan şakaları ve imaları yapmazdım."

"Bakire olmam beni iffetli yapmaz. Ne istersen söyleyebilirsin. Söz veriyorum tepelere koşmayacağım."

Hafifçe gülümsüyor. "O zaman odandaki o mini ucube neydi?"

iç çekiyorum. "Dün gece ne olduğunu hatırlayamadım, unuttun mu? Bakire olsun ya da olmasın, mantıklı birinin yaptıklarından biraz endişe duyacağını düşünüyorum."

Başını sallıyor. "Doğru."

Hafifçe geri çekildi - sadece artık kişisel alanıma tecavüz edilmiş gibi hissetmeme yetecek kadar.

Çenemi meydan okurcasına kaldırarak, "Bunun hakkında bir daha asla konuşmak istemiyorum," dedim. "Önemli değil."

Başını salladı ve tamamen geri çekildi, böylece sonunda kapıyı açabildim. "Patron sensin."

ben de kafa sallıyorum. "Peki. Aynı sayfada olduğumuza sevindim. " Kapıyı açıp öğleden sonra güneş ışığına çıkıyorum. "Ah, öldür beni." Gözlerimi koruyorum, onları zar zor açık tutabiliyorum. Başım yenilenmiş bir güçle zonklamaya başlıyor.

Bennett ve ben kampüste yürüyüş yapıyoruz ve her zamanki gibi insanlar bakıp fotoğraf çekiyor. anlamıyorum. Bennett sadece bir insan - kafası Alaska kadar şişirilmiş olsa bile *normal* .

Bennett boştaki elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine doladı. Bana gülümsedi ve sonra dudaklarını yanağıma değdirdi.

Hepsi bir gösteri, ama bunu bizden başka kimse bilmiyor.

Sadece bu kadar gerçek hissetmesinden nefret ediyorum.

"Kızlar gecesi!" Elle tiz bir çığlık atarak elimi tuttu ve beni odamızdan dışarı sürükledi.

"Nereye gidiyoruz?" Soruyorum.

"Makenna alışveriş merkezine gitmek istiyor," diyor parmaklarını yurt odasının kapısına vurarak.

Biz beklerken, kuru silme tahtaları için kalemi alıyor ve küçük bir kuş karalamaya başlıyor.

Bitirdiği gibi kapı açılıyor ve iki kız tarafından karşılanıyoruz. Onları şimdi binanın etrafında gördüğümünden tanıyorum ama onlarla hiç konuşmadım. Çoğu insanla gerçekten konuşmuyorum.

Bennett'le yaptığım tüm anlaşma insanlara güvenmeyi zorlaştırıyor - birkaç kişi sırf onunla tanışabilsinler diye bana yaklaştırmaya çalıştı.

"Bu Makenna." Elle, parlak mavi gözlü, açık renk saçlı esmeri işaret ediyor. "Ve Celine."

Diğer kızı işaret ediyor - bu, koyu kahverengi saçlı ve benzersiz gri renkli gözlü.

"Hey," diye beceriksizce el salladım. "Ben Grace'im."

"Biliyoruz." Celine ikisi için de konuşur.

"Doğru." Başımınla onayladım. "Bennett yüzünden," diye mırıldandım nefesimin altından.

Makenna kızı gülüyor ve bu hafif, parıldayan bir ses. "Hayır, aptal. Tam karşımızda oturuyorsun, elbette kim olduğunu biliyoruz."

"Ah evet."

Biri bana Awkward Kraliçesi tacını versin.

Aynı şey onlar için de geçerli olduğu için kendimi kötü hissediyorum ve şu ana kadar isimlerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Gidelim mi?" Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Bize taksi falan çağırayım mı?"

Arabam var, dedi Celine, kapıyı arkasından kapatarak. Bir çift parlak siyah skinny jean pantolon ve omzuna düşen siyah bir kazak giymiş. Sonra Elle'ye bakıyorum ve o da aynı şekilde giyinmiş. Onlara uzun süredir kayıp kardeşler mi yoksa başka bir şey mi diye sormaya can atıyorum.

Celine'in arabası Bennett'inki gibi garaja park edilmiş değil. Bunun yerine, onunki kampüsün diğer tarafında çok fazla.

Eskimiş Toyota'sının kapılarını açarken, "Uygunsuz nokta," diyor. "Ama en azından bende var, bu yüzden çok fazla şikayet edemem.

Hepimiz içeri tırmanıyoruz ve yemin ederim ki araba *inliyor* - korkarım altımızda parçalanacak.

Celine sanki aklımı okumuş gibi sürücü koltuğundan "Endişelenme, hep böyle ses çıkarır" diyor.

Emniyet kemerimi bağladım ve alışveriş merkezine ve kampüse sağ salim geri dönmemiz için sessizce dua ettim.

Alışveriş merkezine varmamız otuz dakika sürüyor ve vardığımızda da park edecek bir yer bulmak için arabayla yirmi dakika daha sürüyoruz.

"Herkes bu gece alışveriş merkezine gitmeye karar vermiş olmalı." Makenna ön koltuktan kıkırdar.

"Olmalı," katılıyorum.

Sonunda park ettikten sonra iniyoruz ve araba tekrar iniyor ve *sallanıyor* - Biliyorum, çünkü bazı pas lekeleri yere düşüyor.

"Kendisinde daha fazla mil var." Celine arabanın kaportasına dokunuyor ve bana gülümsüyor.

Arabanın bir hurdaliğa ait olduğunu düşünmeme rağmen başımı salladım. Bu şekilde parçalanmış bir araba gördüğümü sanmıyorum.

"Önce bir şeyler yiyebilir miyiz?" Elle karnını tutar. " *Açlıktan ölüyorum* ."

Makenna, "En alt katta gerçekten iyi bir İtalyan restoranı var," diyor. "Bu konuda herkes iyi mi?"

"Ben," diyorum.

Aferin bana, dedi Celine, anahtarlarını çantasına bırakarak.

"İtalyanca *cennet gibi geliyor* ." Ela dudaklarını yalıyor. "Yol göster." Önce Makenna'ya gitmesi için elini işaret ediyor.

Bir mucize eseri, restoran park ettiğimiz alana yakın, bu yüzden fazla yürümemize gerek yok, ama onlar dolu.

"Otuz dakikalık bir bekleyiş olacak." Makenna titreyen şeylerden birine tutunarak kaşlarını çatı. "Adımı bekleme listesine yazdım ama istersen başka bir yere gidebiliriz?"

Duvara yaslanıp Elle'e baktım çünkü en aç olan o.

"Yemeklerin kokusunu çoktan aldım ve cennet gibi kokuyor. Kalıyoruz. Yaşayacağım." Duvardan aşağı kayıyor, mermer zemine basıyor.

"Siz biraz etrafınıza bakarken ben burada bekleyebilirim." Makenna elindeki yuvarlak aleti sallıyor. "Oturduğumuzda sana mesaj atabilirim."

"Numara." Ela başını sallar. "Seninle bekleyeceğiz."

Hepimiz alışveriş merkezi katındaki restoranın dışında arka arkaya oturuyoruz.

Celine'in adli bilim adamı olmayı umduğunu öğreniyorum -bunu asla tahmin edemezdim- ve Makenna ne okumak istediğini bilmiyor. okuldan daha.

Bir erkek sesiyle sözümüz kesildiğinde sohbetin ortasındayız. "Hey."

Yukarı bakıyorum ve gülümsemem düşüyor. *Tanner* . Derslerin ilk gününde düştüğüm adam. Ondan sonra, beni tanımayı kendi kişisel görevi haline getirmiş gibi görünüyordu. Çapkın davranışı biraz sinir

bozucuydu ama bunu savuşturmak için elimden geleni yaptım. Bennett ve benim bir çift olduğumuz kamuoyuna duyurulduğunda, o geri adım attı... bir şekilde. İyi biriydi sanırım, ama ondaki bir şey beni pis hissettiriyordu.

"Merhaba," diyorum.

Genişçe sırtıyor ve yanımdaki kızlara bir kez daha bakarken gözleri kısılıyor. "Beni arkadaşlarınla tanıştıracak mısın?"

i çekiyorum. Bunu planlamıyordum. "Bunlar Elle, Makenna ve Celine," diye yumuşak bir şekilde takdim ediyorum. Tanner ilgisizliğimi hiç anlamış görünmüyor. Kendisinin Tanrı'nın kadınlara bir hediyesi olduğunu düşünen erkeklerden biri olduğunu söyleyebilirim. Bennett de kendini beğenmiş biri ama o anlamda değil - en azından onun hakkında *biraz* alçakgönüllülük var.

"Tanıştığıma memnun oldum." Gözleri Makenna'nın üzerinde oyalanıyor ve yemin ederim ki sanki yutmak üzere olduğu sulu bir biftekmiş gibi dudaklarını yalıyor.

Makenna onun bakışları altında kızardı ve kafasının arkasına şaplak atıp, "Hadi kızım!" diye bağırmaya başladım. Ama eminim ki bu kaşlarını atacaktı.

"Peki hanımlar ne yapıyorsunuz?" Tanner göğsünden nefes alarak gömleğinin pamuğunu gererek karın kaslarının her yırtık ve belirgin kenarını görebilir.

Ona şimdiye kadar karşılaştığım en aptal insanmış gibi bakıyorum. "Bir şeyler yemek için bekliyorum." *Açıkça* bırakıyorum . Neredeyse kendisini davet etmesini bekliyorum.

Bunun yerine, "Ah, evet. Pekala, sanırım sizi etrafta göreceğim hanımlar."

"Mmhmm," diye mırıldandım.

Başını salladı ve yoluna devam etti - ve bir an önce değil çünkü zil sonunda çalıyor.

"Bu bizim masamız." Makenna ayağa fırlar ve dört menüyle bekleyen hostesin yanına koşar.

En gürültülü olan ön tarafa yakın oturuyoruz, bu yüzden konuşma neredeyse imkansız.

Her şeye rağmen güzel ve Makenna ve Celine'i gerçekten sevdiğimi görüyorum.

Ev ödevi yapmakla ve Bennett'le geçirdiğim onca zaman arasında arkadaşlara daha fazla zaman ayırmaya başlamam gerektiğini biliyorum.

Sonuçta herkesin bir hayata ihtiyacı var.

chapter fourteen

Bennett

Birini öldürmenin hoş karşılanmaması gerçekten çok yazık, çünkü şu anda patenimin bıçağını Tanner'ın boğazına dayamak istiyorum. Birinci sınıf öğrencisi bunu soruyor.

Yandan bana çarpıyor ve beni camın içine gönderiyor. Ağırlığının ona çarpma kuvvetiyle titreşiyor.

İnliyorum, ağız koruyucumu ısıyorum. Kırmızı görüyorum ve pisliğin peşinden gidiyorum.

Buz üzerinde hafif ve hızlı ama ben bunu ondan daha uzun süredir ve ondan çok daha sert oyuncularla yapıyorum. Çocuğun neden benim için çıkardığını bilmiyorum, ama bundan gerçekten bıktım ve bıktım.

"James!" Koç bana bağılıyor. "Odak! Wallace'ın dikkatini dağıtmasına izin verme! Lanet merkezini koru!"

Koç'un emirlerine uymam gerektiğini bilerek tekrar inliyorum.

Bastonu ve diskiyle buzun üzerinde hiddetle hareket eden Michael'a olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde paten kayıyorum. Tanner diski kaydırmaya çalışıyor, ancak sol kanat Toby onu engelliyor. Michael'a doğru kayıyorum ve bana sadece birkaç saniyeliğine bakıyor. Yine de gözlerinde, spora duyduğum sevginin aynısını görüyorum. Bu onun da hayatı.

Pakı fileye sokar ve kaleci onu durduramaz.

Sanki bu, skorun önemli olduğu gerçek bir oyunmuş gibi.

Koç, kutudan, "Bir gün diyelim, beyler," diye sesleniyor. "Bir ay içindeki ilk maçınıza hazırlanmak için yapacak çok işimiz var." Başını sallıyor ve burun kemerini sıkıyor. "Çok iş var," diye tekrarlıyor. "James, konuşmamız gerek." Bana ciddi bir bakış atıyor. Onun ses tonunu sevmiyorum. İçimden bir ses onun

söyleyeceklerinden gerçekten hoşlanmayacağımı söylüyor. "Duştan sonra gel beni gör. Ben ofisimde olacağım."

Anladığımı belirtmek için bir kez başımı salladım.

Takım buzdan kayıyor ve ben son adamın arkasına düşüyorum.

Bu adamlarla iyi geçiniyorum. Gerçekten çok iyi. Ama birden korkarım yeterince iyi olmadı.

Soyunma odasına gittiğimde, kıyafetlerimi çıkardım ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde duş aldım. Üstüne bir sweatshirt atılmış bir kot pantolon, tişört giyiyorum. Üzerinde okul maskotu var - bir kaplan.

Çantamı alıp koridordan Koç'un ofisine gidiyorum. Kapıyı bir kez çalıyorum ve boğuk sesi "Girin" diye sesleniyor.

Kapıyı açıp içeri girmeden önce kendime derin bir nefes verdim.

"Merhaba, Koç. Naber?" Olabildiğince soğukkanlı görünmeye çalışıyorum ama bu zor. Neyse ki, kendimi kontrol altında tutmakta ustayım.

"Koç Matthews beni aradı," diyor, Plymouth Avcıları koçumu kastederek. "Yaz boyunca takım için yaptığın son uyuşturucu testinin steroidler için pozitif çıktığını söyledi."

Dünyam altımdan düşüyor. Yumruklarım yanlarımda sıkılıyor. "Yalan söylüyor." Ve o. Lanet herif — çünkü beni çabaları için kullanamayacağı için beni yok etmeye çalışacak.

Koç omuz silkiyor. "Sana inanmak istiyorum, Bennett, ama bana evrakları faksladı ve gördüklerimdeki gerçeği inkar edemem." Bana üzülerek bakıyor, hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi.

"Koç," diye yalvarıyorum. "Bana bir uyuşturucu testi daha ver - sana söz veriyorum, hiçbir şeyim yok. Beni *tanıyorsun*."

Yumruğumu göğsüme vuruyorum. "Beni tanıyorsun," diye tekrarlıyorum.

Yorgun görünüyor... Neredeyse yenilecek. Bu durumda kızgın olmasını beklerdim ama sanki içindeki kavga bitmiş gibi. "Sana uyuşturucu testi yaptırmayı planlıyorum," diyor ve bir çekmeceyi açıyor. İşemem için beyaz, şeffaf bir bardak uzatıyor ve ben de alıyorum. "Bu şekilde, herhangi bir şey üzerindeysen ayılmaya vaktin olmayacağından emin olabilirim." Sandalyesinde geriye yaslanır. "Bir şey daha var, Bennett."

Başka ne olabilir ki? "Ne?" Soruyorum, bilmekten korkuyorum.

"Denetim süresi, sezonun yarısı için uzaklaştırma olarak değiştirildi."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" kükrüyorum. O zaman tamamen kaybediyorum, her şeyi itip kakıyorum

Koçun masasının. Boynumdaki damarlar patlamaya hazır hissedene kadar çılgılık atıyorum. "Hayatımı mahvediyor!"

Melodramatik belki, ama Koç Matthews benim için hazır. O tam bir pislik - bana sahip olamazsa, beni kuklalarından biri yap, beni kırar. Beni tamamen mahvet.

Sonunda aklımı geri kazanabildiğimde, işemem gereken aptal fincanı alıp Koç'u işaret ediyorum. "Adamın sana söylediği hiçbir şeye güvenme. O lanet olası bir balçık topu."

Koç, "Biliyorum" diyerek beni şaşırtıyor.

Ofisinden çıkıp bardağa işiyorum, spor kliniğine bırakıyorum. Hiçbir şey bulamayacaklar. Ben gıcır gıcır temizim. Ama Koç Matthews'un izini bir şekilde örttüğünü unutmam.

Boston'a gitmem gerek.

Bu akşam.

Grace'in kapısını çalıyorum.

Gergin bir karmaşayım ve Boston'a gitmem gerekiyor ama yalnız gidemem. Tek başıma gidersem adamı boğmaktan korkuyorum.

Kapı bir saniye sonra açılıyor ve Grace hayatımda gördüğüm en kısa şortla ve teni bol bir bluzla orada duruyor.

"Hep böyle giyinerek mi ders çalışırsın?" ona bakakaldım. Ağzımın köşesinde salya varsa şaşırmam.

Aşağı bakıyor. "Rahat olmayı seviyorum. Neden buradasın?" Birlikte görülmemizden korkar gibi koridorda etrafına bakındı.

Bilmiyorum, diye iç geçirdim ve ellerimi ceplerime soktum. "Bazı şeyler oldu ve bu gece Boston'a gitmem gerekiyor. Benimle gelir misin?" Önce odasına sonra bana baktı. "Sen yalnız değil misin?" Ses tonum sevdiğim için fazla kıskanç geliyor. Odadan kıkırdamalar geliyor ve ben sırtıyorum.

"Pijama partisi? Yastık kavgaları olacak mı? Beni neden davet etmedin prenses? Ben yaralıyım." Susuyorum, kalbimi tutarak.

İç çekiyor. "Celine ve Makenna burada , bir şekilde tırnak resmine dönüşen bir *çalışma yapıyorlar*. Yine de gerçekten çalışıyorum - yani hayır, bu gece Boston'a gidemem. Saat şimdiden sekiz, Bennett ve bu üç saatlik bir yolculuk gibi."

" *Lütfen* ," diye yalvarıyorum ona. "Bunu tek başıma yapamam. Kitaplarını getir. Yolda ders çalışabilirsiniz. Şehirdeki benim evimde

kalıp sabah geri gelebiliriz. Yarın cumartesi, bu yüzden dersi kaçırdığın konusunda tartışamazsın," diye hatırlattım ona.

Dudağını ısıyor ve onu yıprattığımı biliyorum. "Tamam," diyor yumuşak bir sesle. "Bana toplanıp üzerimi değiştirmem için on beş dakika ver, seninle arabanda buluşalım."

Hayır, ben dışarıda bekleyeceğim, dedim ona. "Karanlıkta kampüste tek başına yürümeni istemiyorum." Duruyorum, kaşlarım çatılıyor. "Bekle, on beş dakika mı? Prenses, sadece bir gecede gideceğiz. Bütün dolabını toplamana gerek yok."

Gözlerini deviriyor. "Kitaplarım, dizüstü bilgisayarım ve üzerimi değiştirmek, Bennett. Bu kadar. Söz vermek." Kapıyı hemen suratıma kapatıyor.

gülerim. "İyi o zaman."

Ellerimi sweatshirtümün cebine soktum ve beklemek için dışarıdaki merdivenlere yöneldim. Geceyi dairemde geçireceksek, hiçbir şey toplamama gerek yok ve spor çantam yanımda, böylece en azından bu gece o şeyleri yıkayabilirim. Grace'in kendi çamaşırlarını yıkarken beni görünce pantolonuna sıçacağından eminim. Çoğu şeyi yapamayacak durumda olduğumu düşünüyor gibi görünüyor. Onu şaşırtabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor.

Ekim ayına girerken hava soğuyor ve buna bayılıyorum. Yılın en sevdiğim zamanı. ben

yaprakların değişimini ve havadaki gevrekliği seviyorum - havadaki bir şey sadece *hokey kokar* . Antrenman ve hazırlıklar arasında bütün bir yıl oynayabilirim, ancak sonbahar zamanı gerçek oyunlar demektir. Bu, kazanmanın acelesi ve yüksekliği ve kaybettiğimizde ezici bir yenilgi duygusu anlamına gelir.

Telefonum cebimde çalıyor ve telefonu çıkarıyorum, ekranda ablamın adının yandığını görüyorum.

"Hey Bina," diyorum hoparlöre.

"Bennett, ne oluyor?" Arka planda mutfak tezgahı gibi bir şeyin çarptığını duyuyorum.

Basamağa oturdum ve burun kemerimi çimdikledim. "Ben ne yaptım şimdi?"

Başka bir şey çarpıyor ve o küfrediyor. "Spor muhabirimiz bugün yüzünde bu tiksindirici sırtışla beni köşeye sıkıştırdı ve steroid kullandığın için açığa alındığına dair özel haberleri olduğunu söyledi. Ona bunun tamamen yalan olduğunu söyledim ama öyle mi Bennett? Steroid kullanıyor musun? Oraya gelip kıcını rehabilitasyona götürmem mi gerekiyor? Çünkü yapacağım. Sen bir dev olabilirsin, ama ben yapabilirim. Beni hafife alma, Bennett James."

"Siktir, Bina." iç çekiyorum, mağlup oldum.

Gıcırıyor ve ağlamak üzere olmasından korkuyorum. "Hayır, Bennett. *Hayır* .

"Bina, bu karmaşık," diyorum.

"Yani steroid mi yapıyorsun?"

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde. "Değilim. Ama Koç Matthews, benim gibi görünmesini sağladı."

"Neden bunu yapsın ki? sana inanmıyorum." Evet, ağlamak üzere.

"Lanet olsun Sabrina, ben senin *kardeşinim* . Kime inanacaksın? Bektan bir spor muhabiri mi yoksa ailen mi?"

"Yine de bir anlamı yok." Başka bir şeye vuruyor, sanki çatal bıçak çekmecesinde tıngırdatıyormuş gibi. "Neden bir uyuşturucu testini karıştırırsın ki?"

iç çekiyorum. "Bunu seninle konuşamam, Bina."

"Muhabir olduğum için mi yoksa kız kardeşin mi?"

"İkisi de," diye cevap veriyorum, baş ağrısının başladığını hissederek. "Şu anda çok fazla bok oluyor." Başımın arkasını ovuyorum. "Matthews için yaptığım son uyuşturucu testi, hala takım için oynarken oldu, bu yüzden *aylar* önceydi. Bırak şunu, lütfen?" ona yalvarıyorum. "Tek istediğim bu sezonu atlatmak ve başka bir takıma takas olmak."

"Ticaret mi? *Ayrılmak mı* istiyorsun ?"

Kampüsü süsleyen ışıklara doğru bakıyorum. "Evet. Mecburum."

Hayatımı mahvetmeden önce Matthews'tan uzaklaşmam lazım.

Hepsi gördüklerim yüzünden .

"Neden? Neler oluyor?" O rahatsız ediyor. "Konuş benimle Bennett. Kızkardeşinim."

"İşte bu yüzden seninle konuşamam. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorsun. Bu adam... Ona güvenmiyorum."

"Koçunuz mu?"

"Evet."

Sessizce büyüyor. "Ben bakarım."

"Bina, hayır," diye yalvarıyorum.

Ama çok geç, o çoktan telefonu kapattı.

"Kulağa yoğun geliyordu."

Başımı kaldırdığımda Grace'i karşımda dikilmiş buldum. Hararetli bir sohbette bana ikinci kez rastlıyor.

"Evet." iç çekiyorum. Sesim yorgun çıkıyor, sanki tüm kavga içimden gitmiş gibi ama aslında kavga daha yeni başlıyor.

"Bana neden dünyanın ortasında Boston'a beklenmedik bir yolculuk yaptığımızı söyleyecek misin?

gece?"

"Gecenin bir yarısı değil," diye karşı çıkıyorum. Tek kaşını kaldırıyor. "Arabada anlatırım."

En azından ne yapabileceğimi açıkla.

"Daha iyisin." Spor çantasını göğsüme asıyor ve beklenmedik bir etkiyle bağırsağımla öksürüyorum. "Beni yurt odamdan çıkardın, en azından çantamı taşıyabilirsin." Yeşil gözleri kahkahalarla parlıyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kampüste yürürken yan yana adım attık.

En sevdiği kahve noktasına gidiyoruz ve işaret ediyorum. "Biraz isterim. Sen?"

O hevesle başını salladı. "Arabada çalışmamı bekliyorsan buna ihtiyacım olacak - arabaya binmek uykumu getiriyor," diye itiraf ediyor mahcup bir gülümsemeyle.

ona gülümsüyorum. Yüzünde makyaj yok, burnunda küçük bir çil var ve saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmış. O güzel. O her zaman güzeldir. Ve aslında onun etrafında olmayı seviyorum - ki bu hiç beklemediğim bir şeydi.

Kafeye giriyoruz ve siparişimizi veriyoruz. Grace, onunkini ödemem için benimle savaşılmaya çalışıyor...

Her sabah ona kahve getirdiğimi iddia ediyordum ama sonra onu odasından üç saatlik uzun bir yolculuğa çıkardığımı hatırlattım ve sonra tartışmayı bıraktı.

Elimizde kahvelerimizle, arabamı park ettiğim garaja doğru biraz yürüdük.

Spor çantamı ve Grace'i bagaja atıp arabayı çalıştırıyorum. Ben adresi girerken birkaç dakika orada oturdum.

Matthews'un ne yaptığını öğrendiğimden beri biraz sakinleştim ama onun yerine vardığımda öfkemin bir kez daha yükseleceğini biliyorum.

O piçle yüzleşmek muhtemelen yapmam gereken en son şey, ama o uğruna çalıştığım her şeyi yok ederken boş boş oturamam - böylece benim sözüm onun sözüne karşı hiçbir şey ifade etmez. Zaten imajımı yok etmek için yeterince iyi bir iş çıkardım ama o bir daha asla profesyonel bir oyunda oynamayacağımdan emin olmaya kararlı. Gördüklerim hakkında çenemi kapalı tutacağıma söz verdim ama verdiğim sözün hiçbir önemi olmamalı ve o beni sonsuza kadar susturmak istiyor.

"Neyi bu kadar karıştırdın?" Grace, beni yönlendirmek için telefonumu yerine sabitlerken soruyor.

"Hokey malzemeleri."

Bacak bacak üstüne atıyor ve sırt çantasından bir ders kitabı çıkarıp kucağına atıyor. "Verebileceğin en kaçamak cevap bu. Detaylandırmak." Doğru sayfayı bulmak için ders kitabına göz atıyor.

"Uyuşturucu kullanmaktan uzaklaştırıldım. Steroidler."

Ders kitabını sertçe kapattı. "Ne?"

Garajdan çıkıp trafiğe çıkıyorum. "Hiçbir şey üzerinde değilim," diyorum ona.

"Biliyorum," diye hemen yanıtlıyor. "Bu yüzden kafam karıştı."

Başım ona çarpıyor. "Nereden biliyorsunuz?"

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Çünkü seni biliyorum."

Gözlerim yola dönmeden önce kısa bir süre ona baktım.

tanıdığı için mi? Kendi kız kardeşim bana inanmadı.

"Neden?" Soruyorum.

"Niçin ne?" Tekrar ders kitabını karıştırmaya başlar.

"Neden beni tanıdığını düşünüyorsun?"

Homurdanıyor. "Bennett, sınıfta ya da ders çalışmadığım uyanık olduğum her anımı seninle geçiriyorum. Bu noktada seni oldukça iyi tanıyorum ve ben aptal değilim . Bir şeyi kötüye kullanıp kullanmadığını anlarım." Sonra uzanıyor ve beni göğsümden dürtüyor.

"Bu ne içindi?" Beni tekrar dürtmeden önce ondan kaçmaya çalışarak neredeyse yoldan çıkıyordum.

"Göğüslerinin hassas olup olmadığını kontrol etmek. Steroid alırsan böyle olmaz mı? Kadın mı oluyorsun?"

"Birincisi, göğüs *değiller* - göğüsler, doğru anla, kadın. İkincisi, hiçbir fikrim yok."

Omuz silkiyor ve koltuğa geri oturuyor. "Sadece bir noktaya değiniyordum." Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Ders kitabını kucağından indirip yere düşürdüm. "Bu ne içindi?" ağlıyor, çabucak yerden alıyor ve yaralı bir kuşmuş gibi ona bakıyor.

"Çalışmayı unut. Dikkatimi dağıt."

"Bennett," diye inliyor. "Çalışmam gerek."

halde herkese steroid kullandığımı söylediği için koçumu öldürmek üzereyim ."

"Bir dakika, uyuşturucu testi hakkında yalan söyleyen koçunuz mu ? Başka bir yerde boktan bir şey değil mi?"

Çenem kasılıyor. "Bu o," dedim sert bir sesle. "Hayatımı sikiyor. Sakatlanmasaydım, o zaman beni takımdan çıkarmanın bir yolunu bulurdu. Bu onun son taktiği çünkü daha iyiye gidiyorum - geri dönecek kadar iyiyim."

Bunu bilmiyordum, dedi Grace usulca ve yemin ederim bana baktığında bakışlarında hüznün var.

"Ah, beni özleyecek misin prenses?" alay ediyorum. Biliyorum söylememeliydim, ama yaptığım şey bu - her zaman iyi bir şeyi mahvederim.

"Yalnızca rüyalarında," diye karşılık veriyor.

sırıtırım. "Beni seviyorsun, kabul et."

Homurdanıyor. "Şimdi gerçekten gerçeği uzatıyorsun." Kitabından bir parça tüy koparıyor.

Sessizleştik ve çalışmasına izin verdim, ama arabayla yaklaşık bir saat kala sessizliği bozdum. "Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle.

Yorgun gözlerle kitabından başını kaldırıyor. "Ne için?"

"Benimle geldiğin için." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, parmaklarım direksiyonu sıkıca sarıyor. "Bu... Bu benim için zor. Bütün bu durum. Ve muhtemelen bunu yapmamalıydim, ama o pislikle konuşmam gerekiyor ve biliyorum... Beni bekliyorsan, aptalca bir şey yapmayacağımı biliyorum."

Grace'in dili, dudaklarını ıslatmak için en çıplak yerini dışarı kaydırđı. "Rica ederim. Bana ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim, o yüzden buradayım. Senin için buradayım Bennett," diye tekrarlıyor.

"Teşekkürler." Uzanıp elini benimkinin içine alıyorum, parmaklarımızı birbirine dolaştırıyorum.

"Bennet..."

"Evet?"

"Bizi kimsenin göremeyeceğini biliyorsun, değil mi?" o soruyor.

"Evet?" dedim, sesime sorgulayıcı bir tonla.

"O zaman neden elimi tutuyorsun?"

Elim alev almış gibi bıraktım. "Ah, üzgünüm," diye mırıldandım beceriksizce.

"Sorun değil," diyor ve yemin ederim yüzü kızarıyor ama bunu söylemek çok karanlık.

Yolculuğun geri kalanı için fazla konuşmuyoruz. Gece yarısından biraz önce banliyödeki Koç Matthews McMansion'a varıyorum.

Grace'e, "Buraya otur," diyorum.

Kanım bir kez daha kaynıyor. Koçun parlak kırmızı Ferrari'si garaj yolunda oturuyor - adam arabalarını seviyor - ve keşke lanet olası bir beyzbol sopam olsaydı da arabayı ezebilseydim. Bu kadar güzel bir arabaya zarar vermek ayıp olurdu ama Matthews'un pisliğine bulaşmış, bu yüzden zaten mahvolmuş durumda.

Kapıya doğru yürüyorum ve kapı zilini tekrar tekrar çalıyorum.

Karısını ve kızını uyandırmaktan korkmuyorum. Artık bir ailesi yok. Karısından iki yıl önce boşandığından beri bitmek bilmeyen şımarık sarışınlar yağmuru.

Bir ışık hareketi görüyorum ve sonra kapıdaki camdan Koç Matthews beliriyor. Onu çarpıtıyor

ama adamı nerede görsem tanırım.

O bir efsane. Olabildiğince profesyonelce oynadı ve tarihin en iyi oyuncularından biriydi -hala öyle sanırım. Daha fazla oynayamayınca antrenörlüğe yöneldi.

Ekibinin bir parçası olmadan önce ona saygı duyardım. Joseph Matthews olmaktan başka bir şey istemedim. Buza hükmetme şekli benzersizdi.

Takıma ilk katıldığımda, o senin normal sert koçundu.

Ama sonra işler değişti ve onun gerçekte kim olduğunu öğrendim.

Pislik ve yalancı - pozisyonunu istediğini elde etmek için kullanır.

Kapıyı açar, siyah saçları şakaklarında ağarmıştır ve boynunun ve çıplak göğsünün her tarafında ruj lekeleri vardır.

"James," diye selamlıyor. "Mary, Sherrie, Terry ve ben daha yeni başlıyorduk. Bize katılmak ister misin?"

Zaten çarpık olan burnunun üzerinden düz bir yumruk attım. Umarım orospu gibi acıtır.

Bunu beklemediği için kuvvetten yere düşer.

Parmağımı ona doğrultuyorum. "Bu benimle dalga geçtiğin için. Senin hakkında ne bildiğimi hatırlıyor musun? Kendine dikkat etsen iyi olur," diye uyarıyorum.

Burnundan kan akıymıyormuş gibi bana sırtıyor. "Peki insanlar kime inanacak?"

Uyuşturucu bağımlısı fahişe mi yoksa yaşayan efsane mi? Hımm...?"

Başımı sallıyorum, çenem kasılmış. "Benimle dalga geçme Matthews. Seni hemen geri sikerim."

Sırıttı ve ona tekrar vurmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce uzaklaştım.

Arabaya geri dönüyorum ve Grace bana irileşmiş gözlerle bakıyor. "Koçunu yumrukladın" diyor.

"Yaptım," diye soludum nefes nefese. Sanırım nefesimi tutuyordum ve henüz farkına varmamıştım.

"Elin acıdı mı?" diye sordu elimi tutup kendisine doğru çekerek. Parmaklarını yumuşak tenime hafifçe dokundurarak parmak boğumlarımı inceliyor.

"Hayır, iyiyim." Arabayı çalıştırabilmek için elimi dikkatli bir şekilde onunkinden çekiyorum. Matthews polisi falan aramadan önce buradan çıkmak istiyorum. Mahalleden çıkarken ona baktım. "Benim evimde kalabilir misin? Orada daha rahat edersen sana bir otel odası ayarlayabilirim?"

Başını sallayıp pencereden bana baktı. "Senin yerin iyi."

"Tamam," diyorum, garip bir nedenle boğazım düğümleniyor.

Otuz dakika sonra evime varıyoruz ve binanın altındaki garaja park ediyorum.

"Burası havalı görünüyor" diye yorum yapıyor. "En azından dışarıdan. Garajların hepsi aynı görünüyor, alınmayın."

Güldüm ve çantalarımızı alarak arabadan indim. "Hiçbiri alınmadı," diyorum dışarı çıktığında. "Kabul ediyorum çok güzel bir yer. Beğendim."

Beni asansöre kadar takip ediyor ve kadın düğmesine basıyorum.

"Çatı katı değil mi?" diye soruyor, P düğmesini işaret ederek ve tek kaşını kaldırarak.

Güldüm. "Hayır, çatı katı değil. Bunu istemedim. Bu benim için çok büyük."

Başını sallıyor. Çatı katı değil, diye tekrarlıyor.

"Aklına not mu alıyorsun, Wentworth?"

O gülümser. "Belki. Belki de ilk başta düşündüğüm kadar salak olmadığına karar veriyorum."

Elimi kalbime koydum. "Ah, duygulandım."

Karnıma hafifçe yumruk atıyor, dudakları gülmekten seğiriyor.

Kapılar açılıyor ve onu koridordan benim yerime yönlendiriyorum. Çantalarımızı yere bırakıp anahtarlarımı cebimden çıkardım. Kapının kilidini açıyorum ve hafif bir gıcırtyla açılıyor.

Çantalarımızı tekrar alıp Grace'e içeri girmesi için işaret ettim.

"Evim güzel evim," diyorum arkasından gelerek.

Kapıyı kapatıp ışıkları yakıp çantalarımızı tekrar yere bıraktım.

Etrafa bakıyor ve onun gözlerinden buranın nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Muhtemelen oldukça sade.

Duvarlar beyaz ve gridir ve mutfak, paslanmaz çelik aletlerle aynı renk düzenine sahiptir.

Zeminlerin hepsi bir çeşit koyu renkli sert ağaçtan - kilim yok. Kanepem büyük bir düz ekran televizyonun ve elime geçen her oyun konsolunun önünde duruyor. Karşımızda Boston şehrine bakan bir pencere duvarı var. Bu binada bir daire almamın nedeni bu: manzara eşsiz.

Grace kollarını göğsünde kavuşturur ve pencereden dışarı bakar.

"Çok güzel," diye yorum yapıyor.

Yanına yaklaştım, kollarımız birbirine değdi ve yemin ederim titriyordu.

"Öyle," katılıyorum.

Ama ona bakıyorum.

Ben her zaman ona bakıyorum.

chapter fifteen

Grace

"Film izlemek ister misin?" diye soruyor Bennett, pencereden uzaklaşarak.

Uyumam gerektiğini biliyorum ama yarın cumartesi , bu yüzden erken kalkmama gerek yok. "Elbette." omuz silkiyorum. "Ama izin ver gidip daha rahat bir şeyler giyeyim."

O sırttır. "Ah, doğru, seksi pijamaların."

Kafasının arkasını tokatlıyorum ve o gürültülü bir şekilde gülüyor.

"Nerede değiştirebilirim?" diye soruyorum etrafa bakarak.

"Ah, doğru." Çantamı aldı ve beni koridorda bir yatak odasına götürdü. Işığı yaktı ve çantamı yatağa koyduktan sonra geri çekildi. "Benim odam koridorun sonundaki oda. Banyonuz hemen karşıda." Kapanan kapıyı tıklatır.

"Teşekkürler." Üzerimi değiştirebilmek için kapıyı arkasından kapatıyorum.

Yatak odası beyaz duvarlar ve meşe mobilyalarla sadedir. Yatak takımı, evin geri kalanının renk şemasına uyan temel bir gridir. Ama bunun bir bekar evi olduğunu düşünürsek, olabileceğinden daha iyi olduğunu düşünüyorum. Yani, burada bir langırt makinesi olabilir.

Perdeleri kapatıp kıyafetlerimden bir çift uyku şortu ve bol bir gömlek giyiyorum. Her *zaman* donduğum için bir çift diz boyu çorap ekliyorum .

Bennett'i kanepede otururken buldum, üzerini eşofmanla değiştirdim - gömleksiz.

Şimdi beni öldür.

Adamın vücudu, tüm kasları arasında bir sanat eseridir - gerçekten, hokey vücut için gerçekten iyi olmalı - ve dövmeler. Omuz bıçaklarının arasında bir mızrak var ve acaba onu Plymouth Avcılarını temsil etmek için almış mı?

Beni duyunca başını kaldırıp bakıyor. "Ne izlemek istersin?"

"Sen al. Muhtemelen yine de uyuyacağım." Demek istediğimi kanıtlamak ister gibi esniyorum. Aramıza mesafe koymaya özen göstererek yanına oturdum.

Bunu fark etti ve bana bok yiyici bir sırıtış attı. "Neden korkuyorsun prenses? Çok yaklaşırsan doyamayacağını mı? Hadi, bakabilirsin... ve istersen yalayabilirsin."

"Çok iğrençsin." Omzunu itiyorum ve kıkırdayarak geri düşüyor.

Sonra, yapabildiğim için kolunu tuttum ve sert pazısını bir yaprak dövmesinin üzerine yaladım.

Daha da yüksek sesle gülüyor. "Yalamanı kastettiğim bu değildi," diye kıkırdadı.

Yüzüm kızardı ve "Biliyorum." diye mırıldandım.

Yanağıma dokundu ve isteksizce gözlerimi onunkilere kaldırdım. Bana yoğun bir şekilde baktı ve bir an için beni öpeceğini sandım ama aynı hızla geri çekildi ve "Kar'ı seçiyorum" dedi . *Köpekler* ."

"Ne?" diyorum, kafam karıştı. "Bekle, Cuba Gooding Jr. ile taşınmak mı?"

"Bu o." Bazı tuşlara basıyor ve film oynamaya başlıyor.

Bırakın izlemek istemeyi, *Kar Köpekleri'*ne sahip olduğunuza inanamıyorum ." başımı sallıyorum. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

O gülüyor. "Senin gibi prenses."

Kıpırdanıp rahatlıyor ve film başlıyor.

Gözlerim ağırlaşıyor ve içini çekerek davet amaçlı kolunu kaldırıyor. ona isteksizce bakıyorum. Biliyorum yapmamalıyım ama...

Yanına kıvrıldım ve başımı göğsüne yasladım.

Göremediğim için emin olamıyorum ama yemin ederim başımın üstünü öpüyor.

Bu... Bu iyi hissettiriyor.

Hatta normal.

Ve kendime bunun gerçek olmadığını tekrar tekrar hatırlatmam gerekiyor.

Biz bir çift değiliz ve arkadaş olup olmadığımızı bile bilmiyorum.

Ayrıca, istediğini elde etmek için beni kullanıyor, tıpkı benim onu nasıl kötü olacağımı göstermek için kullandığım gibi.

Bu gerçek değil.

Bu gerçek değil.

Bu gerçek değil.

O zaman neden bu kadar doğru hissettiriyor?

Gözlerimi kırpıştıırarak açtım ve bilmediğim çevreme baktım. İlk başta kafam karıştı ama sonra kouyla yüzleştikten sonra Bennett'in dairesine geldiğimi hatırlıyorum.

Misafir odasındayım ama hatırladığım son şey kanepede uyuyakaldığım yani Bennett beni yatağa taşımış olmalı.

arşıflar belimde birikerek tam oturdum. Güneşin ilk ışınları panjurları kırıyor ve komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Sabahın yedisini biraz geçe olduğunu gösteriyor.

Bennett'in ne zaman geri dönmek isteyeceğini bilmiyorum, bu yüzden kalkıp hazır olmaya karar verdim. Duş almak için koridorun karşısına geçiyorum ve hiç havlu ya da sabun olmadığını görüyorum.

İçini çektim ve tereddütlü bir şekilde koridordan onun odasına doğru yürüdüm. Kapıyı iterek açtım ve yatağının uykudan buruşmuş ama boş olduğunu gördüm.

Muhtemelen spor salonuna falan gitmiştir. İhtiyacım olan şeyi almak için banyosunu basmakta bir sakınca olmadığını düşündüm ama yarı açık kapıya ulaşır ulaşmaz bunun bir hata olduğunu anladım.

Duşu yeni açtı ve cam kapıyı açıp içeri girdi.

Orada olduğumu bilmiyor.

dönmeliyim.

Koşmak.

Kaldır kıcımlı oradan.

Ama yapamam.

Donmuş durumdayım, kendi bedenim tarafından esir tutuldum.

Yanlış ama ona bakıyorum. Sırtının düz düzlemlerinde ve kıcının sıkılığında.

Burada durmak çok yanlış. *Çok yanlış* . Beni böyle izlediğini bilmek beni utandırıyor ama yine de hareket edemiyorum.

Sonra döndü ve dudağımı ısırarak nefesimi tuttum. Tüm vücudum kasılıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor.

O güzel. Bunu yüksek sesle söylersem muhtemelen benimle alay ederdi ama gerçek bu.

Dudaklarımı yaladım ve kendimi zorlamadan önce sadece birkaç saniye daha ona baktım. Odamın güvenliğine geri dönüyorum ve yorganın altına dalıyorum. Artık onun güçlü varlığından uzakta olduğum için hareketlerimden utanıyorum. Orada olduğumdan haberi yoktu ve bir tür sapık gibi bakıyordum. Ama utancım ile bile, hala inanılmaz derecede açık hissediyorum. Vücudumun her yerinde, gerçekten hiç sahip olmadığım bir serbest bırakma ihtiyacı var.

"Hey."

Sesinin sesiyle titriyorum. *Beni gördü .*

Yeni uyanmış gibi yaparak yorganın altından başımı kaldırdım. Bol bir şortla kapıda duruyor, göğsü suyla parlıyor ve saçları nemli.

Kahretsin, kendi iyiliği için fazla yakışıklı.

"İyi, kalktın" diyor. "Kahvaltı almaya gitmek ister misin?"

"Elbette." Sesim tiz ve hiç doğal değil.

Tek kaşını kaldırıyor. "İyi misin?"

"Sadece şeftali." *Yani, sana çıplak ya da başka bir şey gibi bakmadım.*
"Önce duş almamın sakıncası var mı?"

"Devam etmek." Banyoya bakar ve odaya geri döner. "Sana havlu falan getireyim.

O banyoyu hiç doldurmadığımı unutmuşum."

"Serin. Teşekkürler," diye tekrar gıcırđıyorum.

Bana endişeyle baktıktan sonra omuz silkip uzaklaştı.

Rahat bir nefes alıyorum. Bilmiyor - bilseydi, bir şey söylerdi.
Bennett hiçbir şey hakkında sessiz kalamaz.

Olabildiğince çabuk duş alıyorum ve sonra elimizde çantalarımızla kapıdan çıkıyoruz.

Bennett, evinden birkaç blok ötede, iki büyük bina arasına gizlenmiş küçük bir restorana gidiyor. Burası ilginç ve hareketli şehre ait değil gibi görünüyor ama hoşuma gitti.

En iyi waffle'lar onlarda, dedi Bennett, menüsünü masanın sonuna kaydırarak.

Ben de benimkini kaydırıyorum. "Waffle kulağa hoş geliyor."

O sırttır. "Peki, Boston hakkında ne düşünüyorsun?"

"Daha önce burada bulundum. Beğendim. Yine de hiçbir yer benim için evimin yerini tutamaz." omuz silkiyorum.

Ellerini çaprazlar. "Ev her zaman özeldir, değil mi?"

Bir garson siparişimizi almak için geldiğinde başımı salladım. Bennett ve ben aynı spesiyalden ısmarlıyoruz ve ikimiz de su içiyoruz.

Bennett parmaklarını yüzünde gezdiriyor ve ne kadar yorgun görüldüğünü görebiliyorum.

"Koçunuz için üzgünüm," diyorum. Gerçekten neler olduğunu bilmiyor olabilirim, ama belli ki oldukça kötü. Bennett'in bu konuda bu kadar yıpranmış olmasından nefret ediyorum - oldukça kaygısız bir adam, bu yüzden yüzünde çok bariz olduğu için bu gerçekten onu yiyor.

Sanki o kadar önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Benimle geldiğin için tekrar teşekkürler." Biber çalkalayıcıyı elden ele ileri geri kaydırıyor. "Ben... Çok şey ifade ediyordu."

Ona küçük bir gülümseme gönderiyorum. "Burada olmamın seni daha iyi hissettirmesine sevindim." *Ve beni tanıdığına sevindim Bu sabah sikine bakmıyordu* . Düşüncesi bile yanaklarıma renk katıyor.

"Neden kızarıyorsun?" hafif bir kıkırdama diliyor.

"Sebep yok." Başımı kaldırıp sabah programı yapan televizyona bakıyorum.

"Beni çıplak gördüğün için mi?" Ağzım açılıyor ve o sırıtıyor. "Seni gördüğümü sandım." O kıkırdar. "Senin gözetleyen bir Tom *olmanı* asla beklemezdim."

Yüzüm domates gibi kızarıyor. "Bu bir kazaydı."

"Ama kaçmadın," diye yorum yapıyor. Bunun için geri dönüşü yok ve o bunu biliyor. "Gördüğünü beğendin mi?" Tek kaşını kaldırıyor. Garson içkilerimizi bırakıyor ve ben de pipetimi yırtıyorum.

"Bunu, 'Ah evet, Bennett, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kığın var' olarak kabul edeceğim. Sikim hakkındaki düşüncelerinin çok daha kirli olduğundan eminim."

Neredeyse kabinde bayılacağım. " *Kapa çeneni* ."

"Bu kadar kaba olma Grace. Bu sadece bir kelime. *horoz* . Söyle."

"Numara." başımı sallıyorum.

"Beni masanın üzerinde durup bağırtmayın" diye tehdit ediyor. "Yapacağımı biliyorsun."

Ellerini masaya dayadı ve ayağa kalkmaya başladı. "Sik," diye fısıldıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bu çok acıklıydı prenses. Sivri uçlu ayakkabılarından kiri sıyrıyormuşsun gibi konuşuyorsun ve bu seni içten içe öldürüyor. İçinizden geldiği gibi söyleyin."

Gözlerim huzursuzca etrafta geziniyor. Horoz, dedim biraz daha yüksek sesle.

O sırtır. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Bennett," diye tısladım. "Bir restorandayız."

"Umurumda değil." Kolunu arkaya doğru uzatarak kabinde geriye yaslanıyor. O, rahatlığın resmidir. Bu arada kıvranıyorum.

Tekrar etrafa bakıyorum ve restorandaki herkes meşgul görünüyor.

Horoz, dedim bu sefer daha yüksek sesle.

"Bu iyi oldu." Kanarya yiyen kedi gibi sırtıyor. "Şimdi, "Bennett, sakin muhteşem bir..." de.

Üzerine buz gibi suyu döküyorum. Kızmasını bekliyorum ama bunun yerine kahkahayı patlatıyor. Garson elinde peçetelerle koşarak gelir.

"Aman Tanrım, ne oldu?" diye sorar, peçeteleri ona uzatarak. Islak pamuğun ona yapıştığı göğsüne biraz fazla uzun süre bakıyor. Kızarır ve hızla uzağa bakar.

"Hiç bir şey. Sadece kız arkadaşımın aptal olması." Bennett gömleğini ve masayı sildi ve en masum gülümsemesiyle garsona baktı. "Sanırım gömleksiz gitmek hoş karşılanmaz?"

"Uh... Yani, umurumda olmaz ama menajerim muhtemelen senden gitmeni isteyecektir." Kızarıyor ve tepsisini bir kalkan gibi göğsüne kadar tutuyor.

"Sorun değil." Bennett göz kırpmıyor. "Arabada gömleğim var."

"Hemen döneceğim," dedi parmaklarını masaya vurarak.

Garson uzaklaşmadan önce, Sana bir su daha getireyim, dedi.

Bennett çok kalmadı. Yanları neredeyse tamamen açık olan ince kaslı bir gömlekle geri dönüyor. Sanırım beni öldürmeye çalışıyor. Denemeden bile her zaman bu kadar seksi görünmesi nasıl mümkün olabilir?

"Bunun için biraz soğuk," otururken gömleğini çekiştiriyor, "ama spor çantamda temiz olan tek şey bu." O zaman koklar. "Evet, kesinlikle temiz."

"Sana su attığım için özür dilerim ama bu bir yalan olur." İçkimi masumca yudumluyorum.

Bennett gülümsemesini gizlemek için elini ağzına götürüyor. "Sen başka birşeydin." Gülmesini bastırarak başını sallıyor.

Garson ona tatlı su getirir ve gülümser. "Teşekkürler." Başını sallıyor ve tekrar kayboluyor. Bennett esniyor. "Biraz kahve sipariş etmeliydim ama sanırım iyi ki sipariş etmemişim. Üzerime atılan suyla başa çıkabilirim. Kahve, pek değil." Bennett kabinde arkasına yaslanıyor, kolunu arkaya doğru uzatıyor. "Kampüse geri dönmen gerektiğine emin misin? Belki de bir şeyler yapmalıyız."

"Ne gibi?" Garson tabaklarımızı bırakırken soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Parka falan git."

burnumu çekiyorum "Sen? Parkta? Mobbinge uğramaz mısın?" Waffle'larımı şurup döküyorum.

"Olabilir ama güzel bir gün. Muhtemelen hava iyice soğuyana kadar sahip olacağımız son şeylerden biri."

"Doğru," katılıyorum. "Tabii, sanırım yürüyüşe çıkabiliriz. Eminim birisi bir fotoğraf çekecek ve yöneticiniz bunu görecektir - iyi bir PR. Şimdi 'Bennett James Yürüyüşe Çıkıyor' başlığını görebiliyorum," diye şaka yapıyorum.

Hasır ambalajını bana fırlatıyor. "Ha-ha, sen histeriksin. Aslında medyayı düşünmüyordum" diye itiraf ediyor.

"Ey?" Waffle'dan bir ısırık aldım - Bennett haklıydı, şimdiye kadar yediğim en iyi waffle'lardan biriydi.

"Numara." Kendinden bir ısırık alır. "Sadece güzel olacağını düşündüm."

Çatalım ağızıma yakın duruyor. "Yok canım?"

"İyi evet." Garip bir şekilde uzaklara bakıyor.

"Hım, tamam o zaman. Kısa bir sapma hiçbir şeye zarar vermez."

O gülüyor. "İyi. Şimdi ye."

"Her zaman çok otoriter." başımı sallıyorum.

İşimiz bittiğinde, Bennett peçetesini masanın üzerine sıyırıp bana bir *bakış attı* . Bilirsin, hoşlanmayacağın bir şey söylemek üzere olduğunu bilen birinin sana verdiği bakış.

"Yani, yine de hayatı kötü tarafta denemek istiyor musun?"

"Evet," diye tereddütle yanıtlıyorum.

"O zaman koş."

"Ne?" ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Koş," diye tekrarlıyor. "'Bennett'in Kötü Olma Rehberi'nde İki Numara: Dine and Dash."

"Sen... Kalkıp ödemedi gitmemi mi istiyorsun? Hayır, Bennett."

"Lütuf." Bana sert bir bakış atıyor. "Bu senin fikrindi. Ben sadece senin yaptıklarını takip ediyorum

için sordu."

Gözlerim odanın içinde dolaştı ve dudağımı ısırdım. "Peki." Derin bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. "Bunu yapamam."

Güler. " *Evet* , yapabilirsin."

Oturduğumuz yerle kapı arasındaki mesafeyi ölçüyorum. Derin bir nefes daha.

Sonra kalkıp kapıdan çıkıyorum. Bennett'in arabasına kadar koşmaya devam ediyorum. Arkamdan koştuğunu duyabiliyorum, yere çarparken adımları daha da ağırlaşıyordu. Arabanın kilidini açıyor ve ben içeri dalıyorum.

Biniyor ve arabayı çalıştırıyor, sanki banka soymuşuz ve faturamızı kesmemişiz gibi hızla uzaklaşıyor.

Koltuğa yaslandım, her zor nefeste göğsüm inip kalkıyordu. "Bu ... idi ...

canlandırıcı. Tekrar yapabilir miyiz?"

Açıkça gülüyor ve başını sallıyor. "Bence başımıza fazla bela açmayacak şeylere bağlı kalsak iyi olur. Ama vahşi bir yanın olduğunu bilmek güzel, Grace." Göz kırıyor.

Kalbim hala dakikada bir mil atıyor ve yavaşlayacağından emin değilim. "Terliyor muyum?" alnımı hissediyorum. "Terlediğimi hissediyorum."

Güler. "Hayır, terlemiyorsun."

Sonunda emniyet kemerimi bağlayarak, "Bundan daha kötü hissedeceğimi düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "Ama kendimi çok *canlı* hissediyorum ."

Buz üzerinde böyle hissediyorum, dedi hüzünlü bir gülümsemeyle.

Yüksekliğim anında kayboluyor ve tereddütlü parmaklarla koluna dokunuyorum. "Bu karışıklığı düzelteceksin."

Bennett gözlerini benden kaçırdı ve bunun onun o kadar emin olmadığını söylemenin sessiz yolu olduğunu biliyorum.

Konuşmak istemediğini anlayınca yerime geri oturdum.

O yolda hızlanırken ben pencereden geçen manzaraya bakıyorum. Bu hızla devam ederse, hemen kampüse geri döneceğiz ve ben ders çalışmaya dönmekten mutlu olsam da, bu mini gezinin bitmesini istemiyorum.

Bennett'i gereğinden fazla sevdiğimi ve bunun sonunda beni inciteceğini fark etmeye başlıyorum.

Ama artık çok geç.

chapter sixteen

Bennett

Bu sezonun ilk hokey maçı ve olması gerektiği gibi takımımınla birlikte değilim. *Pissed* , hissettiklerimi bile karşılamıyor. Barda duvara monte edilmiş televizyon ekranına bakıyorum. Koç Matthews buzdaki adamlara emir veriyor ve bu pislikten nefret ediyor olabilirim ama orada takımımınla birlikte olmak için her şeyimi verirdim.

Yine de muhtemelen beni orada istemiyorlar. Ben yokken, incinmişken ve şimdi değilken hiçbir adamdan haber almadım. Matthews'un kustuduğu yalanlar söylenemez.

Matthews ... sikik iyidir.

Ama ben? Ben daha iyiyim.

Üstünlük sahibi olduğunu düşünüyor ama yanılıyor. Beni her zaman hafife aldı ve ben bunu kendi yararına kullanacağım.

"Başka bir içki içebilirmişsin gibi görünüyorsun." Barmen, parlak ahşap tavandan bana bir bira daha uzattı.

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Bir siparişi doldurmaya gitmeden önce göz kırpmıyor ve anlamlı bir şekilde kalçalarını sallıyor. Parlak siyah saçları, düzgün bir askısı ve güzel bir kıcı var. Birkaç ay önce, gece bitmeden tılsımı takıp onu becerirdim. Ama ben "yeni bir adamım", "yenilenmiş kötü çocuğum"

"kız arkadaşını" "seviyor". Medyayı ilgilendirdiği kadarıyla numara yapmaya devam etmeliyim ve bu da mükemmel kız arkadaşımı

aldatmamak anlamına geliyor. Ama o benim gerçek kız arkadaşım değil ki bu da benim için seks olmadığı anlamına geliyor.

Şu anda ben olmak gerçekten berbat.

İnleyip ellerimi yüzümü ovuşturuyorum.

Hayatım koca bir bok gibi ve bunu nasıl düzelteceğimi bulmam gerekiyor.

Koç Harrison'a yaptığım uyuşturucu testi negatif çıktı -bunu biliyordum gibi- bu yüzden ekibiyle çalışmama izin vermeye devam etti, ama ben huzursuzum. *Oyun* oynayan takımına geri dönmek istiyorum . Pratik yeterli değil. Hayranlarla dolu bir arenada oynamanın heyecanına ve coşkusuna ihtiyacım var. Ama Koç Matthews bu uyuşturucu olayını uzatıyor ve muhtemelen beni takımdan uzak tutmak için başka bir sebep bulmak için daha fazla zaman kazanmak için kullanıyor.

kötü çocuk damgasının sarsılmasının bu kadar zor olduğunu beklemiyordum .

Grace ve benim bahsi yükseltmemiz gerekiyor. Fazla uysal olduk.

Umarım oyunu oynamaya hazırdır.

Grace, Elle, Ryland, Makenna ve Celine'i Plymouth Avcıları için bir sonraki ev maçına sürüklüyorum. Sadece Grace'i getirmeye niyetliydim, ama Elle kulak misafiri oldu ve fangirl, kendisi ve Ryland için bilet almam için bana yalvarırken çılgılık attı. Makenna ve Celine'in nasıl dahil olduğunu bile bilmiyorum - Grace ve Elle'nin karşısında, koridorun karşısında yaşayan iki kız - ama bir şekilde artık altı kişiyiz. Grace'le olan "randetim" için çok fazla.

Grace buraya gelmek için biraz ikna oldu. Gitmek istemedi ve ona benim sahte kız arkadaşım olduğunu ve bir gösteri yapmamız gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Aklımda *ne tür bir gösteri* olduğu hakkında hiçbir fikri yok .

Merdivenleri arenaya inerken elini tutuyorum. Takımın taraftarları bir şeyler imzalamamı engellediği için işler yavaş ilerliyor. Yine de umurumda değil. Gülümsüyorum ve benden ne istiyorlarsa onu imzalıyorum - yüzüme itilen çok büyük bir çift meme dışında. Kız arkadaşına mutlu bir şekilde aşık olan erkekler, başka bir kızın memelerine imza atmazlar.

Sonunda yerlerimize ulaştık ve Grace ve ben ortada kaldık.

"Beklediğimden daha gürültülü," diyor, emin olamayarak etrafına bakınarak.

Gergin olduğunda çok sevimlidir. "İnsanlar hokeyi sever. Hayatta alışverişten daha fazlası var Prenses."

Burnunu kırıştırıyor. "Bunu biliyorum." Duraklıyor. "Alışverişten bahsetmişken, yine de sana yeni kıyafetler almama izin vermelisin." Kot pantolonuma ve kazağıma nefretle bakıyor. Tarzımda yanlış bir şey olduğunu veya bir eksikliği olduğunu düşünmüyorum ama daha güzel giyinmenin imajımı düzeltmede uzun bir yol kat edeceğini biliyorum.

Oturup cüzdanımı çıkardım ve bir kredi kartı aldım. İki parmağım arasında ona uzattım. "Çıldırarak."

Dudakları aralanıyor ve gözleri büyüyor. "Ciddi anlamda?"

Başımı sallıyorum ve o alıyor. "Kendine de bir randevu gecesi kıyafeti al." Göz kırpıyorum ve yemin ederim nefesi kesiliyor.

"R-Doğru," diye kekeleyerek kartı cüzdanına yerleştiriyor.

Yanında, Elle ciyaklıyor. "Bu *hayatımın en güzel günü* !"

Nefesimin altında gülüyorum. Grace'in emo oda arkadaşının hokey oynamasını asla istemezdim ama sanırım bu, bir kitabı asla kapağına göre yargılamamanız gerektiğini gösteriyor.

Makenna ve Celine benim tarafımdalar ve hokey oyuncularının ne kadar seksi olduğu hakkında dedikodularını duyabiliyorum. Kutuda takım arkadaşlarımla yanında oturduğumuzu düşünürsek, birkaçının gözlerini Makenna ve Celine'e dikip onları eve götürmezlerse şaşırmayacağım. Kahretsin, Elle'i de buna dahil ederdim, ama eminim ki Ryland'a kapamıştır, tam zıt gibi göründükleri için histerik görüyorum.

Ama yine de, bir kitabı kapağına göre yargılamayın.

"Bir şeye ihtiyacın var mı bebeğim?" diye sorarak özenli erkek arkadaş rolünü oynuyorum.

Grace hafifçe sıçradı ve şaşkın gözlerle bana baktı. "Hayır ben iyiyim."

Rahatsız ve böyle devam ederse kimliğimizi açığa çıkaracak. Herkes okul yılının başından beri çıktığımızı düşünüyor, bu yüzden huzursuzluğu iyi görünmeyecek.

Parmaklarımı hafifçe kızarmış yanağına ve dudaklarına dokundum. Kirpiklerin var, dedim ona dokunmak için bir bahane olarak. Satın alır. Görünmez kirpikleri fırçalıyorum ve o başını eğiyor. Elini ellerimin arasına alıp koltuğa rahatlıyorum.

Oyun başlıyor ve adamlar buza doğru kayarken midem düşüyor. Orada olmalıyım.

Buza atlayıp kendimi göstermekten kendimi alıkoyarken Grace'in elini daha sıkı tutuyorum.

"Bennett?" diye soruyor.

"Evet?"

Bana ve sonra buza bakıyor. "Boşver."

"Bu ne?" ben ikna ederim.

Omuz silkiyor. "Sadece oynayamayacağın için üzgün olduğumu söylemek istedim. Burada oturup takımınızın oyununu sensiz izlemenin gerçekten zor olduğunu biliyorum."

Bastırılmış bir nefes bırakıyorum. "Evet, gerçekten berbat." Yalan söylemekte bir anlam görmüyorum.

İlk dönem için gerginim. Ekibim çok *geride* . Neyse ki ikinci periyotta yetişiyorlar ve rahatlayabiliyorum. İkinci ara geldiğinde, gösteri zamanının geldiğini biliyorum.

"Memnun musunuz?" Grace'e, kolumu koltuğunun arkasına atarak sordum.

Başını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Aslında evet."

Sırıtıp yaklaştım ve nefesi kesildi. "Gülümse," diye fısıldadım kulağına. "Üzerimizde kameralar var"

"Ne ile meşgulsün?" Ben daha da yaklaşırken o fısıldıyor.

ona cevap vermiyorum

Nasılsa kelimelerle değil.

Yüzünü ellerimin arasına alıp, yüzünün elimde ne kadar küçük olduğuna hayret etmek için kendime bir saniye izin verdim ve sonra başımı eğip stadyumu dolduran binlerce insanın önünde onu öptüm. "Ooh!" diye bağırırlar duyuyorum. ve "Evet, onu iyi öp" ve biliyorum ki imajımız

ekranlara yansıtıldı. Yine de bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermem. Bunun yerine Grace'i sadece ikimiz varmış gibi öpüyorum. İlk başta, kucağımda gergindi, ama yavaş yavaş gevşedi ve boğazının

bir inlemeyle titrediğini hissedebiliyorum. Beklemediğim bir şevkle beni öpüyor ve tırnaklarının omuzlarıma battığını hissediyorum. Öpücüğümü derinleştirerek başını arkaya eğiyorum ve tezahüratların şiddeti artıyor.

Öpücüğümü R dereceli seviyelere ulaşmadan kesip alnımı onun alınına bastırdım. İkimiz de derin bir nefes alıyoruz ve ben kalın bir şekilde yutkunuyorum. Sadece bir öpücük olması gerekiyordu, ama aniden çok daha fazlası gibi geldi. Sanki daha fazlasını *istiyorum* . Belki *gerçek olmasını isterdim* .

çok fenayım

chapter seventeen

Grace

"Uyan! Uyan! Uyan!"

"Ne oluyor be? Çekip gitmek." Elle'yi yatağımdan itmeye çalışıyorum ama sıska kıcı hiçbir yere gitmiyor.

"Uyan , " diye talep ediyor. "Sen ünlüsün."

Bu, yatakta dik oturmamı sağlıyor. Elle ayaklarımdan sekiyor, kesinlikle başım dönüyor.

"Ne demek istiyorsun?" Soruyorum.

"Bak." Telefonu yüzüme doğru fırlatıyor. "Bu her yerde."

Cep telefonunu elinden kapıyorum ve ekrana bakıyorum. Bennett ve benim hokey maçında paylaştığımız öpücüğün bir görüntüsü, bizimle ilgili bir makaleyle birlikte ekrana yapıştırıldı. aşağı kaydırırım.

Bir aydır nasıl çıktığımızdan bahsediyor -aslında neredeyse iki aydır, ama her neyse-

ve ben birinci sınıf öğrencisiyim. Memleketimi bile listeliyorlar ve bir Wentworth olduğum ve dolayısıyla milyarlar değerinde olduğumdan bahsediyorlar.

Kendimle ilgili bir sır sakladığım bir gerçek. Bennett bile bilmiyor. Demek istediğim, bu büyük bir sır değil ama kendimize sakladığımız ve evimizin dışındaki yüksek sosyete hayatına gerçekten sızmadığımız için bu yaygın bir bilgi değil.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım.

"Bana zengin olduğunu söylemediğine inanamıyorum. Yani, giyim tarzına göre tahmin etmiştim ama *milyarlar mı*? Hiç bir fikrim yoktu."

omuz silkiyorum. "Önemli değil. Eski aile parası. Babamın artık bir tamirci dükkanı var. Bu işte herhangi bir rol istemiyordu. Amcam Trent'in bu işle ondan daha çok ilgisi var ama yine de pek bir şey yok. Bu sadece önemli bir şey değil."

Elle, itiraz etmek için yalvarır gibi tek kaşını kaldırıyor. "Ama sen... kraliyet gibi bir şeysin."

burnumu çekiyorum "Zorlu. Normal bir evde, normal bir mahallede yaşıyoruz. Biz normal bir aileyiz. Sana söz veriyorum."

Benden telefonunu alıyor ve odanın kendi tarafına atlıyor. Bu hiçbir şeyi değiştirmez, dedi yumuşak bir sesle. "Bil diye söylüyorum, sen benim için hâlâ bir Grace'sin ve ben hâlâ çok titiz olduğunu düşünüyorum."

burnumu çekiyorum "Teşekkürler Ela."

Üzerimi örttüm ve güne hazırlanmaya karar verdim. Bugün cumartesi ama hala yapacak çok ödevim var.

Bir kot pantolon ve bir kazak giyip rahat bir şekilde makyajımı yapıyorum. Saçlarımla uğraşmak istemiyorum, bu yüzden uzun siyah telleri at kuyruğunda topluyorum.

Hazır olduğumda sırt çantamı ve bir yığın kitap aldım. Elle'ye "Kahvede ders çalışacağım," diyorum.

"Serin." Başını sallıyor, telefonuna bakıyor. "Kahvaltı için Ryland ile buluşacağım."

"İyi eğlenceler," diyorum ona küçük bir el sallayarak ama o göremeyecek kadar telefonuna bakmakla meşgul.

Dışarıda hava gergin ve üzerime bir ceket almadığım için kendime lanet ediyorum. Buradaki daha soğuk sıcaklıklara hala uyum sağlayamadım. Eve dönsek, bundan on derece daha sıcak olurdu.

Arnavut kaldırımklı yolları ve eski gotik tarzdaki binaları ile kampüs güzeldir. Üniversite seğerken çok zorlandım, özellikle ailem eve yakın durmam için yalvarırken ama doğru olanı seçtiğimi biliyorum. Olmam gereken yer burası.

Kafeye giriyorum ve kokuyu içime çekiyorum. Bana göre bir kahve dükkanı ev ve rahatlık gibi kokar. Bayıldım.

Sıraya geçip kahve ve sandviç siparişimi verdim ve daha sonra arkada daha sessiz bir yere oturdum. Kitaplarımı masanın etrafına dağıtıyorum ve sipariş kartımı birinin görebileceği bir yere koyuyorum.

Daha oturamadan, telefonum çantamda tiz bir şekilde çaldı.

Çıkartıyorum ve ekranda yanıp sönen MOM'u görüyorum.

"Merhaba anne," diye parlak bir sesle cevap verdim. Akşamları en az günde bir kez onu aramaya çalışıyorum ama dün hokey maçından sonra aramayı unuttum. Yatakhaneye geri döndüm ve çöktüm. Hokey oyunları, oynayan siz olmasanız bile yorucudur. "Üzgünüm seni aramayı unuttum."

"Bu yüzden aramıyorum, Grace."

Derhal başımın belada olduğunu biliyorum. Ebeveynlerin aldıkları *ses tonu vardır* ve oyunun bittiğini bilirsiniz. "Ne yaptım?" kovalamak için kestim.

"Görünüşe göre erkek arkadaşın var ve bize söylemedin."

Kahretsin . Onlara Bennett'ten bahsetmeyi tamamen unuttum. Demek istediğim, anne babana çıkmadığını söylediğin biriyle sahte bir şekilde çıktığını söylemek biraz zor - kulağa tam bir saçmalık gibi geliyor, değil mi?

"Üzgünüm," diyorum.

"Bana söylemediğin için kırıldım. Her gün konuşuyoruz. Babana söylememeni anlıyorum, ama *bana?*"

Sesindeki acı beni öldürüyor. "Yaşadığım her şeyi unuttum."

"Hmm," bana gerçekten inanmıyormuş gibi mırıldandı. "Yine de senin ellerinde daha büyük bir problem var."

"Ne?" Telefonu daha sıkı kavradım ve kahvemi ve sandviçimi getiren adama başımı eğdim.

"Baban benim gördüğüm aynı fotoğrafı gördü - *her yerde* - ve kampüse doğru gidiyor."

"Hayır," diye iç çekiyorum.

"Evet."

"Beni öldürecek." Gözlerimi kapatıp başımı ellerimin arasına alıyorum.

Güler. Hayır, Bennett'i öldürecek. Kardeşlerin onunla."

"İkisi de değil," diye ağlıyorum.

Kabul ediyorum, Dean bir dövüşçüden çok bir aşık ama *yine* de ikisiyle uğraşmamayı tercih ederim.

Belki Dean'in dikkatini Pokémon kartlarıyla dağıtabilirim. Merak ediyorum, kampüste onları satan var mı?

Öte yandan Lincoln'ün dikkatini dağıtmak daha zor olacak. O benim küçük kardeşim olabilir, ama yine de delicesine koruyucu ve bir futbolcu olarak çok büyük.

"Neden onlarla gelmedin?" Soruyorum.

İç çekiyor. "Baban anahtarlarını aldı, Dean'i alacağını ve gittiğini söyledi. Fotoğrafı bilgisayarında gördüm ve bu şekilde öğrendim, bu yüzden ikiyle ikiye toplayıp oraya doğru yolda olduğunu düşündüm." Duraklıyor. "Ayrıca, iPhone'unu takip ettim."

"Anne, seni sapık." Güldüm.

O da gülüyor. "Hey, yapman gerekeni yap."

"Çalışacaktım ama gidip Bennett'i uyarsam iyi olacak."

"Umarım sana iyi davranıyordur," dedi endişeli bir sesle. "Onu google'da arattım - çünkü resminin internette görünmesi için önemli biri olması gerekiyordu - ve bir sürü kadınla birlikte resmedildi Grace. Yani dikkatli ol."

"Yapacağım anne. Söz vermek."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatıp sandviçimi olabildiğince çabuk yiyorum. Ne zaman gittiklerini söylemedi ama durmadan en az on saat süreceğini biliyorum, bu yüzden biraz zamanım var.

Çöpümü atıp tekrar eşyalarımı topladım ve Bennett'in yatakhaneğine gidiyorum. Ona söyleyebileceğimi ve isterse şehri atlayabileceğini düşünüyorum. Kabul, babam ve Dean o kadar tehditkar değiller: ikisi de uzun ve ince, oysa Bennett Lincoln gibi uzun ve hantal - ama Lincoln *genç* - ayrıca, gerçekten kavga edeceğini sanmıyorum. En azından, gerçekten umuyorum. Ama babam, annem gibi Bennett'i google'da ararsa, ona vuracak kadar sinirlenebilir.

Bennett'in yurduna gidiyorum ve dışarı çıkan bir adam beni içeri alıyor.

Bennett'in yurduna sadece iki kez daha gittim - genellikle benimkilere gelir - ama nerede olduğunu hatırlıyorum.

Kapıyı çalıyorum ama diğer taraftan ses yok. "Bennett," diye tısladım. "Aç şu kapıyı hemen. Bennett." Biraz daha vuruyorum.

Arkamdaki kapı açıldı ve dağınık kahverengi saçlı ve uykulu gözlü bir adam bana dik dik baktı.

"Aşağıda tutabilir misin? Cumartesi."

"Bennett'in nerede olduğunu biliyor musun?" Soruyorum.

Omuz silkiyor. "Muhtemelen pist."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve adam odasına geri kayboldu.

Harika. Hokey arenası kampüsün diğer tarafında ve ben şimdiden ağır kitaplarımı buraya kadar getirdim. Onu bulduğumda kafasına bir tane fırlatmazsam Bennett şanslı olacak. Sonuçta, bu *onun* hatası. Beni insanlarla dolu bir statta öpmeseydi bu sorunu yaşamazdık.

Ama aman Tanrım, *o öpücük*.

Dün geceyi bunu düşünerek geçirdim. Hiç böyle öpülmedim. Ama asıl kötü olan, bunun gerçek olmadığını bilmem. Hepsi gösteriş içindi. Bennett bunun ekrana yansıtılacağını ve her zaman çevrimiçi ve magazin dergilerinde yer alacağını biliyordu. Neyi kabul ettiğimi *biliyordum* ama yine de acıtıyor ve gerçekten berbat olan da bu. Kendime bunun gerçek olmadığını hatırlatmaya devam etmeliyim. Şimdiye kadar, bu işe yaramıyor. Bennett'in sahte kız arkadaşı olma konusundaki aptal fikrini kabul ettiğimde, bencil hokey oyuncusuna aşık olma şansım olmadığını düşündüm. Ama *onu* tanıdım ve o gerçekten o kadar da kötü değil.

Kampüsün karşısındaki arenaya dönüyorum. Hafta sonu olduğu için halka açık. Büyük ama işaretleri takip ediyorum ve sonunda kendimi oturma alanına girerken buluyorum. Basamaklardan aşağı iniyorum ve bir hokey sopasının diske vurma sesini duyabiliyorum. Bennett durduğum yerden küçük bir nokta gibi görünüyor ama aşağı indikçe daha da yaklaşıyorum. Beni duymadı. Diskleri fileye sokmaya fazla odaklanmış durumda. Eşyalarımı koltuklardan birine bıraktım ve ardından onu daha iyi izleyebilmek için camın önünde durdum.

Tüm diskleri fileye attıktan sonra buzda kayıyor ve bir duvarın üzerinden tırmanıyor. Miğferini yırtıyor ve ağız koruyucusunu tükürüyor. Saçları terden damlıyor ve uzun tutamları gözlerinden dışarı itiyor. Bir şişe su alıp ağzına atıyor.

ona yöneliyorum. "Hey," diyorum yumuşak bir sesle.

Şaşıyor ve neredeyse suyunu düşürüyor. "Siktir, seni duymadım." Formasındaki suyu biraz siliyor.

"Özür dilerim, gizlice girmek istemedim. Sen gerçekten işin içindeydin."

Bana çarpık bir gülümseme gönderiyor. "Anlıyorum beni özledin mi? Başka bir öpücük için geri mi gel?"

Omzunu itiyorum ama elbette hiçbir yere gitmiyor. "Zorlu. Seni uyarmaya geldim."

"Beni uyar?" Tek kaşını kaldırıyor ve sudan bir yudum daha alıyor.

"Babam fotoğrafımızı gördü ve buraya geliyor."

Bennett'in korkmuş görünmesini bekliyorum ama onun yerine sırtması büyüyor. "Ah, aşırı korumacı baba? Prensesin bir tane alacağını bilmeliydim."

gözlerimi deviriyorum. "Bazen seni susturmak için öldürmeyi düşünüyorum."

Güler. "Komiksin."

"Ciddiydim." Kollarımı göğsümde çaprazlıyorum. "Kardeşlerim de onunla birlikte."

Gülüyor ve "Tamam. Sonra onları yemeğe çıkaracağız."

"Bennett," diye ağlıyorum. "Bu konuda nasıl bu kadar bıkkın olabiliyorsun?"

Omuz silkiyor ve büyük bir yudum daha su alıyor. "Çünkü önemli bir şey değil. Babanın bir fotoğrafa kızması sorunlarımın en küçüğü. Sen benim gerçek kız arkadaşım bile değilsin."

Çenem düştü ve kendimi durduramadan onu fazla kendini beğenmiş yüzüne bir tokat attım.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor ve ben ona bakıyorum.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bana hiç benzemiyor ama Bennett beni herkesten daha çok çileden çıkarıyor

Yapabilmek.

Dönüp koşmadan önce sadece saniyeler geçiyor.

Sırt çantamı ve kitaplarımı stadyumdaki koltuklardan birinde bıraktığımı fark ettiğimde yurda dönüyorum.

İzlerimde duruyorum ve inliyorum. İnanılmaz derecede sinirli hissediyorum. Bennett'i uyarmakla neden uğraştığımı bilmiyorum, çünkü o haklı: bu gerçek değil, bu yüzden onun için zaten önemli değil. Yine *de* benim için çok önemli ve sorun da burada yatıyor. Sır saklamayı sevmiyorum ve kesinlikle babamın bana kızmasından hoşlanmıyorum ama bu Bennett'in sorunu değil, benim sorunum ve bu benim kabullenmem gereken bir şey.

Eşyalarımı almak için arkamı dönüp gitmem gerektiğini biliyorum ama bir daha Bennett'le yüzleşmek istemiyorum. Ona *vurdum* - ve küçük bir tokat da değil. Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmadım ama söyledikleriyle ilgili bir şey beni etkiledi ve canımı *acıttı* . Gerçek bir çift olmadığımızı biliyorum ama arkadaş olduğumuzu sanıyordum ve söylediği şey bir arkadaşına söyleyeceğin bir şey değil.

Başlangıçta planladığım gibi yurda geri dönmeye karar verdim. Neyse ki, Elle hala gitti. Yatağımın üzerindeki örtüleri geri çektim ve

beni tamamen yutmalarını dileyerek kendimi onların altına gömdüm.

Kendimden utanıyorum ve bu iğrenç duygudan nefret ediyorum. Berbat.

Biri kapıya vurduğunda utanç yuvamda ne kadar zaman geçti bilmiyorum.

"Grace, beni içeri al" diye bağırmadan önce içgüdüsel olarak Bennett olduğunu biliyorum.

"Git buradan," diye bağırdım, sesim çarşaplardan boğuk çıkıyordu.

"Beni bu kahrolası kapıyı kırmaya zorlamayın çünkü kıracağım. Bunu açıklamaya çalış."

"Uh." Örtüleri geri atıp kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Bennett bir eşofman ve uzun kollu bir gömleğe dönüştü, kollarında sırt çantam ve kitaplar. İçeri giriyor ve onları yatağıma bırakıyor.

Kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım ve ikimiz arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koydum.

"Seni kızdırdım" diyor. Ona tokat attığım yerde yanağı kıpkırmızı oldu ama yanaklarındaki kirli sakal onu kamufle etmeye yardımcı oluyor. Yine de bana göz kırpmıyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Ama yine de sana vurmamalıydım." Ayak parmaklarındaki uçuk pembe cilaya bakıyorum.

Aniden, spor ayakkabıyla kaplı ayakları görüş alanımda belirdi ve sonra parmakları çeneme dokundu ve başımı kaldırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldım. Gözlerimdeki utancı görebildiğini biliyorum.

Ben bir pisliğim, dedi ciddi bir şekilde, gözlerinde mizahtan eser yok. "Bunu hak ettim. Bunu sana söylememeliydim."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama tabii ki kapı hala arkamda bu yüzden ondan kaçabileceğim bir yer yok. "Haklısın ama," diye başladım, kolunu aşağı iterek artık bana dokunmadı - bana dokunduğunda doğru düşünemiyorum, "ben senin gerçek kız arkadaşın değilim. Ben senin için bir hiçim." Onun etrafından dolaşıp yatağıma gidiyorum.

Daha fazla uzaklaşmadan kolumu tutuyor ve geri çekilmemi engelliyor. "Bu doğru değil Grace.

Sen hiçbir şey değilsin. sen..."

"Ben neyim?" Dudaklarını yalıyor ve gözleri yüzümde dans ediyor. "Bak, bilmiyorsun bile." Kolumu elinden sallıyorum.

Başını sertçe sallıyor. "Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Hiç arkadaşım olan bir kızım olmadı ama sanırım sen böylesin. Senden hoşlanıyorum."

Yatağıma oturup kitaplarımı aşağıya ittim. "Artık gidebilirsin." dedim yüzüne bile bakmadan. "Babam buraya geldiğinde onunla tek başıma ilgileneceğim."

Bennett tek kelime etmeden orada duruyor.

Bakışlarımı ona zorlayıp sırtıtıyorum. " *Gidebilirsin* ," dedim sertçe. Garip bir şekilde bana bakıyor ve ileri doğru yürüyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Gözümü kırpamadan beni kaldırdı ve bacaklarımı istemsizce beline doladı. Dudaklarını benimkilere bastırdı ve irkildim, bunu beklemiyordum. Onu uzaklaştırmak için gömleğine tutunuyorum ama onun yerine daha da yakınına çekiyorum. Bedenim, aklımın ne yapmak istediğini anlamıyor gibi görünüyor.

Bu öpücük ilkinden farklı çünkü *gerçek* ve gösteriş için değil. Olmaması gerektiğini biliyorum ama durduracak gücüm yok. Aslında, daha fazlası için açım.

Bennett'i öpmek istememeliyim.

hoşlanmamalıyım.

Yapmamalıyım, yapmamalıyım, *yapmamalıyım* .

Ama ben yaparım.

Dili benimkine dolanıyor ve *inliyorum* , arzu karnımında birikir. Pek çok erkekten hoşlandım ama hiçbirini beni Bennett'in yaptığı gibi gıdıklamadı. Arenadaki öpücük elektrikti ama bu onu dudaklarını gagalıyormuş gibi gösteriyor. Bu yoğun ve her şeyi tüketen bir durumdur. Bennett'te tüm insanlar arasında *istememem* gereken şeyleri hissetmemi sağlıyor .

Öpüşmeyi kesiyor ve kollarımın boynuna dolandığını görüyorum. Aramızdaki boşlukta nefeslerimiz birbirine karışıyor ve onun ela gözleri benim hissettiğim kadar kafa karışıklığıyla bana bakıyor.

Beni kolayca yere indirdi ve belime sarıldı. Dişleri dudağına batıyor ve onun da benim gibi kendisiyle savaştığını biliyorum.

"Grace," adımı fısıldıyor ve sesindeki acıyı duyuyorum.

Başımı göğsüne yasladım ve nefes verdim. "Biliyorum."

chapter eighteen

Bennett

Grace'in annesi sonunda babasına biraz mantıklı konuşmaya başlar ve o ve erkek kardeşleri kampüsün yarısına bile varmadan eve dönerler.

Yine de aramızda olanları değiştirmek için çok geç.

Onu tekrar öptüm ve bu sefer tanık olacak kimse yoktu, bu yüzden anlaşmamızı suçlayamam. Hepsi bendim.

İlk öpücükten dolayı - hissettiklerimden dolayı - arenada onun için bir pisliktim ve sonra lanet olası bir aptal gibi onu tekrar öptüm ve her şeyi daha da berbat ettim.

her şeyi mahvediyorum. Bunu aşmanın bir yolunu bulmalıyım ve sanırım buldum.

“Bennett'in Kötü Olma Rehberi”ne başka bir madde eklemeyi içerir.

Hiç sevmediğim bir ürün.

Barın kapısını açık tutuyorum ve Grace'in önüme geçmesine izin veriyorum.

Bizi tanımayabilecek bir kalabalığın olduğu kampüsten uzakta bir bar seçtim. Birinin beni fark etme ihtimalini azaltmak için beyzbol şapkamı yüzümün üzerinde tutuyorum. Grace arkada bir masa seçti ve ben de onun karşısındaki koltuğa oturdum. İçecek siparişimiz için masamıza bir garson geldi. Bir bira istiyorum ve Grace standart suyuna yapışıyor.

"Bana neden burada olduğumuzu söyler misin?" diye sorar, etrafına bakınır. Burnu hoşnutsuzlukla kırışıyor. Onu suçlamıyorum. Burası tam olarak en güzel yer değil. Neyse ki, çevremde planıma mükemmel şekilde uyan birkaç üniversite çağındaki adam var.

"Kılavuza bir şeyler ekleyebileceğimizi düşündüm." omuz silkiyorum.

Gözlerini kısıyor. *Burada mı ?* Ne ile meşgulsün?" Ona masum bir bakış atıyorum, belli ki kabul etmiyor. "Seni alışverişe götürmeyi tercih ederdim."

"Bana istediğini alabilirsin prenses ama ben seninle gelmiyorum. Ben alışveriş yapmıyorum."

"Söyleyebilirim." İnce uzun kollu gömleğime gözlerini kısıtı.

omuz silkiyorum. "Sadece benim için önemli değil."

"Yine söyleyebilirim." Garson suyu bıraktığında gülüyor ve suyunu alıyor.

"Size yiyecek bir şeyler ısmarlayabilir miyim?"

Grace, "Eh, ben çizburger alayım" diyor.

"Aynı şekilde." Menüye bakmadım bile ama çizburger kulağa harika geliyor.

"Yakında hazır olur." Garson gülümser ve gider.

"Yani..." Grace öne doğru eğildi, bu jest gömleği düştüğünde bana küçük bir göğüs dekoltesi verdi "—söyle bana neden buradayız, Bennett? Çalıların etrafında dövmeyin." Bira şişemi sakince dudaklarıma götürüp aşağı doğru salladım. *Bennett*, diye uyardı, tek kaşını kaldırarak.

"Bennett'in Kötü Olma Rehberi'nin üçüncüsü." Üç parmağımı kaldırıyorum. "Bir yabancıyı öp."

Ağzı parçalandı ve bana tek başına bakışıyla beni öldürmek istermiş gibi dik dik baktı. Sonra gözleri eğlenceyle parlıyor ve hafifçe gülerken başını sallıyor. Baştan bana bakıyor. "Bunu yapabilirim."

Yumruklarım masanın altında sıkılıyor. İstedğim bu. Onun başkasını öptüğünü görmek, benim olmadığını hatırlayacağım, ama bundan mutlu değilim ve hesapçı bakışlarından, sanırım bunu anlamıştı.

"Sen gerçek bir esersin, Bennett." Başını sallıyor, saçları omuzlarına dökülüyor. "Beni öptüğün için sana sıırıslıkam aşık olduğumu mu sandın?"

Düşündüğümünden daha kendini beğenmişsin."

Hayır, böyle düşünmedim ama *hislerimin* olması gerekenden daha güçlü olduğunu düşündüm. Onları ezmenin bir yolunu bulmalıyım ve onun başka birini öptüğünü görmenin en iyi bahis olacağını düşündüm.

Grace ayağa kalkar ve çantasını alır. "Oyun, pislik."

Barda bir adamın omzuna dokunduğunu görmek için tam zamanında arkamı döndüm. Dönüp bakar

sorgulayarak ona. O bir şey söyleyemedi, yüzünü ellerinin arasına alıyor ve onu öpüyor - yani onu *öpüyor*. Bu beklediğim gibi dudaklarımı gagalamak değil ve işin içinde dil olduğundan oldukça

eminim. Kızmamalıyım, olmama izin yok, ama öyleyim. Gerçekten öyleyim.

Sonra Grace adamın gitmesine izin veriyor ve barda oturan diğer üç adama gidip hepsini öpüyor. Camın kırılma sesini duydum ve biramı masadan düşürdüğümü fark ettim.

Grace son adamı öpüyor, baktığımı görmek için dönüyor ve sanki *sana sahipmişim* gibi yüzünde bu *ifadeyle selam veriyor* ve sonra gidiyor.

Sonunda hareket etmeden önce birkaç saniye daha oturdum. Arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve onun peşinden bardan çıkmadan önce masaya birkaç banknot attım.

Arabanın yanında beklemediğini görünce durdum.

Aydınlık sokakta sağıma bakıyorum ve orada değil ama sola baktığımda telefonu o tarafa doğru gittiğini görüyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve arkasından koştum.

Ona kolayca yetiştim ve kolunu çekiştirdim, telefonu elinden kaptım ve aramayı sonlandırdım.

"Hey!" diye bağırarak telefonu elimden kapmaya çalışıyor. "Taksi çağırıyordum."

"Ve tam şurada seni kampüse geri götürebileceğim bir arabam var."

Bana dik dik bakıyor ve yemin ederim gözlerinde ateş var. "Beni geri götürmeni istemediğimi hiç düşündün mü?" Mizahsız bir şekilde gülüyor. "Ah, bekle, nefes aldığın için güneşin doğup battığını düşünüyorsun. Doğru, unuttum," diye mırıldandı ve tekrar yürümeye başladı.

"Grace," diye yalvarıyorum.

Çırpınıyor. " *Ne?* " diye bağıyor. "Ne istiyorsun? Söyle bana Bennett, çünkü kafam inanılmaz derecede karıştı." Kollarını iki yanında tutuyor. "Beni öpen *sendin* , unuttun mu?

Ve aptalı oynama, bu yüzden o aptal öpücüğü bu yüzden bulduğunu biliyorum. Bu bir sik hareketiydi." Kollarını göğsünde çaprazlar. "Ben senin sahte kız arkadaşın Bennett. Anlıyorum , bu yüzden *bana* hatırlatmaya devam etmene gerek yok. Artık devam edebilir miyiz?"

Dışlerim birbirine çarpıyor ve ellerimi yüzümü ovuyorum. "Aman Tanrım, Grace, bu seninle ilgili değil, benimle ilgili."

Gözlerini deviriyor. "Tabiki öyle. Her şey seninle ilgili, Bennett."

"Anlamıyorsun," diyorum ona.

"O zaman anlamamı sağla!" diye bağıyor.

"Ben kendim anlamıyorum, o yüzden sana nasıl açıklayabilirim?" karşıyım.

Başını sallıyor. "Gülünçsün. Telefonumu geri ver. Taksi çağırıyorum."

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde.

" *Neden?* " diye çıkıştı.

"Çünkü seni önemsiyorum ve bir yabancıyla taksiye binmek için burada tek başına dikilmene izin veremem."

Homurdanıyor. "Oh, yani bir yabancıyla arabaya binemem ama onları öpebilir miyim? Kesinlikle çok mantıklısın."

"Siktir," diye küfür ediyorum. "Arabaya bin, Grace."

" *Hayır* ."

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun."

"N-"

Konuşmaya başladı ama onu kaldırıp omzuma attım.

"Bennett!" Sırtımı dövüyor. "Beni yere bırak."

"Seni bir dakika sonra indireceğim."

"Ah, senden nefret ediyorum." Kıcıma öyle bir tokat atıyor ki onu düşürmemi falan sağlıyor.

"Hakaretlerinizi dile getirmeye devam edin prenses, üzerimden zıplıyorlar."

Arabamın kilidini açtım ve yolcu kapısını açıp onu içeri bıraktım. Hemen yanımdan geçip arabadan inmeye çalışıyor. Onu omzundan tutup hafifçe geri itiyorum.

"Grace," dedim, "sinirli olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda senin akıllı bir kız olduğunu da biliyorum ve en güvenli alternatif seni yurda geri götürmeme izin vermek."

İnliyor ama benimle dövüşmeyi bırakıp koltuğa geri oturdu.

Sessizliğini yenilgisi olarak kabul ediyorum.

"Her şeyi benim yolumdan görmene sevindim." Kapıyı kapatmaya başlıyorum.

"Kendine dikkat et," diye uyarıyor. "Seni tekrar tokatlamaya *bu kadar yakınım*." Baş parmağını ve işaret parmağını biraz ayrı tutuyor.

Gölüp kafamı sallıyorum. "Deneyin prenses. Bundan sonra bunu bekleyeceğim."

Hıçkırır ve kollarını göğsünde çaprazlar. Kapıyı kapatıyorum ve sürücü tarafına geçmek için etrafta koşuyorum.

Kampüse dönerken benimle konuşmuyor ama konuşmasını beklemiyordum.

Olabildiğince yakınına park edip onu dışarı çıkardım. Dışarı çıkarken bana bakmıyor ya da veda etmiyor.

Uzaklaşmasını izliyorum ve kaybolmadan hemen önce, "Özür dilerim." diye fısıldadım.

Ve ben. Her şeyin farklı olmasını ne kadar çok istediğimi bilmiyorum. Ben *farklıydım* . Onun hak ettiği adam olabileceğimi.

chapter nineteen

Grace

Bennett ve ben kolay bir ritme geri dönüyoruz. Öpüşmelerimizin olduğunu unutuyoruz ve barda olanları tamamen görmezden geliyoruz. Mükemmel kız arkadaş rolünü oynamaya devam ediyorum ve o hala...

Bennett . Şükran günü geldi ve ailemin Bennett'in bana katılmasını istemesine rağmen eve *yalnız gittim*. O dramayla uğraşmak

istememedim bu yüzden Bennett'e sorduklarını söylemedim.
Kardeşlerime Bennett ve benim aramdaki gerçek anlaşmayı anlattım
ve babam konusunda bana yardım edeceklerine söz verdiler.

Noel tatilinden birkaç hafta önce sınıflar şimdi tekrar oturumda.
Başka bir deyişle, final zamanı. Vur beni.

Kapısını çalıyorum ve orada olduğunu anlamak için ayak sesleri
duydum. Bir an sonra kapı açılıyor ve bir sürü alışveriş poşetiyle
silahlanmış olarak kendimi içeri itiyorum.

Onları yatağa bırakıp ona döndüm. "Dene onları," diye talep
ediyorum. "Ve işte kredi kartın."

Yatağın üzerindeki yığına bakar ve sonra karta bakar. "Siktir, kaç kez
savurduğunuzda yanan şeyi mi yakaladınız?"

iç çekiyorum. "Bunu karşılayabileceğini biliyorum. Ayrıca, indirimde
olan bir sürü şeyim var. Ailemin zengin olması, alışveriş yapmayı
bilmediğim anlamına gelmez."

Başını sallıyor ve bir çanta alıyor, bir çift haki pantolonu çıkarıyor.
"Hazırlık gibi görüneceğim."

Ellerimi kalçalarımaya yapıştırıyorum. "Hayır, *erkek* gibi görüneceksin
. Bilirsin, kendi pisliklerini bir arada tutan biri gibi."

O kıkırdar. "Dokun." Çantadan kalan eşyaları çıkarır ve kestane rengi
bir kazak tutar. "Bu, polo oynayacak gibi görünüyor."

burnumu çekiyorum " Polo oynamak için *kazak* giymediklerinden
oldukça eminim ."

Omuz silkiyor. "Yine de..." Yatağın üzerine daha fazla eşya koydu.
"Bunu sevdim." Kahverengi deri bir ceketini işaret ediyor.

"Şeylere bakmayı bırak ve dene," diye talep ediyorum. Bennett'i kot pantolon ve tişört dışında bir şeyle görmek için can atıyorum. Katil bir vücudu var ve seksi ama genellikle serseri gibi giyiniyor.

"Çekmecelerimi hemen buraya bırakmamı mı istiyorsun prenses?"

"Evet," diyorum, sabırsızlığım artıyor.

İç çamaşırı giymiyorum, dedi şeytani bir gülümsemeyle.

Ona inanmıyorum, bu yüzden blöfünü söylüyorum. "Ben zaten her şeyi gördüm," diye hatırlattım, zihnim kısa bir süre dairesinde o sabaha dönerek.

O kıkırdar. "Doğru. Sikime bakmayı sevdiğini unutmuşum."

gözlerimi deviriyorum. "Gülünçsün."

Gülümsemesi sadece büyüyor. "Arkanıza yaslanın ve gösterinin tadını çıkarın Prenseler."

Başımı sallayıp onun etrafından dolaşıp çantaları karıştırıyorum. "Önce bunu dene." Ona *güzel bir* kot pantolon ve düğmeli bir gömlek fırlattım.

"Evet hanımefendi." Onları benden alıyor ve ikisini de masa sandalyesinin arkasına örüyor. Gömleğinin alt kısmını tutarken bana sırıtıyor ve gömleği kaldırırken kollarını çaprazlıyor. Yavaşça yapıyor, bilerek benimle alay ediyor ve göbek deliğinin altından çıkıp kot pantolonunun içinde kaybolan kırmızımsı sarı saçları görünce nefesim kesiliyor. Çıkardığım küçük sesi duyunca kıkırdadı. Keşke geri alabilseydim, böylece onu duymaz ve beni etkilediğini bilirdi. Bardaki o geceden beri daha iyiyiz ve aramızdaki bu rahatlığı bozmak istemiyorum. Kabul etmekten nefret ediyorum ama Bennett benim arkadaşım oldu ve bunu tehlikeye atmak istemiyorum.

Gömleğini tamamen çıkarıyor ve yere düşürüyor ve kendimi tutamıyorum: Kesikli göğsüne ve kaslı kollarına bakıyorum. Bennett

büyük bir adam, ama yine de zayıf tarafta ve onun bu yönünü seviyorum. O iğrenç vücut geliştiricilerden birine benzemiyor. O sadece doğru miktarda kaslı.

Gözlerimi yavaşça onunkilere kaldırdım ve orada bir eğlence bulmayı umuyordum ama bunun yerine görünce şok oldum.

şehvet. Göz temasımızı keserek bir adım geriledim.

"Sen... uh... bunu denemelisin," diye kekeledim.

Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine kemerini çözmeye ve kot pantolonunu düşürmeye devam ediyor. Ve sürpriz, sürpriz, iç çamaşırı giyiyor. Biliyordum.

Bennett yeni kot pantolonu alıp giyiyor. Normalde giydiğinden çok daha iyi uyuyorlardı ve gömleği giymek için arkasını bana döndüğünde, kışının içlerinde ne kadar iyi görüldüğüne neredeyse inleyecektim. İnsanlar ona normalde olduğundan daha fazla bakacaklar.

Bennett gömleği ilikleyip kot pantolonunun içine tıkıyor.

"Ne düşünüyorsun?" O sorar.

"Sıcak görünüyorsun," diyorum ona dürüstçe.

"Bir bankada çalışıyor gibi görünmüyor muyum?" O sorar.

Gülüp başımı sallıyorum. "Kesinlikle hayır."

Bitişikteki küçük banyosuna girer ve aynaya bakar. "Hey, bunu gerçekten beğendim," diye sesleniyor. "Bunda iyisin," diye yorum yaparak geri adım attı ve gömleğin düğmelerini açtı.

"Teşekkürler." Çantaları sıraladım ve denemesi için bir sonraki kıyafeti bir kenara koydum.

Bu sefer ten rengi bir pantolon ve gri bir kazak giyiyor. "Bir büyükbabaya benziyorum," dedi kahkahasını bastırarak.

" *Beğendim* ."

O sırttır. "Seni tahrik eden bu mu Wentworth? Kazaklı erkekler mi?"

omuz silkiyorum. "Hayır, *tarz sahibi erkekler* ."

"Ah—" başını salladı "—ve bende yok mu?"

"Normalde giydiğiniz şeyin bir stil olarak kabul edilebileceğini sanmıyorum." Güldüm ve denemesini istediğim bir sonraki kıyafeti işaret ettim. Mor gömlekli ve gri kravatlı lacivert bir takım. "Röportaj için takım elbiseye ihtiyacın var, değil mi?" ona soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet, bu güzel bir şey."

"Çok pahalıya mal oldu," diye itiraf ediyorum. "Ama bunun iyi bir yatırım olduğunu düşündüm."

İçini çeker ve gözlerinde karanlık bir bakış belirir. "Bir daha oynarsam."

" Yine *oynayacaksın* ," diyorum ona.

Bana üzgün bir bakış atıyor. "Aralık ayına günler kaldı. Matthews tam olarak istediğini alıyor."

"Steroid olayına ne oldu?" Soruyorum. Bana daha fazla bir şey söylemedi ve sormak istemedim çünkü takımı ve pislik koçundan bahsederken ne kadar üzgün görüldüğünden nefret ediyorum.

"Koç Harrison bana uyuşturucu testi yaptırdı ve tabii ki negatif çıktı. Lig bana da bir tane yaptırdı, hem de olumsuz - yani, şükürler olsun ki Matthews onu kurcalayamadı. Ama Matthews hala beni yedekte tutuyor. Bu yüzden hala buradayım. Koç Matthews takımla

çalışmama bile izin vermiyor ve en azından Harrison kolej takımıyla antrenman yapmama izin veriyor." Bennett uzun uzun iç çekti.

"Ekibinizdeki adamlar size yardım etmek için hiçbir şey yapamaz mı?"

Tekrar iç çekiyor. "Hiç kimse Matthews'a karşı gelmez, *asla* ."

O farklı bir pantolon giyerken kaşlarımı çattım. "Matthews neden bu kadar harika?"

Bennett pantolonunun düğmelerini ilikleyip fermuarını çekti ve ona bir gömlek vermem için elini uzattı. Ona lacivert bir kazak veriyorum. "O zamanlar çok iyi bir oyuncuydu. Harikalardan biri. Birçok insanın hayran olduğu biri ve koçluğa başladığında herkes onun takımında olmak için yarışıyordu." Başını sallıyor ve sinirli görünüyor. "Görüldüğü gibi değil ama. O bir yalancı ve hilekar."

"Ona hayran mıydın? Önceki? değil mi?" Sorgularım.

Bennett ürküyor. "Evet, yaptım" diye itiraf ediyor.

"Ne yaptı?"

Bennett başını sallıyor. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

"Birini mi öldürdü?"

Bennett kıkırdar. "Prenses, öldürme takıntın hakkında gerçekten endişelenmeye başlıyorum ama hayır, mesele o değil."

"Sonra ne?" yalvarırım. "Bana söyleyebilirsin. Fasulyeleri birine dökeceğim gibi değil. "

Bennett içini çekerek kıyafetlerini çıkarmaya başladı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Steroidlerle ilgisi var mıydı?" Soruyorum.

Süveterini çıkarma sürecinde donuyor, bu yüzden yüzünü göremiyorum. Kollarını tekrar indirir ve gömlek düşer. "Sana bunu ne söyletiyor?"

"Haklıyım, değil mi?" sırtırım. "Bu yüzden uyuşturucu testini steroid yapıyormuşsun gibi gösterdi. "

Bennett'in dudakları kısılıyor ve masa sandalyesini çekip oturuyor. Ellerini birbirine kenetledi ve bana ciddi bir şekilde baktı. "Kimseye söyleyemezsin Grace. İçtenlikle söyledim."

"Evet!" Biraz dans ederim. "Haklıydım!"

"Kes şunu," diye azarladı Bennett ama sesi hafifti.

Dansımı kesiyorum ve dudaklarımı sıkıştırıyormuş gibi yapıyorum. Yatağının kenarına oturup ona doğru eğildim. "Yani,"

Başlıyorum, "koçunuzu steroid yaparken gördünüz mü? Önemli bir şey - o bir koç, bir oyuncu değil, bu yüzden bunun bir sorun olduğunu anlamıyorum."

Bennett başını sallıyor ve uzun parmaklarını açarak ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Hayır Grace, koçun bir oyuncuya steroid *verdiğini* gördüm - sadece herhangi bir oyuncuya değil, Kaptanımız."

ona bakakaldım. "Bu *çok* önemli."

"Aynen öyle." Burun kemerini sıkıyor ve sandalyeye öyle bir yaslanıyor ki devrilmesinden korkuyorum. İlerliyor ve bacakları muşamba zemine çarpıyor. "Bundan kısa bir süre sonra sakatlandım, bu yüzden oynayamadım ve benim için endişelenmedi. Sonra, tekrar oynayacak kadar iyileşemeyeceğimi umduğunu düşünüyorum, şimdi ona yanıldığını kanıtladığıma göre, beni takımdan uzak tutmak için eline geçen kahrolası pipetlere tutunmuş durumda."

"Takım değiştiremez misin?" Soruyorum.

Sanki bir tür günah işlemişim gibi bana dik dik baktı. "Bu böyle yürümez. bir sözleşme imzaladım.

Sezonun geri kalanında yasal olarak bu takıma bağlıyım."

"Tamam, yleyse başka bir takıma takas edilemez misin?" Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz midem bulanıyor. Bennett takas edildiyse bu, taşınmak zorunda olduğu ve Boston'da olmayacağı anlamına gelir. Sonra fark ediyorum ki, ne olursa olsun, muhtemelen bana en fazla birkaç ay daha ihtiyaçı olacak ve ondan sonra muhtemelen birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz. Ondan kurtulduğum için mutlu olmalıyım ama değilim. şimdi Bennett'i görmediğim bir gün düşünemiyorum. Onun varlığına alıştım.

Bennett başını sertçe sallıyor. "Başka bir takıma gitmemden çok korkardı. Hala fasulyeleri dkebileceğimi düşünürdü ve bu kötü olurdu."

"Neden yapmıyorsun?" diye soruyorum, gözlerim kısılıyor.

İçini eker ve uzağa bakar. "Adamı uzun süre idolleştirdim. Uzun bir lanet zaman. Ve o... Bilmiyorum. Sanırım çenemi kapalı tutmayı ona borluymuşum gibi hissettim ama sonra benimle dalga geçmeye başladı."

"yleyse birine söyle," diye ısrar ediyorum.

Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "İnsanlar kime inanacak? Efsane oyuncu kou mu oldu yoksa alkolik apkın pisliği mi?"

burnumu çekiyorum "Sen bunların hiçbiri değilsin. Tamam, belki *bunlardan biri* ama düşündüğün kadar kötü değilsin."

"Ah, teşekkürler prenses." Bir elini kalbine bastırır. "Peki ben bu iki şeyden hangisi değilim?"

"Eh, kesinlikle alkolik değilsin. Burada birkaç içki ve kötü bir şey yok. Eskiden öyleydin ama artık çapkın değilsin."

Gülüyor ve çenesini ovuşturuyor. "Yani bu beni bir pislik mi yapıyor?" Bir gülümsemeyle savaşıyor.

"Ding, ding bir kazananımız var." Yaptığım tuhaflıklar karşısında başını sallıyor. "Yani," diyorum, ciddileşerek,

"ne yapacaksın?"

Omuz silkti ve ayağa kalktı, süveteri çıkardı ve yatağın üzerine bıraktı. "Hiçbir fikrim yok ama bir şeyler düşüneceğime eminim."

Olumlu görünmeye çalışıyor ama yüzündeki ifade bana kendinden emin olmaktan başka bir şey hissettiğini söylüyor. Keşke ona nasıl yardım edeceğimi bilseydim, ama bu konuda tek başına.

chapter twenty

Bennett

Michael ve ben saatlerdir tatbikat yapıyoruz. Adamı oldukça iyi tanıdım ve hokeyde geleceği olan iyi bir adam. Bundan eminim. Bunu ona söylemiyorum -ona boş bir umut vermek istemiyorum- ama evdeki oyunlardan birinde bazı gözcüleri şimdiden gördüm ve eminim Michael'ı kontrol ediyorlardı. Buz üzerinde sihir yayan oyuncularından biri.

Buzdan kayıyoruz ve düş almak ve ayrılmak için soyunma odasına geri dönüyoruz.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler, dostum," dedim ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken.

Michael ceketine omuz silkiyor. "Sorun değil. Yardımcı olduğuma sevindim. Ayrıca, alabileceğim tüm ekstra buz zamanına ihtiyacım var." Çantasını alıp omzuna asıyor. "Yarın spor salonunda görüşürüz.

Koç bizi erkenden oraya istediğini söylüyor."

Başımı salladım ve eşyalarımı çantama koydum. "Sonra görüşürüz."

Michael gidiyor ve ben soyunma odasında yalnızım. Bir an etrafa bakmadan edemiyorum. Hala birkaç yıl önce burada olduğum zamankiyle aynı görünüyor. Çirkin mavi kiremitli duvarlar ve zeminler. Sıra sıra gri dolaplar ve ahşap banklar. Burası senin standart soyunma odan ama bana evim gibi geliyor.

Ama ev gibi hissettiren oda değil. *Ait* olma duygusudur . Avcılarla her zaman bir yabancı gibi hissettim. Çoğu erkek onlardan daha iyi olduğum için beni sevmiyor. Kendini beğenmişlik yapmıyorum, bu doğru ve kimse daha iyi birinin gelmesini istemez çünkü bu takımdaki lekeleri tehlikeye atıyor. Başka bir deyişle, daha yaşlı oyuncular patenlerinde sallanmaya başlar ve takımdan atılmaktan korkarlar.

Avcılar için oynamak benim ev sahibi takımım olduğu için benim hayalimdi, ama gerçekler asla rüyayı karşılayamazdı. Profesyonel

hokey, kolej hokeyinden daha zor değildi, gerçi öyle, sadece... uygun değil. İyi ağlayamıyoruz. Ve belki farklı bir koçla takım olarak bir araya gelirdik, ama Matthews'un ön plana çıktığını görmüyorum - yine de bunun her gün olmasını dilerdim.

Matthews'la bir sonraki adımın ne olduğunu bilmiyorum ama beni desteklemeleri için yanımda olan insanları almam gerektiğini biliyorum, bu da takıma ulaşarak başlamam gerektiği anlamına geliyor. Erkeklerin hepsi benim cesaretimden nefret etmiyor, bu yüzden bara gidip birkaç içki alıp konuşmaya açık olan birkaç kişi olduğunu düşünüyorum. Onlara tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama gerçek olamayacağını biliyorum. En azından henüz değil.

gerçek . _

Kahretsin.

Grace'e söylediğime hala inanamıyorum. Yani, bir nevi tahmin etti yani pek sayılmaz ama...

Kimi kandırıyorum? Onu bu işe asla bulaştırmamalıydım. Doğru tahmin ettiğinde, yalan söylemeliydim ya da bir şeyler yapmalıydım. Gerçeği söylemesine izin vermekten başka bir şey değil, çünkü Matthews onun ne yapabileceğini bilmediğimi öğrendiğini öğrenirse ve Tanrı'ya yemin ederim ki o pislik onu incitirse Grace'in baltalı katilinin tüm endişelerini gerçeğe dönüştüreceğim ve onu öldüreceğim. Pislik.

Dolabımı çarparak kapattım ve çantamı kapıp arenadan çıktım. çok yoruldu. Kendimi çok zorluyordum ama aklımı dağıtmak için bir şeyler yapmak zorundaydım. Grace'in yanında olmak yardımcı oluyor, ancak dersleri var ve finalleri yaklaşırken normalden daha fazla çalışıyor.

Odama dönmeli ve biraz dinlenmeliydim, ama ayaklarımın kendi aklı var ve beni Grace'in kapısına yönlendirdi. Saat ondan sonra geç

oluyor ve kapıyı çalmadan önce kapıyı çalıp çalmama konusunda yaklaşık otuz saniye tartışıyorum.

Elle ders çalışırken uyuyakalmış olabilir diye hafifçe ama uyanık birinin duyabileceği kadar yüksek sesle kapıyı tıklatıyorum.

Yerde hafifçe basan ayak seslerini duyuyorum ve ardından kapı hafif bir çatlakla açılıyor. "Bennett?"

Grace kafasını dışarı çıkardı. "Geç. İyi misin?" Muhtemelen telaşlı bir şekilde ortaya çıktığım ve benimle Boston'a gitmesi için ona yalvardığım geceye geri dönüşler yaşıyordu.

"İyiyim," diye temin ederim onu. "Sadece seni görmek istedim." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geri almak istedim ama Grace sadece başını salladı ve onları anlamamış gibi görünüyordu. Onu görmek istememeliyim.

Yine de. Aramızdaki bu *şeyin* , az ya da çok, birbiriyle ilgisi olmayan iki taraf arasındaki bir iş anlaşması olması gerekiyordu. Ama bu yalanı kendime söylemek gittikçe zorlaşıyor.

Grace'e ilgi yok mu? Grace'le ilgilenmemek için kör kahrolası bir keşiş olmam gerekirdi. Çok güzel. Ve tatlı. Ve gülüşü... Ah, kahretsin, gülüşü en iyisi.

Tam yatmak üzereydim, dedi bana, kapıyı daha fazla açmayarak.

"Bu gece burada kalabilir miyim?"

Bu her zaman sevecen lanet nereden geldi? Burada kal ? Gece için? Bir arada? Aklımı tamamen kaybettim. Ama artık geri almak için çok geç.

Önce odasına sonra bana bakıyor, dolgun alt dudağını ısırıyor. Bunu yapması beni öldürüyor. Gergin veya rahatsız olduğunda yaptığı masum bir jest ama bunda sonsuz derecede seksi bir şey var.

"Ben..." Duraksadı ve bitirdiğinde gitmeme iki saniye kaldı. "Peki."

Kaşlarım alnımı yukarı kaldırıyor. "Ciddi anlamda?"

Omuz silkiyor. "Sadece yatacağız, bu yüzden önemli olduğunu düşünmüyorum." İçeri girmem için kapıyı daha da açıyor.

"Ele nerede?" diye sordum boş yatağa dikkat ederek.

Grace iç çekiyor. "Tahminin benimki kadar iyi. Ryland ile bahse giriyorum."

Başım la onayladım. "Şaşırmadım."

"Ben de değil." Açık dizüstü bilgisayarının başına geri oturdu. "Bu kağıt üzerinde biraz daha çalışmalıyım. Uyumayı bile düşünmeden önce muhtemelen bir saat olacak." İcini çekip ekrana bakıyor. Yatağına düşmeden önce ayakkabılarımı fırlatıp çantamı yere bıraktım. Güler. "Sana kendini evinde hissetmeni söyledim ama zaten öylesin."

Kollarımı başımın arkasında birleştirip gülümsüyorum. "Kalmama izin vermenin yeterli bir davet olduğunu sanıyordum."

kıpırdadım.

Başını sallıyor. "Dikkatimi dağıtma, bu önemli."

dağıtmak *için* beni körüklediğini biliyorsun."

Yeşil gözlerini bana dikti. "O zaman git bana bir kek al, Bennett."

"Neden?"

"Çünkü bu, neredeyse bunu bitirmeme yetecek kadar uzun bir süreliğine gitmiş olacaksın ve işim bittiğinde bir tatlı yiyeceğim anlamına geliyor. Bu bir kazan-kazan."

"Evet, kazanamadığım bir kazan-kazan ," diye karşı çıkıyorum . Yine de ayağa kalktım ve ayakkabılarımı geri giydim. "Sana bir kek alacağım çünkü gelmiş geçmiş en iyi sahte erkek arkadaş benim." Eğilip şakağını öpüyorum. Nefesi kesiliyor ve bana şaşkın gözlerle bakıyor. Hızla uzaklaşıp kapısını açıyorum. "Birazdan döneceğim."

"Mmhmm," diye mırıldandı, bakışlarını tekrar bilgisayarına çevirerek ama yanaklarındaki kızarmayı özlemiyorum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve koridordan asansöre doğru ilerledim.

Asansör kapılarının açılmasını beklemek için yanında durduğumda güzel bir sarışın, "Hey, Bennett," dedi.

"Merhaba," diyorum, onu bir kez daha selamlayıp sonra gözlerimi asansör kapılarına dikerek.

Kız arkadaşları olan erkekler, sahte flörtün olsa bile diğer kızlara bakmaz. Kesinlikle bir yasa ya da başka bir şey.

"Ben Beth," diyor.

"Peki." Kulağa soğuk geldiğimi biliyorum ve istemem ama flört etmemi bekliyorsa bu olmayacak.

Kapılar açılıyor ve birlikte asansöre biniyoruz.

"Kızlar yatakhaneğinde ne yapıyorsun?" diye sordu sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak göğüs dekoltesini daha iyi görebilmem için. Bakmamak için kendimi zorluyorum ama bu gerçekten çok zor

yanında bir çift meme var. Yani, ben bir erkeğim, görünmeyi seviyoruz. Bu hayatın bir gerçeği.

Grace'i ziyaret etmek, diye dişlerimin arasında ısırdım.

Müzikal bir kahkaha atıyor. "Ve bu kadar erken mi gidiyorsun?"

Ne ima ettiğini biliyorum ama ısırمام. Kapılar açılıyor ve ben koridora çıkıyorum. "Sonra görüşürüz Barb."

"Bu Beth!" arkamdan sesleniyor.

Dışarıda kayboluyorum ve neyse ki Beth beni takip etmiyor.

Grace'in kekini almak için kampüsün karşısına geçiyorum. Ben çikolatalı ve damla çikolatalı olanını seçiyorum. Kızım çikolata sever.

Lanet olsun. Grace'e *kızım diye mi* hitap ettim? İçime ne bulaştı? O benim kızım değil. O asla olmayacak. Onun olmasını istemiyorum.

Kampüsün ortasında yolumda duruyorum. Neden kendime yalan söylemeye devam ettiğimi bilmiyorum. Grace'i istiyorum.

Hayatımda ilk defa gerçekten bir kız arkadaş *istiyorum* ama zamanlama... Lanet olası zamanlama berbat. Takımım ve koçumla ilgili her şey devam ederken, dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyi göze alamam ve Grace dikkatimi dağıtabilirdi.

Nefes veriyorum ve nefesimin havayı buğulamasını izliyorum.

Hiç bu kadar çelişkili ve ne yapacağımı şaşırmış hissetmemiştim.

Yine de nasıl hissettiğimi Grace'e söyleyemeyeceğimi biliyorum. Benim ondan olduğum kadar o da benden etkileniyor ve bundan daha fazlasının geleceğine dair ona boş bir umut vermek istemiyorum. Ona gerçek bir ilişki sözü veremem. Kariyerim tehlikeyken olmaz.

Sonunda yurduna geri dönmeden önce bir süre kampüste dolaşıp düşündüm. Kapıyı çalmaya tenezzül etmiyorum ve içeri giriyorum.

Grace atlar ve neredeyse sandalyesinden düşer. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim," diyorum, kapıyı kapatıp kilitliyorum. "Daha bitirmedin mi?"

"Bence beş dakika daha yeterli." iç çekiyor ve gözlerinin ne kadar yorgun olduğunu fark ediyorum.

Şeffaf plastiği ellerimde tutuyorum. "Pekala, kek getirdim."

"Benim kahramanım." Ellerini birbirine vuruyor ve bayılıyormuş gibi yapıyor.

"Benimle alay mı ediyorsun kadın?" Çörekleri masasının ucuna koydum ve tekrar ayakkabılarımdan kurtuldum. Ayakkabı giymekten gerçekten nefret ediyorum.

Güler. "Numara. Belki biraz."

başımı sallıyorum. "Sana kek alıyorum ve sen benimle alay ediyorsun. Nasıl gittiğini görüyorum."

Gülümsüyor ve elini kaldırıp parmaklarını oynatıyor. "Beş dakika daha." Bilgisayarına geri dönüyor ve gömleğimi çıkarıp pantolonuma başlıyorum. Grace, "Ne yapıyorsun?" diye ciyakladı.

Kemerim çözülmüş halde duruyorum. "Yatmaya hazırlanıyor."

"Kıyafetlerini çıkararak mı?" Gözleri neredeyse kafasından çıkacak.

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Prenses, ben pantolonumla uyumuyorum ve sen beni zaten çıplak gördün yani korkacak bir şey yok."

Bayılmak üzere gibi görünüyor. "Evet, ama...ama..."

"Hey, uyurken rahat olmalıyım, yani boksörler."

"Belki de yurduna dönüp orada uyumalısın," diye yalvarıyor.

"Çok geç." gülerim. "Zaten burada uyuyabileceğimi söylemiştin."

Fısıldadı ve bilgisayarına baktı ve sonra neye bakmak istediğine karar verememiş gibi bana döndü. Bakışları üzerimde sabitleniyor

ve omzunu dikleştiriyor. Parmağını kaldırıp çocuğunu azarlamak üzere olan bir anne gibi bana doğrultuyor. "Sarılmak yok."

sırıtırım. "Bunu hayal bile edemezdım prenses."

Derin bir nefes alıp gazetesine geri döndü. "Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kek olsa iyi olur."

Kot pantolonumu çıkardım ve yorganının altına daldım. "Siktir, bunlar şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak çarşaflar," dedim.

yorum, ayak parmaklarımı kıpırdatarak.

Bennett, diye tısladı. "alışıyorum." Bilgisayar ekranını işaret ediyor.

"Ah, doğru." Dudaklarımı sıkıştırıyormuş gibi yapıyorum.

Bitirmesi uzun sürmüyor ve bitirdiğinde bilgisayarının kapağını kapatıyor ve bir inilti bırakıyor. "O kağıt tamamen saçmalıktı, ama umalım ki ğretmen onu satın alsın." Ayağa kalkıp kollarını başının üstüne uzatıyor ve çekmecelerini karıştırıyor. Göğsüne birkaç parça kıyafet tutuyor ve "stm değiştirmek için koridora gidiyorum. Bu kadar uzun süre kendin gibi davranmayı başarabileceğini mi sanıyorsun?"

Kendimi onun yastıklarına yaslıyorum. "Mükemmel bir beyefendi olacağım. ekmecelerinizi karıştırmayacağıma ve i çamaşırlarınızı koklamayacağıma söz veriyorum."

Yüzü buruşmuş bir ifadeye dönüşüyor. "Tamam, bu iğrenç."

Hızla odadan çıktı ve ben de yatağına kendimi rahat bıraktım. Benimkinin aynısı pütürlü şilte ama onun daha güzel çarşafları ve battanierleri bunu telafi ediyor. Gerçi burada benim bir kale yapıp içinde rahat yaşayabileceğim kadar yastığı var. O enayilerden bazılarını yere fırlatırım. Küçük yatakta ikimiz varken, alabileceğimiz tüm odaya ihtiyaımız var. Grace sarılmak yok dedi ama yer olmadığında biraz zor.

Birkaç dakika sonra geri geliyor ve inliyorum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Ne?" masumca soruyor.

Bunu yatağa mı giyiyorsun ?" Süper kısa şortunu ve dar uzun kollu üstünü gösteriyorum. Oh, siktir et beni, meme uçlarının gri kumaşın altında büzüştüğünü görebiliyorum. "Beni öldürmeye çalışıyorsun. Gerçekten öylesin."

Gülüyor ve kek kutusunu kapıyor ve yanımda yatağa kayıyor. "Kalk," diye talep ediyor.

"Neresi?" karşıyım. "Duvara mı?"

"Eh, bütün yastıklarımı yere atmasaydın duvara yaslanmak zorunda kalmazdın." Dilini çıkarır ve ardından kıkırdar.

Grace'in kahkahası hızla dünyadaki en sevdiğim seslerden biri haline geldi. Tıpkı onun gibi yumuşak ve kadınsı.

"Bunu tut." Bana kek kutusunu verdi ve sonra masadan iPad'ini almak için eğildi.

"Netflix'te bir şeyler izlemek ister misin?" diye soruyor, şifresini girerek.

"Netflix yapıp sakinleşmek isteyip istemediğimi sormanın ince yolu bu mu?"

Kara kaşları çatıldı ve ne dediğimi düşündüğünü biliyorum. Anlamını anladığında, nefesini tuttu ve çıplak göğsüme şaplak attı. "Ey, seni domuz!"

Güldüm. "Şaka yapıyordum, ama bu tepkiyi almak için kesinlikle söylemeye değdi."

Küçük şirin kıcını kıpırdatarak rahatlamaya çalışıyor. "Geceyi burada geçirebileceğini söylediğime inanamıyorum. Uzaylılar beynimi ele geçirmiş olmalı. Evet işte bu. Kesinlikle uzaylılar." Başımı sallayıp kek kutusunu açıp benimkini aldım. "Ne izlemek istersin?" o soruyor.

"Sen seç," diyorum ona.

Güler. "Aslında bunu söylememeliydin." *New Girl* adlı bir şova tıklıyor .

"Üzgünüm, geri alıyorum. Bırak ben seçeyim." iPad'i elinden almaya çalışıyorum ama kapıyor. Bir şekilde kekimi göğsümün üzerine bırakarak her tarafıma krema bulaştırdım.

Grace dağınıklığa bakıyor ve sonra histerik bir şekilde patlak veriyor. "Bunu eğlenceli bulmana sevindim, Prenses. Şimdi senin kekini yemek zorunda kalacağım."

Nefes alıyor. "Cesaret edemezsin."

Gerçekten bir kek istiyorum, dedim, onunkini kutudan alıyormuş gibi yaparak.

Eli dışarı fırladı ve daha fazla ilerlememek için bileğime dolandı. Kolunu kolayca kırabilirdim ama istemiyorum.

Ben istemeseydim kek bile alamazdın, dedi gözleri benden keke kayarak.

"Hey, bunu yiyeceğim—" taze olanı işaret ediyorum "—ve bunu üzerimden yalayabilirsin."

"Olmaz dostum. Hayal kurmaya devam et."

burnumu çekiyorum "Ben ne zaman *ahbap oldum?*"

"Kekimi yemekle tehdit ettiğinde."

ama bu Grace ve bunu ona yapamam. Onu bir sürü başka yüzü olmayan kızın olduğu listeye ekleyemem. O oraya ait değil. Grace özeldir. Ona sahip olduğunuzda, onu elde tutmanın bir yolunu bulacağınız türden bir kız. O senin evlenebileceğin türden bir kız. Ama ben? Ben kızı alan bir adam değilim. Ben her zaman sikerim. *her zaman*

Boynundan aşağıyı, köprücük kemiğini öptüm ve sonra başımı göğsüne yasladım.

Derin bir nefes alıyorum ve parmakları saçlarımda geziniyor.

"Bennett?" bir dakika sonra yumuşak bir şekilde söylüyor.

"Ne?"

"Köfteyi unuttuk."

"Ha?" Oturuyorum ve büyüyen ereksiyonuma karşı daha sıkı bastırıyor.

Bir kıkırdamayı bastırıyor ve göğsümü işaret ediyor. "Çörek."

"Ah, lanet olsun." Şimdi göğsümün her tarafına bulaşmış çikolatalı keke ve onun gömleğine bakıyorum.

Küçük çikolatalı kek parçaları da yatağını kaplıyor. "Afedersiniz."

Şimdiye kadar yaptığım en tatlı lanet olası hareketle yanağımı öpüyor. "Sorun değil. Çarşafı değiştirebilirim ve bir sürü üstüm var. Koridorda yıkanmanı söyledim ama kızları korkutabilirsin. Gidip sana ıslak bir bez getireyim."

Gülümseyip parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Teşekkürler prenses."

Odadan aceleyle çıkmadan önce başka bir gömlek aldı ve onun değişimini göremeyeceğim gerçeğine bayıldım. Eminim bir Tanrı varsa, şu anda bana gülüyordur.

Ayağa kalktım ve sikim aşağı inecek - kelimenin tam anlamıyla küçük bir dua etmek gibi ve bunun kutsallığa saygısızlık gibi bir şey olduğundan oldukça eminim, ama siktir et - ve çarşafı Grace'in yatağından alıp çamaşır sepetine yığacağım.

Islak bir bezle ve temiz bir gömlekle döner. Bu daha gevşek ama bir şekilde daha seksi. Burada uyumayı kendime işkence etmek için istediğimden oldukça eminim, çünkü *hadi*.

"Hadi bakalım." Grace bezi bana verdi ve şifonyerin alt çekmecesinden ikinci bir çarşaf takımı aldı.

Ben pastayı ve göğsümdeki kremayı fırçalarken o temiz çarşafı üzerine koyuyor. Temiz olduğumda, bezi onun çamaşır sepetine ekliyorum.

İçini çeker ve sepete burnunu kırııştırır. "Yarın çamaşır yıkamam gerekecek gibi görünüyor."

"Sen bunu yaparken ben de seni eğlendirebilirim." Kaşlarımı sallıyorum.

Gülüyor ve yorganı yatağın üzerine geri koyuyor. "Yoksa benim için yapar mısın?" yalvaran bir gülümsemeyle öneriyor.

alay ediyorum. "Üzgünüm, yapamam prenses. Çamaşır benim işim değil."

"Lütfen bana çamaşırlarını yıkaması için birine para ödediğini söyleme."

başımı sallıyorum. "Hayır, yapıyorum. Sadece bundan hoşlanmıyorum."

Ellerini yatağın üzerinde yassılaştırıyor. "Alın."

"Evet hanımefendi." Yatağına dalıyorum ve yatağım ağırlığının altında sekiyor. Örtüleri kaldırıp yanımdaki boşluğa dokunuyorum. "Hadi prenses."

Yanıma girdi ve iPad'ini bir kez daha aldı ve sonunda gösteriyi başlattı.

Ona kek kutusunu veriyorum ve hevesle alıyor, gözleri parlıyor. "İyi olurdu ve bunu seninle paylaştım, ama gerçekten keki istiyorum." Küçük bir kahkaha atıyor ve bir ısırık alıyor. O çok tatlıyken kızamıyorum bile.

Şovu o başlatıyor ve ben farkına varmadan sezonun yarısını esintilerle atlattık. "Bu ikisi bir araya gelecek," diye ilan ediyorum. Kabul etmekten nefret ediyorum ama bağımlıyım.

Başını salladı ve iPad'ini sehpanın üzerine koydu. "Ah, kesinlikle." Kıpırdanarak kabul eder. Bir süre önce ışığı kapattık, böylece iki gözümüz de karanlığa alıştı. Panjurlardan biraz ışık sızıyor.

Grace yorganın altına sokulur ve yanına yuvarlanır. "İyi geceler, Bennett." Kıpırdanıyor ve kıcı uyluğuma dokunuyor. Acı çekiyormuşum gibi bir ses çıkardım. "İyi misin?" Sesindeki gerçek endişe tonunu karıştıramam.

"İyi," diye tıslıyorum. "Yine de sikimin benden nefret ettiğinden eminim."

Homurdanıyor. "Zor kurabiyeler."

sikim patlamaktan on saniye uzaktayken *sert kurabiye* mi dedin ?"

"Sik ve patlama kelimelerini aynı cümlede kullanamaz mısın?" Bana bakmak için diğer tarafına dönüyor ve göğüsleri koluma sürüyor. Bu onun kıcından daha kötü. "Ve evet, *sert kurabiyeler* dedim . Bu bir ifade."

"Bunun bir ifade olduğunu biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Özellikle şu anda."

Başını sallıyor ve karanlıkta gülümserken beyaz dişlerinin parıltısını görüyorum.

Uyu, Bennett, dedi usulca.

"Üşüyorsun kadın," diye şaka yaptım. "Soğuk taş."

"Benim suçum değil, sakin kendini kontrol edemiyor."

"Ah, kendine bak. Korkmadan sik dedin. Seninle gurur duyuyorum prenses."

"Dick kolay," diyor ellerini başının altına götürerek. "Beni çeldiren diğer kelime."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Ve başka bir kelimeyle *horoz mu* demek istiyorsun ?"

Karanlık odada bile dudaklarının ince bir çizgi haline geldiğini ve gözlerinin kısıldığını biliyorum.

"Evet."

"Ve burada seni lokantadaki korkunu yendiğimi sanıyordum." Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandım. "Sanırım her şeye yeniden başlamanız gerekecek."

"Numara." Elini ağzıma kapatıyor.

Parmaklarının altında sırtıp, "Yok" diye mırıldandım.

Başını sallıyor ve bir gülümsemeyle savaşıyor. Böyle çok güzel, karanlıkta zar zor aydınlatılmış, yüzü makyajsız ve saçları vahşi. O her zaman güzeldir, ama onu böyle gardını indirmiş halde görmeyi seviyorum.

Eli düştü ve boğazımı temizledim. "Geceyi seninle geçirmeme izin verdiğin için teşekkürler."

" *Neden* burada kalmak istedin?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtlıyorum. "Sanırım yalnız kalmak istemedim."

Başını sallıyor. "Gidip başka birini bulmadığına şaşırdım."

"Başkası?" soruyorum, kafam karıştı.

Karanlıkta bile kızardığını biliyorum. "Evet, başka bir kız. Demek istediğim, etrafta dolaştığını bilecek kadar itibarını biliyorum. Bu bir sır değil."

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyorum ama onun yerine kendimi ona doğruyu söylerken buluyorum. "Sakatlığımdan beri kimseyle yatmadım," diye itiraf ediyorum. "Tek odak noktam daha iyi hale geldi."

"Ama şimdi daha iyisin."

Kıkırdadım ve başıboş bir saç parçasını kulağının arkasına sıkıştırdım, bunu yaparken parmak boğumlarımı yanağına kaydırdım. "Biliyorum ama artık bir kız arkadaşım var."

" *Sahte* kız arkadaş," diye hatırlatıyor bana. "Hile yapıyormuşsun gibi değil."

"Evet, ama medya aldattığımı anlarsa..." Medya bahaneme kolayca düşünüyorum.

Gerçek şu ki Grace'i istiyorum - başkasını değil. Başka bir kızı beceme düşüncesi beni hasta ediyor ve bu aptalca çünkü Grace asla benim olmayacak. Onun için yeterince iyi değilim.

"Ah anlıyorum." Nedense buna üzölmüş görünöyor. Bir esnemeyi bastırıyor.

"Git uyu," diyorum ona. "Yorgunsun."

"Ben," diye kabul ediyor. "Okul kıcıımı tekmeliyor."

Benden uzaklaşıyor ve aramızda sadece birkaç santim olmasına rağmen okyanus gibi geliyor.

Dakikalar içinde nefesinin sesi değışiyor ve uyuduğunu biliyorum.

Keşke ben de aynı şeyi kendim için söyleyebilseydim.

chapter twenty-one

Grace

Bennett'in kollarında dolanmış halde uyanıyorum. Bacağını onunkinin üzerine atmış ve başımı göğsüne yaslamış kollarıyla beni sarmıştı. Farkındalığa göz kırptığımda, geri çekilmem gerektiğini anlıyorum ama aynı zamanda bunu istemediğimi de biliyorum.

Vücudunun benimkine karşı sıcaklığı, oradaki en tehlikeli ayartma gibi geliyor.

Benim için her türlü yanlış olduğunu biliyorum, ama bu benim ona ilgi duymamı engellemiyor. Aslında, normalde aradığım erkek *tipinden* farklı olduğu için ondan daha çok hoşlanmamı sağladığını düşünüyorum .

Her zamanki tercihim, iyi bir aileden gelen, doktor, avukat ya da başka bir şey gibi yüksek kariyer hedefleri olan ve eğlenceli zaman geçirme fikri, ülke kulübüne gitmek olan bir adam. Ama bu... Bu çok sıkıcı.

Bennett sıkıcı değil. Son birkaç ayda, beni hiç olmadığı kadar canlı hissettirdi.

Biraz doğruldum ve uykuda burnunun eğimini ve dudaklarının hafif sarkıklığını hayranlıkla izliyorum. Düzgün nefes alıyor ve gözlerinin kapalı göz kapaklarının arkasında rüya görüyormuş gibi hareket ettiğini görebiliyorum. Göğsü çıplak ve kırmızımsı sarı saç ve çillerden oluşan hafif bir tozla kaplı. Omuzları geniş ve kaslı, içine sokulmak için mükemmel genişlikte.

Bunu yapmama neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama tek parmağımı karnından aşağı ve boxer şortunun üstüne kadar takip ettim. Bir şey beni parmağımı altına sokmaya zorluyor, ama daha ileri gidemedi, aniden uyandı ve eli bileğime dolandı.

"Ne yapıyorsun?" Sesi uykudan kalındı ve bana yorgun gözlerle baktı.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum, utanç içime sızıyordu. "Ben... Bunu yapmamalıydım."

Elimi çekmeye çalışıyorum ama bırakmıyor, bu yüzden elim iç çamaşırının altında orada sıkışıp kaldım. Kendimi eli kurabiye

kavanozunda yakalanmış çocuk gibi hissediyorum ve artık kurabiye almamın hiçbir yolu yok.

"Neden, Grace?" diye soruyor ve daha bilinçli hale geldiğini anlayabiliyorum ve yemin ederim gözlerinde şehvet var.

"Çünkü ben istedim." Ben onları durduramadan kelimeler ağzımdan kayıp gidiyor.

Elimi bırakıp iki elini de başının arkasında çaprazladı. "Devam et," diye ısrar ediyor. "Ne istersen onu yap. Seni durdurmayacağım ve sana dokunmayacağım."

Gerçekten ne söylediğini biliyorum. İyiliğimi geri isteyeceğini düşünmeme gerek kalmadan bana *onu* keşfetme özgürlüğü veriyor .

"Emin misin?" sorarken buluyorum kendimi.

aletime Oscar'mış gibi baktığını görmedikçe , umurumda değil. Kabul ediyorum, çok daha kötü durumlara yakalandım ama oda arkadaşını travmatize etmeyelim, tamam mı?"

Gülüp saate bakıyorum. Saat erken ve Elle'i öğleden sonraya kadar göreceğimden şüpheliyim.

"Zamanımız var," dedim gergince dudağımı ısırarak.

Oral seks ve diğer şeyleri araştıran bazı bakireler olduğunu biliyorum, ama ben değil. Okul ödevimle daha çok ilgileniyordum ve hiçbir erkekten isteyebilecek kadar hoşlanmıyordum. Hep merak etmişimdir ama bunu yapacak kadar rahat olduğum bir erkek hiç olmadı. Bennett, yine de, bunu istediğimden daha ileri götürmeyeceğine güveniyorum. Belki bu garip, çünkü onun ortalıkta yattığını ve temelde koca bir erkek-sürtük olduğunu *biliyorum* ama beni hiçbir şeye zorlamaya çalışmadı. Evet, neredeyse her gün cinsel imalarda bulunuyor ama bu sadece onun kişiliği. Bununla bir şey ifade etmediğini biliyorum.

"Devam et," diyor tembel bir bakışla.

Kalbim göğüs kafesimin arkasında hızlanıyor. Bu benim için çok önemli. Sanırım Bennett bunu fark etmeli çünkü tereddütüm karşısında beni kandırmak yerine ağzını kapalı tutuyor.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra sessizce aptal olduğum için kendimi azarlıyorum.

O bir çük, köpekbalığı değil. Elimi ısırmayacak.

Elimi aşağı indiriyorum ve onun sert boyunu hissedebiliyorum. Elimini sıyrarak kalınca yutkunuyorum

aşağı ve yedekleyin. O zaten zor ve nedense bu gerçek karnımda arzu havuzu oluşturuyor.

"Yapabilirmiyim?" Boxer şortunu başımla onaylayarak tereddütlerle sordum.

"Nasıl istersen tatlım," diye mırıldandı. "Yine de yardım etmiyorum. Hepsi bu kadar."

sevgilim dediğinde bana komik bir şey oluyor. Beni umursadığını hissettiriyor.

İç çamaşırını aşağı çekerken kalbim daha da hızlı atıyordu. O serbest kalıyor ve ben inliyorum. O bana ya da ben kendime dokunduğum için neden böyle bir tepki verdim bilmiyorum ama onu böyle görmek beni tahrik ediyor.

Uzun, kalın boyuna bakıyorum ve gözlerim onunkiyle dans etmeden önce kalınca yutkunuyorum. Bana sessizce güldüğünü görmeyi bekliyorum ama bunun yerine kasları gergin ve gözleri ciddi - kendini tutmaya çalışıyormuş gibi. Ona sorun olmadığını, onun da bana dokunabileceğini, benim de dokunmasını istediğimi söylemek istiyorum ama kafamın arkasından bir ses *bebek adımlarını fısıldıyor*

.

Elimi beline sardım ve yavaşça yukarı ve aşağı sürükledim.
Dişlerinin arasında tısladı ve durdum.

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve onu incitmekten korkuyorum.

"Ben yanlış bir şey mi yaptım? Sana zarar vermedim, değil mi?"
koşarım.

Çenesini sıkarak başını bir kez sallıyor. Dişlerinin arasından "Devam et." diye tısladı.

Yalan söylemesinden korkarak ona bir saniye daha baktım ama devam etmem için beni teşvik etti.

"Yanlış bir şey yaparsam bana söyle," diye yalvardım ona. "Bunu doğru yapmak istiyorum."

"Güven bana, yanlış yapabileceğin bir şey yok," diye hırladı.

Elimi tekrar aşağı yukarı hareket ettiriyorum, başparmağımı horozunun başının üzerinde *gezdiriyorum* .

Ağır ağır nefes alıyorum. Neden bu kadar nefesim kesiliyor bilmiyorum. Herhangi bir fiziksel efor yapmıyorum ama sanki dışarı çıkıp bir mil koşmuşum gibi nefes alıyorum.

Gözlerim onun horozundan midesine dolaşüyor ve sonunda yüzüne iniyor. Gözleri kapüşonlu, dudakları aralık ve bana gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakıyor.

Çarşafı yolumdan çekip başımı indiriyorum.

"Ne yapıyorsun?" hırlıyor.

Ona bakıyorum, ağzım onun horozundan birkaç santim uzakta duruyor. "Ne yapacağımı sanıyorsun?"

Yırtık görünüyor. "Emin misin? İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye mırıldandım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ama Bennett'e zevk vermek benim için de aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor.

Bir kez başını salladı ve dudaklarımı ona doladım.

"Vay canına" diye tıslıyor.

Tepkisinin beni memnun etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ağzımı yukarı aşağı hareket ettiriyorum. O büyük, bu yüzden onu pek kaldıramıyorum, ama yapabildiklerimle çalışıyorum ve bundan hoşlanıyor gibi görünüyor, bu yüzden benim için önemli olan bu. Ben de elimi kullanıyorum ve karışıma katıldığında kalçaları yataktan kalkıyor.

"Grace," diye mırıldandı adımı ve içimi sıktı.

Adımı tekrar söylemesini istiyorum ama aynı zamanda yaptığım şeyi durdurmak da istemiyorum, bu yüzden devam ediyorum. Parmakları saçlarıma dolandı ve beni görebilmesi için uzun bukleleri yüzümden uzaklaştırdı. Gözlerimi onunkine kaldırıyorum ve ela gözlerinin büyüdüğünü görüyorum.

Dilimi ucun etrafında döndürdüm ve tekrar aşağı inerken inledim.

Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor. "Siktir, Grace, durmazsan geleceğim." Devam ediyorum.

"Cidden, Grace, ağzına gelmemi istemiyorsan durman gerek."

Onu son bir kez yaladım ve sonra ağzım dışarı fırladı, elim işin geri kalanını yapıyor. Daha o gelmeden midesindeki kaslar gerilir. Karnına fişkırıyor ve ağır bir nefes alıyor, eli belime yaslanıyor. Sarhoşmuş gibi göz kapakları kalın olsa da gözleri benimkilerde kaldı.

Birdenbire utandım ve ona daha fazla bakamayacağım için bakışlarımı duvardaki dergi kupürlerine ve posterlere çevirdim.

"Hey." Bacağıma dokunduğunda sesi kalın çıkıyor. "Bu tek başıma başıma gelen en sıcak şey."

ona sinirle bakıyorum. "Yok canım?"

Başını sallıyor ve yutarken Adem elması sallanıyor. "Ah evet. Çok sıcak. Sen... Sen harikasin." Uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Dokunuşuna yaslanıyorum ve elini orada yanağıma karşı tutuyor. "Bunu yapmak istemene ne sebep oldu?" O sorar.

omuz silkiyorum. "Merak ettim ve sana güveniyorum."

Dudaklarını benimkilere bastırıyor ve beni yumuşak bir şekilde öpüyor. "Bana güvendiğini duymanın ne kadar iyi olduğunu bilemezsin, tatlım."

Hafifçe çekilip temizleyebilmesi için birkaç mendil alıyorum. Yapışkanlığı siliyor ve iç çamaşırını tekrar giyiyor.

"Buraya gel." Kollarını benim için açıyor.

Onu teklifi kabul etmeden önce sadece bir saniye tereddüt ettim. Göğsüne sarılıyorum ve o parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Bunun ne anlama geldiğini kendisine sormak istiyorum. Bu, olduğumuz şeyi ve yaptığımız şeyi nasıl değiştiriyor, ama korkarım her şeyin olduğu gibi devam etmesini istediğini söyleyecek, bu yüzden bir şey söylemiyorum. Sadece anın tadını çıkarıyorum.

chapter twenty-two

Bennett

Grace ve benim aramda olanları aklımdan çıkaramıyorum ve üç gün oldu. Üç lanet gün aklımda döngüde *oral seks* oynuyordum ama ona bunun başıma gelen en ateşli şey olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Grace bakire olduğu için cinsel çekiciliği olmadığını düşünüyor ama çok yanılıyor. Ona, başka bir kıza hiç olmadığım kadar ilgi duyuyorum. Çoğu zaman yeni tanıştığım kadınlarla yattım. Onları tanıma şansım hiç olmadı. Sevişiriz ve ben giderim ya da o gider. Bu kadar. Ama Grace'i tanıyorum ve ben... Onu sevmiyorum ama ondan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Onu gereğinden fazla önemsiyorum ve bu, yaptığımız şeyi çok daha güçlü kıldı. Olduğundan beri bu konuda hiçbir şey söylemedi ve bunun nedeni utandığından mı yoksa tekrar olacağına dair umut vermemi istemediğinden mi bilmiyorum. Neyse ki normal davranıyor, onu korkutmuş gibi değil. Yani bu iyi, sanırım.

"James! Ne yapıyorsun? Hareket!" Koç bana o kadar yüksek sesle bağırıyor ki sesi tüm arenada yankılanıyor.

Takımla antrenman yapmam gerekiyordu ama aklım bunda değil.

Hayatımda ilk kez, tek odak noktam hokey değil. Bir kız.

Buzda kayıyorum ve Tanner bana çarpıyor. O pisliğin suratına yumruk atmaya *bu kadar* yakınım .

Aylar oldu ve Grace'in kız arkadaşım olduğuna hâlâ kızgın olduğuna eminim. Yine de onun için asla yeterince iyi olmayacaktı. Erkek yok.

Tanner'ı bardağa itiyorum ve bardak, ağırlığının gücüyle titreşiyor.

Tanner, antrenman sırasında herkesten daha fazla peşimden geliyor. Genelde ona yumuşak davranırım çünkü o lanet olası bir birinci sınıf öğrencisi ve daha olgunlaşması gereken çok şey var ama siktir et, çocuğa kendi ilacından bir tat vermenin zamanı geldi.

Tekrar peşimden geliyor ve omzumla ona yeterince sert bir şekilde çarpıyorum ki o buza düşüp kayıyor.

Ağızlığıma kıkırdadım ve kendisini alması için onu bıraktım.

Michael pakı bana veriyor ve ben de Roscoe adlı başka bir oyuncuya atıyorum ve o da kaleye şut çekiyor. Kaleci blokladı ve hepimiz inledik.

"Bir grup kız gibi oynamayı bırak!" Koç bağırır. "Arnett," diyor Roscoe'ya atıfta bulunarak, "bundan daha iyisini yapabilirsin!" Koç bir gün demeden önce bir saat daha oynarız. "Duştan sonra gel beni gör, James. Lanet olası terli bir domuz gibi kokarak ofisime gelme," dedi tünelden aşağı inmek için bizi terk etmeden önce sert bir şekilde.

Ne zaman gelip onu görmemi istese, bunun asla iyi bir haber olmadığını hissediyorum. Aralık ayına girdik ve hala ekibimle birlikte değilim. Değerli zamanımı kaybediyorum.

Olabildiğince çabuk duş alıyorum ve Grace'in bana aldığı bir kot pantolon ve bir süveter giyiyorum. Benim zevkime göre biraz fazla

tiki ama seçtiği kıyafetlerde kesinlikle çok daha profesyonel hissettiğimi tartışmam. Sadece onlara alışmalıyım.

Koçun ofisine gidiyorum ve bir kez kapıyı çalıyorum.

"İçeri gir ve kapıyı arkandan kapat" diye emretti.

Kapıyı açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Vantilatöre bir bok vurmak üzereyse, en azından bu olmadan önce kendimi hazırlamak istiyorum.

Coach'un ayakkabı kutusu büyüklüğündeki ofisine adım attım ve adamın bu küçük deliği bir ofis için neden sevdiğini bir kez daha merak ediyorum.

"Bennett," diye iç çekerek adımı söylüyor ve koltuğunda arkasına yaslanıyor. Ağırlığından gıcırıyor ve bir anlığına düşebileceğini sandım ama görünüşe göre sandalye görüldüğünden çok daha iyi durumda. "Hala burada ne yapıyorsun?"

"Ben de bunu kendime soruyorum, Koç."

"Sen profesyonel bir oyuncusun, Bennett," diyor, sanki bilmiyormuşum gibi. "Bir grup kolej çocuğuyla oraya ait değilsin. Takımına geri dön."

uzağa bakıyorum. "Koç Matthews beni geri bırakmayacak. Beni araştırıyorlar."

"Seni araştırıyor mu?" Koçun kaşları bir çizgi halinde çatılıyor. "Ne için?"

omuz silkiyorum. "Sana söyledim, Matthews benden nefret ediyor."

Koç homurdanıyor. "Yani bana söyleyip duruyorsun ama senden *neden* nefret ettiğini söylemiyorsun. Bir şeyler yapmış olmalısın."

"Ben bir şey yapmadım," diye çıktım, bunun benim hatam olduğunu söylemesine gücendim. Bir sürü boktan şey yaptım ama kötü biri değilim.

Koç elini masaya vuruyor. "O zaman bana ne olduğunu söyle. Bilmelisin." Alnındaki bir damar nabızı atıyor - sinirlendiğinin açık bir işareti. "Bir koç, en iyi oyuncularından birini sebepsiz yere yedekte tutmaz."

"Onun en iyi oyuncularından biri olduğumu mu düşünüyorsun?" Neden bu kelimelere takılıp kaldığımı bilmiyorum. Galiba bunca zamandan sonra iyi bir oyuncu olduğumun teyidine ihtiyacım vardı. Bir süre sonra kendinizden şüphe etmeye başlarsınız.

"Sana çok iyi bir oyuncu olduğunu söylememe gerek yok." Koç bir kalem alır ve masasına vurur. "Şimdi, ortalıkta dolaşmayı bırak ve bana neler olduğunu anlat," diye talep ediyor.

Gözlerini kıstı ve bana burada okula gittiğimde gösterdiği bakışı attı.

- fasulyeleri dökene kadar beni bu odada tutacağını söyleyen kişi.

Grace'e söyledim -peki, o anladı- bu yüzden Koç Harrison'a söylememenin bir anlamı göremiyorum.

Bunu sır olarak saklamak bana hiç iyi gelmiyor. Matthews hâlâ peşimden geliyor.

Matthews'u Greg Paulson'a steroidler verirken yakaladım. Lanet olası takım kaptanı."

Koç bir kelime söylüyor. "Numara." Bana inanmıyormuş gibi söylemiyor ama doğru olduğuna inanmak istemiyormuş gibi.

bir kez kafa sallıyorum. "Birine söylersem kariyerimi mahvetmekle tehdit etti ve yapabileceğini biliyorum. Olaydan hemen sonra yaralandım, bu onu çok heyecanlandırdı. Bir ruha söylememiş olsam da, şimdi senin dışında."

Grace'i bu işin dışında bırakıyorum çünkü Koç'a güvensen de onun bu işe bulaşma ihtimalinin olmasını istemiyorum. "Sezon sonunda sözleşmem bitene kadar beni takımdan uzak tutmak için elinden geleni yapıyor ve olay şu: Yakında oynayamazsam başka hiçbir takım beni draft etmek istemez."

Koç, eliyle çenesini ovuşturarak başını salladı. "O zaman bunu halka arz ederiz."

"Hayır," diyorum hızlıca. Koç bana merakla bakıyor, açıklamamı bekliyor. "Gerçekten birinin bana inanacağını mı düşünüyorsun?" Soruyorum. "Nasıl bir üne sahip olduğumu biliyorsun ve Tanrı bilir Matthews üst kademeleri ne tür yalanlarla besliyor. Kanıta ihtiyacım var. Şu anda onun sözüne karşı benim sözüm."

"O zaman seni ekibinle birlikte geri almalıyız." Koç onun sözlerine başını salladı. "Kanıt bulmamızın tek yolu bu. Gördüğün oyuncunun konuşacağını düşünmüyorsan tabii?" Tek kaşını kaldırıp cevap vermemi bekliyor.

"Neden yapsın? Steroid kullandığını kabul ederse, başı büyük belada demektir."

Koç bir anlaşma sesi çıkarır. "Haklısın." Parmaklarını dudaklarına sürterek derin düşüncelere daldığının bir işaretiydi. "Bunu bir düşüneyim. Ben... Bir plan yapacağım."

Başımı sallayıp onu terk ediyorum. Koç Harrison'ı bu işe bulaştırmak istemedim ama o tanıdığım en zeki adamlardan biri. O bana yardım edemezse, o zaman kimse yapamaz.

"Ailem Noel ve Yeni Yıl için ziyarete gelmeni istiyor."

Yuttuğum makarnada boğuldum. "Ne?" Tekrar ne zaman nefes alabileceğimi soruyorum.

Grace iç çekiyor. "Ailem Noel tatilinde seninle tanışmak istiyor. Seni Şükran Günü'ne davet etmemi istediler ama seni bundan kurtardım. Yine de bırakmayacaklar."

Peçeteyle ağzımı silip restorana baktım. Biri bizim bir fotoğrafımızı çekiyor

telefonlarını ve birlikte oldukları insanlara fısıldarlar.

Bakışlarım Grace'e kayıyor ve onun ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyorum. Bunu yapmamı istemekten nefret ediyor.

"Tamam, gideceğim."

"Yok canım?" Spagettiye çatalının etrafında döndürüyor. "Demek istediğim, onlara yeterince iyi bir mazeret bulabilirsen, bırakacaklarına eminim."

"Hayır." omuz silkiyorum. "O kadar da kötü olmayacak."

Grace buna inanmamı sevimli buluyormuş gibi kıkırdadı. "Gerçekten bir çift olduğumuzu düşündüklerini unutma, bu yüzden yoğun bir soruşturmayla hazırlanın."

"Yaşayacağım," diyorum ona.

Tekrar konuşmadan önce spagettisinden bir ısırık alır, çiğner ve yutar. "Ayrıca her yıl yılbaşında babamın büyüdüğü malikanede ailemin verdiği büyük bir parti var. Smokin getirmen gerekecek."

"Bunu yapabilirim."

Rahat bir nefes veriyor. "Sana söylediğimde gerçekten restorandan çılgın atacağını düşünmüştüm."

"Ailen, Grace, Kim Jong-un değil."

Kıkırdadı. "Kuzey Kore başkanının kim olduğunu bildiğiniz için yarı etkilendim."

"Ah, bu o mu?" Şaka yapıyorum.

"Eğlenceli." Başını sallıyor. "Gelecek perşembe finallerimden sonra eve gideceğim ve ne zaman istersen gelebilirsin."

"O zaman neden gitmiyorum?" Ona sorarım. "Seni eve bırakabilirim."

"Beni eve bırakmak ister misin?" o soruyor. "Durmadan on saat gibi - ve benzin, yemek, lazımlık molaları için durmanız gerekiyor," diye gevezelik ediyor.

"Umurumda değil." Yemeğimden bir ısırık alıyorum. "Eğlenceli olacak."

Başka biriyle on saatten fazla sürecektir bir yolculuk fikri, gözlerimi bir kaşıkla çıkarmamı isterdi ama Grace'le değil. Eğlenceli olur diye düşünüyorum.

"Eminsen bunu çok isterim. Beni trene binmekten kurtarıyor. Trenden *nefret ediyorum* ."

gülerim. "Ailenin eve uçman için para ödememesine şaşırdım."

"Yaparlardı," diye itiraf ediyor. "Ama trenle gitmek çok daha ucuz. Gereksiz şeylere para harcamalarından hoşlanmıyorum."

Masanın altına bakmak için başımı eğiyorum. "Bin dolarlık ayakkabı giyen kız diyor."

"Önceliklerim var." Güler.

Dudağının köşesinde bir parça spagetti sosu var ve onu silmek için masanın üzerinden uzanıyorum. Parmağımdaki sosu yaladım ve gözleri arzuyla açıldı.

Çok tehlikeli bir oyun oynuyoruz, birinin yaralandığı bir oyun ama ikimiz de bunu durdurmak için çaresiz görünüyoruz.

chapter twenty-three

Grace

"Bütün bunları sen mi getiriyorsun?" Bennett, yurt kapısının yanında duran bütün çantalarımın bakıyor.

"Evet. Üç haftalığına evde olacağım. Bu şeye ihtiyacım var."

İnanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Eve gidiyorsun . Bu kadar şeye nasıl ihtiyacın olabilir? Sadece bir çanta getiriyorum ve evinizde beni bekleyen eşyalarım yok."

omuz silkiyorum. "Ben bir kızım, bir sürü şeye ihtiyacımız var."

"Kız olduğumu ve o kadar çok şeye ihtiyacım olmadığını belirtmek isterim." Elle, topladığı iki spor çantayı işaret ediyor.

"Evet, sen de eve uçuyorsun," diye mantık yürütüyorum. "Uçuş için yanınıza hafif bir şeyler almak her zaman daha iyidir."

Bennett çantalarımından üçünü alarak, Buradan çıkmamız gerek, dedi.
"Zaten geç kaldık."

"Seninle dışarıda buluşuruz," diyorum ona. "Elle'ye veda etmek istiyorum."

Bir kez başını salladı ve bizi yalnız bıraktı.

Felaketle sonuçlanan ilk karşılaşmamızdan sonra Elle'nin sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri olacağını asla düşünmezdim, ama öyle oldu. Sadece üç haftalığına izinliyiz ama onu özleyeceğim.

"Bana öyle bakmayı kes," diye uyardı.

"Ne gibi?" gülmemeye çalışıyorum

"Ağlayacak gibisin. Harika olduğumu biliyorum ama o kadar da harika değilim."

Buraya gel seni zavallı, dedim ve ona sarıldım.

Bir ileri bir geri sallanıyoruz ve "Seni özleyeceğim" diye fısıldıyor.

"Biliyordum." Gülüyorum, gitmesine izin veriyorum.

Kapımız çalındı ve Ryland'ı bulmak için açık kapıya döndük. Siyah saçları duştan nemliydi ve bir kot pantolon ve Addams Üniversitesi sweatshirt giyiyor. "Hazır mısınız?" Elle'ye sorar.

Başını sallıyor. "Üç hafta sonra görüşürüz," dedi ve bana tekrar sarıldı.

"Hoşçakal, Grace." Ryland dalgaları.

"Hoşçakal." geri sallıyorum.

Elle hala çıkmadıkları konusunda ısrar ediyor ama beni mi yoksa kendini mi kandırmaya çalıştığını bilmiyorum.

Ryland eve dönüş yolunda olduğu için onu havaalanına bırakmayı teklif etti ama bence daha fazlası var.

Yine de hazır olduğunda bana söyleyecek. Kendime bu kadar çok sır saklarken ona baskı yapmaya hakkım yok.

Onlar gidiyorlar ve ben son iki çantamı alıp kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Bennett söz verdiği gibi dışarıda merdivenlerde bekliyor ve garajdaki arabasına doğru yürüyoruz.

Oraya vardığımızda kollarım çığlık atıyor. Muhtemelen bu kadar çok eşya toplamamalıydım ama bunu Bennett'e asla itiraf edemezdim. Sonunu asla duymazdım.

Bennett eşyalarımı yükleyip tek çantasının yanına sıkıştırdı. Hepsi bagaja sığmayacağı için iki çantamı arka koltuğa koymak zorunda kaldı.

Nihayet yola çıktığımızda, saat onu geçiyor.

Bennett yedide yola çıkmak istemişti.

Radyoyu açar ve güneş gözlüklerini takar. "Hazır mısın Prenses?"

Başımla onayladım. "Emin ol."

Bu sefer daha uzun süre eve gideceğim için heyecanlıyım. Şükran günü tatili yeterince uzun değildi. Eminim okula dönmek zor olacaktır ama buna ihtiyacım var. Aile zamanı önemlidir.

Radyoda bir şarkı çalıyor ve tanıyınca gülümsüyorum. "Bu bir Willow Creek şarkısı," diyorum Bennett'e - sanki bilmiyormuş gibi, *tabii ki biliyor* çünkü onlar dünyanın en büyük gruplarından sadece biri.

"Biliyorum," diyor kıkırdayarak.

“Kardeşim davulcunun kızıyla çıkıyor” diyorum ona.

Şaşırmış bir ifadeyle bana bakıyor. "Bok yok mu?"

"Evet, o benim arkadaşım. Yine de o Dean'in en iyi arkadaşı. Bu ikisinin uzun süredir habersiz olmalarına rağmen bir araya gelmeleri bir nevi kaçınılmazdı."

"Hmm," diye mırıldandı Bennett.

"Geçen yaz bir yolculuğa çıktılar ve gerisi tarih oldu." Bunu Bennett'e neden anlattığımı bilmiyorum. Umurunda değil, ama kelimeler gelmeye devam ediyor. "Onları kıskanıyorum," diye itiraf ediyorum.

Kafası bana doğru döndü ve sonra tekrar yola döndü. "Neden?" O sorar.

omuz silkiyorum. "En iyi arkadaşlarında aşkı buldular. Bu özel."

"Bütün aşklar özeldir" diye karşı çıkıyor.

"Biliyorum, ama... Sanırım hiçbir zaman aşkım olmayacakmış gibi hissediyorum."

Bir kahkahayla boğulur. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Sen güzelsin Grace. Tatlı. Eğlenceli. İnanılmaz," diyor sonuncusu içini çekerek. "Herhangi bir erkek sana sahip olduğu için şanslı olurdu."

"Yok canım? Çünkü herhangi bir sıraya girmiyorum." bir el kaldırıyorum. "Ve bunun bir erkek arkadaşım olduğunu

düşündükleri için olduğunu söyleme . Bunun çoğu erkeği nadiren durdurduğunu biliyorum ve ben lisedeyken de aynı şeydi."

"Belki de senden korkmuşlardır" diyor.

burnumu çekiyorum "Benden korktun mu? Sen deli misin?"

"Eh," diye başladı, "kendi memleketinde, muhtemelen zengin bir aileden geldiğini biliyorlardı, değil mi?"

Başımınla onayladım. "Evet, oralarda yaygın bir bilgidir."

"Tamam," diyor. "Bunu al ve tüm sorumluluğu alma tavrın bir erkeği korkutup kaçırıyor."

"Ücret almak?"

Bunu kötü anlamda söylemiyorum, dedi çabucak. "Sadece demek istediğim, biraz otoritersin."

" Okumayı almanın *iyi bir yolu var mı?*"

"Siktir," diye küfrediyor ve burnunun kemerini sıkıyor. "Bütün bunları yanlış söylüyorum. Demek istediğim, sen bir lidere ve pek çok erkek bundan korkuyor."

"Bundan mı *korktun* ?" Bunu neden sorduğumu bilmiyorum ama cevabını delice merak ediyorum.

O sırttır. "Asla. Onu seviyorum. Kimsenin saçmalıklarını almıyorsun ve bunu delicesine çekici buluyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu *beni çekici* bulduğu anlamına mı geliyor diye sormak istiyorum ama şansımı zorlamaya korkuyorum. Ona karşı gerçek hisler geliştirdiğimi fark etmemişse, öyle kalmasını isterim.

İçimden bir ses Bennett'e aşık olan birinin kalbinin kırıldığını söylüyor ve ben o listeye eklenmek istemiyorum.

Saat yedi civarında gece için duruyoruz. Kötü bir kaza yüzünden trafiğe takıldık, bu yüzden yarın araba kullanmak için hala altı saatimiz var.

"Önce sen duş alabilirsin," dedi Bennett, odamızın kapısını açıp çantalarımızı yere bırakarak. "Ben yan taraftaki restorandan yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum. Hemen döneceğim."

O hemen kapıdan çıkarken başımı salladım.

Duşa girmekten çekinmiyorum. Bu sabah zaten geride olduğum için zamanım olmadı ve nedenini bilmiyorum ama bütün gün arabada oturmak beni iğrenç hissettiriyor. Duşu açtım ve odanın buharlaşmasına izin verdim. Bennett güzel bir otelde kalmamız için ısrar etti ve bunun için minnettarım. Kıyafetlerimi yere atıp spreyin altına giriyorum. Sarılmış kaslarımın anında gevşediğini hissediyorum ve iç çekiyorum. Bennett'in durmamın uygun olup olmadığını sormasına ve yolda devam etmekte ısrar etmemesine sevindim. Arabada altı saat daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Neyse ki, biz büyürken genellikle tatile gittiğimizde her yere uçardık ama araba kullandığımız o ender durumlarda hep şikayet eden ben oluyordum. Yine de bir arabada mahsur kalmak kardeşlerimi hiç rahatsız etmedi.

Duştan çıktım ve otel logosuyla işlenmiş kabarık beyaz havlulardan birini aldım.

ve vücuduma sarmadan önce kurulayın.

Aptalca banyoya yanımda yedek kıyafet getirmediğim ama duşa girmeye çok hevesliydim. Kapıyı açıyorum ve çantalarımızın artık orada olmadığını görüyorum, bu da Bennett'in geri döndüğü anlamına geliyor.

"Sana çizburger aldım. Umarım sorun olmaz," diye seslendi yatak odasından.

"Evet bu iyi." Oraya gittim ve onu yatağın üzerinde dururken bir kese kağıdından strafor kutuları çıkarırken buldum.

Beni duyunca başını kaldırıp boğuk bir ses çıkarıyor.

hareket etmiyorum. Nefes aldığımı bile sanmıyorum.

"Grace," diye fısıldıyor ismimi bildiği tek kelimeymiş gibi.

Aramızdaki her şeyin bu ana yol açtığını hissediyorum. Sanki bir yol ayırımındayız ve bir seçim her şeyin nasıl biteceğini belirleyecek. Ben her zaman güvenli seçimi yaparım. her *zaman* Ama siktir et, güvenli seçim sıkıcı ve bundan çok sıkıldım.

havluyu bırakıyorum.

Bennett boğuk bir ses çıkarıyor ve güçlükle yutkunuyor. Uzaklara bakmıyor ve gözleri...

Ateşle yanıyorlar. Yine de bana doğru hareket etmiyor ve bana seçme şansı verdiğini anlıyorum. Havlumu alıp bu hiç olmamış gibi davranma seçeneği ya da dizginleri tutup istediğimi alma seçeneği.

Bir adım atıyorum ve o uzaklaşmıyor. Bunu iyiye işaret olarak alıyorum.

Bir adım daha, ardından tam önüne gelene kadar bir adım daha. Ellerim boynuna dolandı ve onu ilk gördüğümden beri hafifçe uzamış saçlarına dolandı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, derin bir nefes alarak.

"Bunu istiyorum," dedim ellerimi göğsünden aşığı kaydırarak. "Seni istiyorum."

"Neden?" O sorar. "Neden ben? Senin için iyi değilim."

"Sana güveniyorum," diyorum ona. "Senden *hoşlanıyorum* ." "Yapmam gerekenden fazla. "Bunun sen olmanı istiyorum."

Başını sallıyor, çenesini sımsıkı kenetliyor. "Senin için çok daha iyi olacak bir sürü adam var, Grace. Buna pişman olmanı istemiyorum."

"Seni istiyorum . " Gözlerimle anlaması için yalvarıyorum. "Bu kadar çok istediğim bir şeyden nasıl pişman olabilirim?"

Hala emin görünmüyor. "Benden nefret etmeni istemiyorum."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum.

"Yapabilirsin," diye karşı çıkıyor. "Seks işleri karmaşıklaştırır."

"Her şey karmaşık, sadece seks değil."

Kalın bir şekilde yutkunur. "Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum."

"Neden?" diye sordum kaşlarım çatılırken.

"Çünkü bunu istiyorum," diye fısıldadı, yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını benimkilere bastırdı.

Beni yatağa dayadı ve büyük bedeni benimkinin üzerindeyken yatağa düştüm. Tamamen giyinmişken kendimi savunmasız hissediyorum, ama uzun süre böyle kalmayacağından eminim.

Bacaklarım beline dolanıyor ve kotuna sürtüyorum. Ellerim gömleğinin altından, kaslı karnına doğru kayıyor, ben giderken gömleği yukarı itiyor. Çıkarmasını istiyorum ve o, öpücüğü koparıp odanın köşesine fırlatacak kadar uzun bir süre ara vererek mecbur kaldı. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden düşebileceğini sandım.

Dilini her meme ucunun etrafında döndürmeden önce, boynumu ve göğsümün üzerinden göğüslerimin üzerinden öpüyor. diye mırıldandığıma eminim. Daha da aşağı iniyor, karnımı öpüyor ve sonra duruyor, onaylamak için bana bakıyor.

Başımla onayladım. Onun durmasını istemiyorum. Durmadan.

Bacaklarımı omuzlarına asıyor ve dilini amımın üzerinde gezdiriyor.

O zaman gerçekten sızlanıyorum. Parmaklarım çarşafları, saçlarını, uçup gitmeme engel olacak her şeyi kavradı.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Diye soracak kadar başını kaldırıyor.

"Durma," diye yalvarıyorum.

Gülüyor ama dediğimi yapıyor. Bana hissettirdiği zevkle karşılaştırılabilecek hiçbir şey yaşamadım. Bu başka hiçbir şeye benzemez ve şaşırtıcıdır.

Vücudum karıncalanıyor ve bir uçurumun kenarından düşüyorum. En azından, böyle hissettiriyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve nefes almayı unutuyorum.

Bennett vücuduma geri döndü ve beni öptü. Alt dudağımı ısırды ve hafifçe çekiştirdi.

Orgazmımın artçı sarsıntılarından ellerim titriyor, kemer tokasına uzanıyorum.

Bennett ellerimi kavrayarak beni durdurdu.

"Emin misin?" tekrar sorar. "Artık durabiliriz. Bunun bundan daha ileri gitmesine gerek yok."

Başımı sallayıp ellerini ittim. "Kapa çeneni."

Kıkırdayıp yatağa yuvarlanıyor, üste çıkmam için beni de yanına alıyor. Tokayı çözüyorum ve düğme ve fermuara geçiyorum. Hızlı hareket ediyorum - fikrini değiştirmesinden korkuyorum. Kendim için endişelenmiyorum. Eminim. Bunu her şeyden çok istiyorum.

Kotunu tamamen çözdüğümde, beni geri döndürdü ve sonra ayağa kalktı, kotunu ve iç çamaşırını tek bir hareketle çıkardı.

"Hevesli miyiz?" diye sordum dirseklerimin üzerinde doğrularak. Elini horozunun etrafına sardığında ve kesin bir vuruş yaptığında inliyorum.

"Yatakta yatan ateşli çıplak bir kız var. *Tabii ki* hevesliyim." Kot pantolonuna uzanıyor ve cüzdanını çıkarıyor. İçini karıştırıyor ve bir prezervatif çıkararak parmaklarının arasında tutuyor.

"Onun orada olduğu için kızmalı mıyım yoksa mutlu mu olmalıyım bilmiyorum." Gözlerimi ona kısıyorum.

Kıkırdayıp folyoyu yırtıyor. "Hazırlıklı olmak, olmamasından iyidir."

Prezervatifi takıyor ve sonra bana doğru yaklaşıyor. Yatağa uzandım ve iri vücudu üzerime düştü. Ağırlığını üzerimde, onu hissedebileceğim kadar tutuyor ama ezilmedim.

Çenemi parmaklarının arasına alıp başımı eğerek gözlerime baktı. "Muhtemelen bunu kabul etmemeliyim, ama bunu ne kadar çok istediğimi, seni istediğimi *bilemezsin* ."

Boğazım düğümlendi ve uzandım, parmaklarımı yanaklarındaki sakalın üzerinde gezdirdim. Hiçbir şey söylemiyoruz. Buna ihtiyacımız yok. Bir bakışta bin kelime iletilebilir.

Beni öptü ve geri çekildi ve dudaklarını kulağıma sürttü. "Bu sana zarar verecek," diye uyarıyor, "ve bunun için çok üzgünüm."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek gözlerindeki endişeyi fark ettim. "İyi olacağım," diyorum ona. "Ben hazırım." Bunu birden fazla şekilde kastediyorum.

Kendini içimde yönlendiriyor ve ben de kendimi tutam için hazırlayarak gözlerimi kapatıyorum.

Yavaşça başlıyor ve ben tıslıyorum. Hemen durur. "Ne? Ne yaptım?" diye soruyor yüzüme şefkatle dokunarak. "Lütuf?"

"Çabuk yap," diyorum ona. "Bir yara bandını koparmak gibi."

O kıkırdar. "Seks yara bandı gibi değildir Prenses."

Gözlerimi ona kısıyorum. "En son kontrol ettiğimde bunun nasıl bir his olduğunu bilmek için bir vajinan yoktu. Sadece yap, Bennett."

Kalçalarını hafifçe döndürüyor. "Kesinlikle vajina yok." Göz kırpıyor.

Eğilip beni öpüyor ama içimde daha fazla hareket etmiyor. Dili benim dilime dolandı ve omuzlarını kavradım, onu itmeye hazırdım, böylece devam etmesi için ona bağırabilirdim.

tüm yolu bana doğru itiyor . Ağzına ağlıyorum ve dilini ya da dudağını ısırduğımdan oldukça eminim. Yine de beni azarlamıyor.

Orada sabit duruyor ve ben gözyaşlarıyla savaşırken bana bakıyor. Acıtacağını *biliyordum* ama sanırım *bu kadar* kötü olacağını düşünmemiştim.

"Üzgünüm, çok üzgünüm tatlım," diye mırıldandı ve bana herhangi bir şekilde acı çektirmekten gerçekten perişan görünüyor.

Ona sorun olmadığını söylemek istiyorum ama ciğerlerimde konuşacak hava yok. Bana bir dakika vereceğini biliyor gibi görünüyor ve sonunda ağrı donuk bir zonklamaya dönüşüyor ve tırnaklarım artık omuzlarına batmıyor.

"Ben iyiyim," diye temin ederim onu. "Söz vermek."

Bana şüpheyile bakıyor. "Hareket etmem için hazır olduğunda bana söyle."

"Henüz değil." Bacaklarımı beline dolayarak kelimeleri neredeyse çılgılık atacaktım.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve başını eğdi, dudaklarını şefkatli bir okşamayla benimkilerin üzerine gezdirdi. Bana karşı sonsuz tatlı - hayal ettiğimden daha tatlı. Öpüşü derinleştiriyor ve acıyı tamamen unutuyorum. Boynuma doğru hareket ediyor, oradaki hassas cildi öpüyor ve kalçalarım onunkilere karşı hafifçe sallanıyor. Acı şimdi çok az, sadece bir donukluk kaldı. Ama yine de, yeniden başlaması durumunda ona devam etmesini söylemekten korkuyorum. Yine de beklemek iyi görünüyor.

Yanaklarını ellerimin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma geri getirdim. Onu derinden öpüyorum, dilim onunkine dolanıyor. Tadı tarçın ve tam olarak belirleyemediğim tatlı bir şey gibi.

Titrek bir nefesle, "Artık hareket edebilirsin," diyorum.

Duraksadı, eğer gerçekten ciddi değilsem kelimeleri geri alma şansı verdi, ama oradaki gerçeği görmeli çünkü en küçük miktarı dışarı kaydırıp tekrar içeri giriyor. Acıtıyor ama eskisi gibi değil.

Şimdi daha sıkıcı.

Yine de kendini tuttuğunu söyleyebilirim.

"Alabilirim," diyorum ona. "Tutmayın."

Kararsız görünüyor ve nefesini veriyor, "Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diye söz veriyorum. En azından şimdi değil, böyle. Beni incitecek, kalbimi kıracak gücü var.

Belimi kavrayıp kalçalarımı yukarı kaldırıyor. Daha hızlı hareket ediyor ama çok hızlı değil ve bunun için minnettarım. Yine de, parmakları tenime batarken biraz sertti ve buna bayılıyorum— kontrolünü kaybetmeye bu kadar yakın olmasına ve beni tutmak zorunda kalmasına bayılıyorum.

Bana gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakıyor ve bana baktığında böyle hissetmiyorum demezsem yalan söylemiş olurum. Güzelden daha fazlası: Daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissetmemi sağlıyor.

Göğsü benimkine bastırarak alçaldı ve kalçalarını bana daha fazla bastırmak için eğdi. Gözlerim neredeyse kafama dönüyor.

"Bunu bir daha yap," diye yalvarıyorum.

Bana ne yaptığını görünce kıkırdayarak yapıyor.

Gözlerimi açmaya zorladım ve birleştiğimiz yere baktım. Görüntü beni tahrik ediyor ve ben ona sarılıyorum. Bennett'in gözleri arzuyla kararıyor.

"Bu seni tahrik ediyor," diye hırladı. "Seni becermemi izliyorsun."

Öyle ama ona söyleyecek sözüm yok. Düşüncelerim renklerden oluşan bir kaleydoskopla dönüştü ve düzgün düşünemiyorum. Hissettiğim ve bildiğim tek şey zevk.

Parmaklarını bana sürtüyor ve bu duygu karşısında şaşkınlıkla sarsıldım.

"Seni incittim mi?" diye soruyor endişeli.

başımı sallıyorum.

Parmaklarını daha sert ovuşturdu ve neredeyse zevkten bayılacaktım. yanına geliyorum, benim

parmakları kollarına batıyor ve Dünya'ya geri döndüğümde omzunu ısırdığımı görüyorum.

Hata.

Yine de Bennett üzgün görünmüyor. Bunun yerine, eskisinden daha da açık görünüyor.

Biraz daha hızlı hareket ediyor ve beni öpmek için eğiliyor. Geldiğinde boynuma doğru hırlıyor ve ağırlığı beni ezmeden üzerimden yuvarlanıyor. Bana uzanıp vücudumu yanına yaslayarak beni şaşırttı. Bacağımı onunkinin üzerine atıyorum ve ikimiz de nefeslerimizi toplamaya çalışıyoruz.

Duyularım geri geldiğinde bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum, ama pişman değilim.

Hiç de bile.

"İyi misin?" Birkaç dakika sonra nefesi kesildiğinde bana soruyor.

Başımı boynunun omzuyla birleştiği boşluğa gömerek başımı salladım. Eli bacağımın üzerinde duruyor ve başparmağını orada gezdiriyor. Oturmadan ve beni yatakta bırakmadan önce alnımdan şefkatle öpüyor.

hareket edemiyorum. Uzuvarım Jell-O'ya döndü.

Odanın içinde hareket ediyor ama ben başımı çevirip ne yaptığına bakamayacak kadar yorgunum. Bir dakika sonra tişörtlerinden biriyle geri geldi ve beni oturma pozisyonuna aldı. Üzerime gömleği giydirip yanıma yatıp yorganı üzerimize çekti.

"Aç mısın?" O sorar. Başımı sallıyorum ve o gülüyor. "Hala dilsiz misin?" Başımı salladım ve yanağımı kavradı ve ona bakmam için beni çevirdi. "Üzgün olduğun için değil, değil mi?" Şimdi endişeli geliyor.

başımı sallıyorum. "Sadece yorulдум."

Kıkırdayıp burnumun ucunu öpüyor. "Biraz uyu, tatlım."

Yapıyorum ve bu şimdiye kadarki en iyi uykum.

chapter twenty-four

Bennett

Otelden evine kadar olan altı saatlik yol boyunca Grace'in elini tutuyorum. Dün gecenin her şeyi nasıl değiştirdiğini bilmiyorum, gerçekten bunun hakkında düşünmek ve her şeyi karmaşık hale getirmek istemiyorum ama şimdilik, her şeyi akışına bırakmakla yetiniyorum.

Grace pencereden dışarı bakar, koyu renk saçları omuzlarına dolanmış, etek ve bluz giymiştir. O güzel. şimdiye kadar tanıştığım en güzel kız - içeride ve dışarıda.

"Neredeyse geldik" diyor ve navigasyon sistemim sayesinde bunu bildiğim için gereksiz. Yine de endişeli görünüyor. Alışılmadık

derecede sessizdi ve Tanrı'ya şükür ki bu benimle seks yaptığına pişman olduğu için değil. Kendimi asla affetmezdim.

"İyi misin?" Ona soruyorum ve hemen siniyorum. Muhtemelen bu soruyu defalarca sorduğum için ağzımı bantla kapatmaya hazırdır.

"İyi." Bana küçük bir gülümseme gönderdi, ama endişelerimi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Grace," diye araştırdım ama beni hemen kapattı.

"Ben iyiyim, Bennett."

Dışlerim birbirine gıcırdıyor. Kesinlikle iyi *değil* . Erkek olabilirim ama salak değilim ve biri üzüldüğünde anlarım. Evinden beş dakika uzaktayız, kesinlikle düzgün bir sohbet için yeterli zaman yok ve onlara bir mesaj gönderdiğinden beri birkaç dakika içinde orada olacağımızı biliyorlar. Başka bir deyişle, kenara çekilip benimle konuşmasını isteyemem. Onu daha sonra köşeye sıkıştırmaya çalışmam gerekecek.

İki katlı büyük bir evin garaj yoluna giriyoruz. Tatiller için ışıklar ve yeşilliklerle ve Noel Baba'nın bacadan dışarı çıkmış bacaklarına benzeyen bir şekilde dekore edilmiştir.

Grace bana mahcup bir şekilde baktı. "Babam Noel için dışarı çıkıyor."

"Annen değil mi?" Soruyorum.

"Tatilleri sever ama babam biraz... eksantriktir. Onunla ya hep ya hiç."

"Anladım." Başımı sallıyorum, kemerimi çözüyorum.

Ön kapı açılır ve Grace'inkiyle aynı renk olan siyah saçlı kısa, ince bir kadın kolları açık koşarak dışarı çıkar.

Grace arabadan iniyor ve kadın -annesi olduğunu tahmin ediyorum- temelde ona sarılıyor. İkisine gülmemeye çalışarak arabadan indim.

Seni çok özledim, dedi annesi, Grace'e sarılırken bir ileri bir geri sallanarak.

"Bende seni özledim." Grace'in sesi annesinin gömleğine karşı boğuk çıkıyor. Ayrıldılar ve Grace elini arabanın yanında duran bana doğru salladı. "Bu Bennett." Annesinin elimi sıkmasını ya da durup bana dik dik bakmasını bekliyorum ama onun yerine bana doğru hızla geliyor ve aynı sımsıkı sarılıyor. Grace güler. "Ve bu da annem, Olivia."

Olivia beni bırakıp bana baktı. İyi iş çıkardın, dedi Grace'e göz kırparak.

Grace'in yanakları alev aldı ve " *Anne* " diye tısladı .

İçimden bir ses önümüzdeki üç haftanın eğlenceli olacağını söylüyor.

Çok eğlenceli .

Grace'in babası ve ağabeyi Dean çalışıyor ve küçük kardeşi hala okulda, yani önümüzdeki birkaç saat boyunca sadece biz olacağız. Ben buna razıyım. Babası ve erkek kardeşleri için *endişelenmiyorum* ama beni sevmelerini istiyorum ama içimden bir ses bunun şüpheli olduğunu söylüyor. Sonuçta Grace tek kız, bu yüzden elbette koruyucu olacaklar. Onları da cezbedebileceğimden şüpheliyim—artı, eminim ki dergi fiyaskolarından sonra beni google'da aradılar ve bu *kesinlikle* bana onlardan bir puan kazandırmazdı. Sadece zamanımı bekleyip işlerin nasıl gittiğini görmem gerekecek.

Olivia bana misafir odalarından birini gösteriyor - Grace'in odasından koridorun sonuna kadar, ekleyebilir miyim - ve sonra Grace ve annesi yetişirken çantalarımızı taşımak için arabaya geri dönüyorum.

Grace'in neden bu kadar çok eşyayı paketlediğini hâlâ anlamıyorum ama sanırım kızların bir sürü boka ihtiyacı var.

Çantalarını odasına getiriyorum. Beklediğim kadar kız gibi ve renk şeması, yatakhanesindeki beyaz, altın ve mavi ile uyumlu. Zeminler parlak bir parke ve onları kaplayan bulanık beyaz bir canavar var. Grace ve lanet olası kilimleri... ve yastıkları. Bir sürü lanet yastık. Sadece yatağın her tarafında değiller, aynı zamanda derme çatma bir oturma alanı oluşturmak için yerde bir yığın bile var. Tavanın ortasından bir avize sarkar ve odayı aydınlatır.

Pahalı, orası kesin. Ve büyük. Grace bu evi *normal* olarak sınıflandırmış olabilir ama yine de çok büyük. Bunun içine üç kez sığabilecek küçük bir evde büyüdüm.

Alabama geri dönüyorum ve kendi çantamı alıyorum. Ben misafir odasına kaçamadan Grace'in annesi sesleniyor, "Bennett, gel mutfakta bize katıl."

iç çekiyorum. Bir süre kendi başıma sakinleşme şansım olur diye düşündüm.

Çantamı yatağa bıraktım ve aşağı inmek için arkamı döndüm. Üst kattaki koridorun tamamında, tüm ailenin yaşamın çeşitli aşamalarındaki resimleri vardır. Annemin evinde de benzer bir duvar var.

Evin içinde dolaşp mutfığa giriyorum. Grace ve annesi bir tabak kurabiyeyle mutfak masasında oturuyorlar. Dergiye layık bir resim. Özellikle Grace'in annesiyle konuşurken mutluluktan parlaması. Ancak beni duyduğunda kızarıyor ve elleri gergin bir şekilde titriyor. Dün gece pişman olduğu korkusuyla içim sızlıyor. Bundan korktum - bekaretini bana kaybettiği için pişman olacağından korktum. Şimdi burada olduğumuza göre, bunu ona ne zaman sorma fırsatı bulacağımı bilmiyorum ve insanları okumakta pek iyi değilim.

Otur, Bennett, dedi annesi Grace'in yanındaki sandalyeyi göstererek. "Kurabiyeler fırından yeni çıktı. Double çikolatalı, onlar Grace'in favorisi," diye açıklıyor.

Sandalyeyi çekip oturuyorum. Aslında kurabiye istemiyorum ama yine de almamak kabalık olacağı için alıyorum. Bir ısırık alıyorum ve aslında oldukça iyi. Olivia bana gülümsüyor, memnun.

"Yani," diye başlıyor, "hokey oynuyor musun?"

Başımınla onayladım. "Bu sezon şimdiye kadar yedek kaldım, ama evet."

Gülümsüyor ve Grace'e bakıyor. "Grace üniversitede koçla antrenman yaptığını söyledi."

Tekrar başımı salladım ve kot pantolonumdaki kırıntıları silerek kurabiyeyi bitirdim. "Evet bu doğru."

"Nasıl tanıştınız o zaman?" o soruyor. "Grace," diyor şakacı bir şekilde iğrenmiş bir tonda, "bana söylemiyor ve merak ediyorum."

omuz silkiyorum. "Kampüste birbirlerine çarptılar. Olaylar bir şekilde oradan çıktı."

Bilirsin, her zamanki gibi, kızını kız arkadaşım gibi davranması için tatlı bir şekilde konuştum ve sonra onun bakireliği.

Olivia kaşlarını çattı. "Tamam."

Grace güler. "Daha iklimsel bir şey mi bekliyordunuz?"

Annesi dudaklarını büzdü. "İyi evet."

Grace başını sallayarak gülümsemeye çalıştı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Olivia bana döndü. "Yani, Boston bölgesinden misin?"

Başımla onayladım. "Üniversiteden sonra kasabada doğup büyümüş."

Başını sallıyor. "Hiç kardeşin var mı?"

"Bir kız kardeş," diye yanıtlıyorum. "Sabrina. Sözü açılmışken," ayağa kalktım, "Onu geri arasam iyi olur. Bütün gün telefonumu patlattı."

"Oo elbette." Olivia beni sallıyor. "Aile önce gelir."

"Teşekkürler." Ona gülümsedim ve odadan ayrıldım. Yukarı çıktım ve misafir odasının kapısını kapattım. Yatağın ucuna oturdum ve kötü bir şey olmaması için Tanrı'ya dua ederek Sabrina'yı geri aradım.

Kısa bir "Merhaba?" diye cevap veriyor.

"Hey aradın mı?" *Elli kez gibi* .

"Annem Noel ve Yeni Yıl için evde olmayacağınızı söyledi."

"Doğru."

" *Neden?* "diye sızlanıyor. "Aile olarak her zaman Noel'imiz var."

Annemin ona tatillerde Grace'le birlikte olduğumu söylediğine eminim ama onunla oynuyorum. "Kız arkadaşım ve ailesiyle birlikteyim." Burnumun köprüsünü sıkıyorum.

"Kız arkadaşın," diye tekrarladı. "Tatilini ailesiyle geçiriyorsun ve biz *onunla* hiç tanışmadık bile. Sanki çok uzakta yaşıyoruz, Bennett. Bir aile yemeği yiyebilirdik ve onunla o zaman tanışabilirdik."

iç çekiyorum. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Senin aptal bir herif olduğunu ve döndüğünde onu bizimle tanıştıracığını."

"Döndüğümüzde seni onunla tanıştırirım," diye tekrarlardım.

O tsk. "İlk kısmı unuttun *küçük kardeşim* ."

Küçük kardeş , sanki bir hakaretmiş gibi söylüyor . Ona daha yaratıcı olmasını söyledim ama onunla tartışmak istemiyorum. "Uh-huh, ben salağın tekiyim Bina. Bunu biliyoruz."

Güler. "Teşekkürler. Seni özleyeceğim," dedi üzgün bir sesle.
"Sanırım neredeyse her Noel'i birlikte geçirdik."

"Evet biliyorum. Üzgünüm, annemin bize her yıl aldığı o korkunç pijamaları yakmana yardım etmek için yanında olmayacağım."

Sabrina gülüyor ve bunun gerçek olduğunu söyleyebilirim. En azından tüm bunlar hakkında daha iyi hissediyor. "Bilerek en çirkinleri seçiyor, yemin ederim."

"Geçen yıl ne idiler?"

"Leprikonlar," diye kıkırdar. " *Elfler değil, cinler* . Bunlar şimdiye kadarkilerin en iyisi olabilirdi."

"Bilmiyorum," dedim. "Deniz gergedanlarının olduğu yıl oldukça destansıydı."

"Ooh," diye ağlıyor ve elini bir şeye vurduğunu duyabiliyorum.
"Gökkuşağı sıçan tek boynuzlu atın olduğu yıla ne dersin - ama gökkuşağı Noel için yeşil ve kırmızıydı?"

burnumu çekiyorum "Bunlar da iyiydi."

Sabrina hatta sessiz büyür. "Senin için endişeleniyorum, Bennett."

"Neden, Bina? İyiyim."

"Sen çok boktan bir yalancısın. Cidden, en kötüsü."

gülerim. "Hayır, sadece muhabir olduğun için. Herkesin saçmalıklarını görüyorsun."

"Lanet olsun düz." Gülüyor ama bu sefer zorlama geliyor. "Sana her zaman söylediğimi biliyorum ama cidden, Bennett, eğer bir şeyler hakkında konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Kayıt dışı?"

Homurdanıyor. "Evet, sikik, *lanet olası kayıt dışı* . Sen benim kardeşim sin. Bana söylediğin hiçbir şeyi medyaya sızdırmam. Bana bundan daha fazla inancın yok mu?"

"Üzgünüm Bina," diye iç geçirdim. "Bu işteki birçok insan tarafından kandırıldım. Bir süre sonra herkesi sorgulamamak elde değil."

"Ama ben insan değilim," diye karşı çıkıyor. "Ben aileyim."

"Doğru," diye iç çekiyorum. "Sonra konuşuruz ama Grace ve annesine dönsem iyi olacak."

Ah, tabii ki, dedi Sabrina. "Beni arasan iyi olur, douche-canoë. İçtenlikle söyledim."

"Yapacağım."

"Seni seviyorum, Bennie."

gülerim. "Bende seni seviyorum Bina."

Telefonu kapatıp yatağa geri düşüyorum. Kız kardeşime ve aileme Koç Matthews'a neler olduğunu anlatmamaktan nefret ediyorum ama ne kadar az bilirlerse o kadar iyi. Umarım Koç Harrison bir şeyler çözmüştür çünkü ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Dünyayı yöneten birini nasıl devirirsin?

chapter twenty-five

Grace

Lincoln okuldan eve gelip Bennett'e soğuk davrandıktan sonra, annem babam ve Dean'le akşam yemeği için bir restoranda buluşmanın en iyisi olacağına karar verir. Sanırım toplum içinde biraz saygılı davranmaları gerektiğini düşünüyor.

Annem, Bennett ve benim, Linc ve onunla birlikte arabaya binmemiz konusunda ısrar ediyor, ki buna minnettarım. Bennett'in beni yalnız yakalamak istediğini söyleyebilirim, böylece dün gece hakkında konuşabiliriz, ama onunla bu konuyu konuşmak için bile kafamı düşüncelerimin etrafına toplayamıyorum. Pişman değilim, orası kesin ama korkuyorum. Bennett'e olan hislerim zaten karmaşıktı ve şimdi daha da kötü. Hiç kimseyi onu istediğim gibi istemedim ama ona sahip olamayacağımı biliyorum. Kız arkadaşları yapmıyor -en azından gerçek olanları değil- ve eminim dün gece onun için hiçbir şey ifade etmemiştir. Nasıl olabilirdi? Bir sürü kadınla birlikte oldu ve ben özel biri değilim. Ben sadece benim.

Annem restorana giderken "Sessizsin" diyor.

"Düşüncelerimde kayboldum," diye açıklıyorum. Land Rover'ın arkasındaki Bennett ve Lincoln'e arkamdan bakıyorum. Linc, şimdiye kadar tanıştığı en iğrenç insanmış gibi Bennett'e dik dik baktı. "Linc," diye tısladım. "Yapma."

Linc'in dudakları bir hırlamayla kıvrıldı. "Ama o bir *hokey* oyuncusu."

Bennett homurdanıyor. "Dostum, ben burada oturuyorum. Ayrıca hokey oyuncularının nesi var?"

Lincoln, "Futbol daha iyi" diye espri yapıyor. Lise takımı için oynuyor ve tüm hayatı spor etrafında dönüyor. Onun sevgisi ve tutkusu komik çünkü ailemde kimse sporla bu kadar ilgilenmiyor. Babam ve Dean oldukça inekler.

Bennett koltuğunda dönüyor. "Futbol, ha?" Daha sonra benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir takım istatistiklere ve takım isimlerine giriyor. Görünüşe göre Bennett sadece hokeyi değil, futbolu da biliyor. Lincoln'ün ona ısındığını görebiliyorum ve bu beni mutlu ediyor. Aramızdaki bu şey gerçek olmayabilir ama Virginia'da üç hafta geçirmeye kendini kaptırmıştı, bu yüzden bu deneyimin onun için tamamen sefil olmayacağını ummuştum.

Annem arsaya dönüyor ve park etmiş arabaları babamın ve Dean'in arabaları için taradım ama hiçbir yerde görünmüyorlar. Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim, onları yendiğimiz için rahatladım. Bu şekilde otoparkta bir çatışmadan kaçınabiliriz.

Annem arabayı park ediyor ve dışarı çıkıp bir masa almak için içeri giriyoruz.

Beş dakikalık bir bekleme süresi var ve Bennett'in yanında gergin bir şekilde sallanıyorum, babamın her an yürüyüp yüzünün karşısına geçmesinden korktum. Bu olası bir senaryo değil. Halkın içindeyiz ve babam o kadar kötü biri değil ama korkumu üzerimden

atamıyorum. Neyse ki, zil çalar ve onlar gelmeden önce bir masaya alınırız.

Annem, Bennett ve benim yan yana iki koltuk almamızı işaret ediyor ve sonra Bennett'in yanındaki son koltuğa geçip Linc'e Bennett'in karşısındaki koltuğu almasını emrediyor. Onu çağırmıyorum ama tam olarak ne yaptığını görüyorum - ve bunun için sessizce minnettarım.

Garson içki siparişimiz için geldi ve ben dikkat edemeyecek kadar meşgul olduğum için Bennett benim için bir su ısmarladı.

"Sakin ol," diye fısıldıyor kulağıma. "İyi olacak."

Birkaç dakika sonra, babamın uzun bedeninin restorana girdiğini görüyorum. Zor bir iş gününden yorgun görünüyor ve arkasından ağabeyim geliyor. İkisi de uzun boylu, köşeli elmacık kemikleri ve keskin bakışları var. Babamın kahverengi saçlarında şimdi hafif gri bir nokta var ve kardeşimin kahverengi bukleleri yeşil gözlerinde dağınık bir şekilde duruyor - yeşil, babamın izniyle benimkiyle aynı renk.

Nefesimi tutuyorum, pisliğin fana çarpmasını bekliyorum. Bennett'in elini elimde hissettiğimde irkildim. Güven verici bir şekilde sıkıyor ve gözlerindeki bakış endişemi biraz olsun hafifletiyor.

Merhaba prenses, dedi babam alnımı öpmeye gelirken.

Bennett'in prenses meselesi hakkında bir yorum yapmasını bekliyorum ama o akıllıca çenesini kapalı tutuyor.

"Merhaba baba. Seni özledim." Ona sarılmak için uzanıyorum. Koltuğuna geçmek için hareket etti ve ardından Dean bana sarıldı.

İkisi de araba dükkanından gelen yağ ve gres gibi kokuyor ama umurumda değil. Bu normal ve ev gibi kokuyor. "Bu Bennett. Bennett, bu babam Trace ve kardeşim Dean."

Dean, omzumun üzerinden Bennett'a baktı. Hey, dedi Bennett'e başını sallayarak. Kibar ve beklediğimden daha fazla.

"Hey." Bennett, Dean'in sıkması için elini uzattı. "Ben Bennett'im."

Biliyorum, dedi Dean soğuk bir şekilde. Ses tonu, Bennett hakkında biraz araştırma yaptığını ve hiç de memnun olmadığını gösteriyor. Bu nezaket için bu kadar.

Doğru, dedi Bennett beceriksizce, Dean kabul etmeyince elinin düşmesine izin verdi.

Dean karşımdaki yerine oturdu ve menüyü aldı. Babam henüz Bennett'i kabul etmedi. Sanki o burada bile değil. Yine de, sessiz muameleyi bağışlamak ya da düşmanlığı açıkça ortaya koymak için halledebilirim.

boğazımı temizliyorum. "Baba," dedim dikkatini çekecek kadar sert. Menüü indiriyor ve gözleri saklamaya çalıştığı üzüntüyü yansıtıyor. "Bu Bennett." Bunu zaten bildiğini biliyorum ama resmi bir giriş yapmamak kabalık oldu.

Cevap olarak homurdandı ve Bennett'e gözlerini kıstı. "Yani kızımı medya fırtınanıza sürükleyen pislik torbası siz misiniz?"

" *Baba* ," diye tıslıyorum. "Yapma."

Bennett parmaklarını masanın altındaki dizime dokundurarak sessizce halledebileceğini söyledi. Yapabileceğini biliyorum, ama sorun şu ki, buna gerek yok. Evet, aramızdaki bu gerçek değil ama babam bunu bilmiyor. En azından Bennett'e biraz saygı göstermeli.

"Medyanın benim lehime olmadığını kabul ediyorum ama Grace'i buna benim *sürüklediğimi söyleyemem.*" Kahkahalarını tutmaya

alışırken dudaklarının seğirmesini özlemiyorum çünkü yaptığı tam olarak buydu.

"Mmhmm," babam inanamayarak mırıldandı.

Bu hiçbir yere gitmiyor ve daha yemeğimizi bile yemiyoruz. Bu da bana bunun uzun bir akşam yemeği olacağını söylüyor.

Bennett boğazını temizliyor ve suyundan bir yudum alıyor. Garsonun onları getirdiğini bile fark etmemiştim ve ben de bardağımı alıp aniden kuruyan boğazımı gidermek için büyük bir yudum aldım. Garip durumlarla aram iyi değil.

Bennett hokey oynuyor, dedim aptalca. Tabii ki, bunu zaten biliyorlar ve Şükran Günü için buradayken onun hakkında biraz konuştuk ama havaya yerleşen sessiz gariplikten nefret ediyorum. Ailem *asla* sessiz değildir: üç çocuk ve biraz tuhaf bir baba ile Wentworth'lerde asla sıkıcı bir an yoktur, bu yüzden işler sakinleştğinde doğru gelmiyor . başımı sallıyorum. Bu aptalca.

"Baba" dedim sakince. "Bennett'i sevmek zorunda değilsin ama onu kabul etmek zorundasın. Artık büyük bir kızım. Büyüdüm ve kendi başımayım ve Bennett'in hayatımda olmasını seçtim. Yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek ve ona iyi davranırsan bu benim için çok daha kolay olur. Ona kaba davrandığınızda, bu benim için suratıma bir tokat gibi geliyor ve bu acıtıyor." Derin bir nefes alıyorum. Normalde o kadar ileri görüşlü değilim ama bir sesim olduğunu ve onu kullanmanın sorun olmadığını öğreniyorum.

Masa sessiz. Kardeşlerim, annem, babam ve Bennett bana sanki üç başlıymışım gibi bakıyorlar.

Ben her zaman daha çok anneme benziyordum. Sessiz ol, akışına bırak ve kolayca utanıyor, ama aklımdan geçenleri söylemekten korkmadığım kısa anlar var - ayrıca ondan aldığım bir şey. Söyleyecek bir şeyi olduğunda, dinlesen iyi olur.

Önce babam konuşuyor. "Peki."

Bu kadar. Basit bir *tamam* ama hacimler konuşuyor.

Rahat bir nefes alıyorum. "Teşekkürler."

Sessizlik bozulur ve aniden masa gevezeliklerle dolar. Annem ve babam onun hakkında konuşuyorlar

iş günü, Lincoln ve Dean arabalar hakkında konuşuyorlar ve Bennett çarpık bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Harikasin," dedi sesinde biraz huşu ile.

kızarıyorum. "Pek bir şey söylemedim."

Başını sallıyor. "Kendini küçümseme. Babana karşı konuşmaktan hoşlanmasan da beni savundun ve bu... Bu çok şey ifade ediyor. Anne babanı ne kadar sevdiğini ve onların isteklerine karşı gelmekten hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden beni savunacağın gerçeği mi? Peki, teşekkürler tatlım." Eğilip başımın yan tarafını hızlıca öpüyor. Masadaki hiç kimse bu hareketi kaçırmaz ama hiçbiri bir şey söylemez. Aslında, babamın gözlerinde onay gibi görüneni görüyorum.

Garson siparişimiz için geliyor ve aniden aç hissediyorum.

Akşam yemeğinin geri kalanında boş sohbet yapılır ve sonra eve döneriz. Geç oluyor ve günü yolda geçirdikten sonra duş almak ve erken yatmak için kendime izin veriyorum.

Üniversiteden önce, kendi banyoma sahip olmanın ne kadar lüks olduğunu hiç fark etmemiştim. Okuldaki ortak banyo, alışılması en zor şeylerden biri olmuştur. Mahremiyetimi seviyorum ve banyoyu bir kat kızlarla paylaşıırken pek bir şey olmuyor.

Normalden daha uzun bir duş alıyorum ve bir çift pijama giyiyorum. saçımı kurutuyorum -

ıslak saçta uyumak eğlenceli *değil* ve nemlendiricimi sür. Bennett yatağa mı geldi diye boş boş merak ediyorum ama onu ararken yakalanmak istemiyorum. Akşam yemeğindeki ranttan sonra, tekneyi sallamamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum.

Yatağımdaki yastıkların bir kısmını kaldırdım ve örtüleri geri çevirdim. Kısa sürede yurt odamın benim evim haline gelmesi ve bu odanın bir yabancıнын odası gibi hissetmesi komik.

Bir esnemeyi bastırarak yorganın altına giriyorum. Odamda bir televizyon var ama gerçekten izlemek istemiyorum.

Bunun yerine dün geceyi düşündüm - bana nasıl hissettirdiğini. Bennett'le bu şekilde olmak, hayal edebileceğimden daha fazlasıydı. Evet, acıttı, ama öyleydi... bilmiyorum... *doğru* . Sanki aniden dünyada bir şey hizalandı ve her şey olması gerektiği gibi oldu. Kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyorum ama gerçek bu ve beni korkutuyor. Bennett'in beni özel bir şey olarak görmediğini biliyorum - bunun gerçek olmasını istemiyor ama ben istiyorum. Bunu ona söyleyemeyeceğimi biliyorum. Anlaşmamızın bir parçası değil ve taahhütte bulunmuyor. Onu hayatımda hiç olmayacak kadar korkutmak istemiyorum. Onu hiç arkadaş olmaksızın arkadaş olarak görmeyi tercih ederim.

chapter twenty-six

Bennett

Herkesin uyuduğundan emin olana kadar beklerim. Sonunda Grace'in yatak odasına girdiğimde sabahın biri geçiyor. Zifiri karanlık, panjurları ve perdeleri kapalı ve zeminden adımımı zar zor görebiliyorum. Dolabına çarpıyorum ve bir şey tıkırdadığında küfrediyorum.

Örtülerinin altında kıpırdanıyor ve ben hala. Onu uyandıracaktım ama onu korkutmak istemiyorum.

Gözlerini ovuşturur ve oturur. "Bennett? Sen olduğunu?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım, bu aptalca çünkü beni göremiyor. "Evet," diye tıslıyorum.

Uzanır ve ışığını açar. Ani ışık selinden gözlerini kırıştırıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Burada ne yapıyorsun?" o soruyor.

"Seninle konuşmak istedim." Yatağının yanına gidip yanına oturuyorum. Yatak, eklediğim ağırlıkla alçalıyor ve biraz bana doğru

yuvarlanıyor. Uzanıp ona dokunmak için can atıyorum. Öp onu. Onu tut. Ama bilmiyorum. Ne istediğim konusunda kafam çok karışık ve onu yönlendirmek istemiyorum. Onu düşündürmektense kayıtsız kalmak daha iyidir...

Ne düşün, Bennett? Bu gerçek mi? Çünkü o.

Düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. Onları duymak istemiyorum.

"Ne hakkında?" diye soruyor, esnememeye çalışarak. Gözlerinin altında halkalar var; Yorgun olduğunu biliyorum ve uyumasına izin vermeliyim ama onunla ne zaman konuşma fırsatı bulacağımı bilmiyorum.

"Dün gecedan sonra iyi olduğundan emin olmak istedim." O anları düşünürken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Kahretsin, tekrar yapmak istiyorum ama Grace'in de beni aynı şekilde istediğinden şüpheliyim. "Bugün sessizdin ve pişman olacağından endişelendim. Ben... Yüzde yüz senin için uygun olmayan bir şey yapsaydım, kendimle yaşayamazdım." Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Her zaman iyi biri olmadım Grace, ama beni böyle görmeni istiyorum. Senin sayende iyi olmak istiyorum."

Hafifçe gülüyor. "Yani kötü çocuk, iyi kızın kendisini iyileştirmesini istiyor ve iyi kız, kötü çocuğun kendisini kötü yapmasını istiyor." Parmaklarını kaldırıp yanağıma doğru okşadı. "Biz oldukça uyumluyuz, değil mi?"

Dokunuşuna yaslanıyorum. Yapmamalıydım ama kısa bir temas anı can simidi gibi geliyor. "Kötü olmak abartılıyor," diyorum ona.

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "İyi olmak da öyle."

Dudaklarımı ıslattım, gözlerim yüzünde gezindi. Saçları çılgınca bir karmaşa ve dudakları hafifçe çatlamış, yanakları pembe ve gözleri eğlenceyle parlıyor. Daha önce bir kadına karşı hiç sahiplenmedim, ama bu beni hissedeceğimi hiç düşünmediğim şekillerde çıldırtıyor.

"Belki mutlu bir ortam vardır" diyorum ona. "Ve belki..." Saçının bir parçasını parmağıma doladım "-birlikte bulabilir miyiz?"

O sessiz ve sessizlik neredeyse beni öldürüyor. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet başını salladı.

"Birlikte," diye yankılanıyor ve ben gülümsüyorum.

"Yine de bana hiç cevap vermedin - eğer iyiysen?"

"İyiym," diye beni temin ediyor. "Dün gece inanılmazdı. pişman değilim. Yapamadım."

Utanç verici bir şekilde yüksek sesle rahat bir nefes alıyorum. Bütün gün endişelenmişim.

"İyi" diyorum.

Dudakları birazcık seğirdi ve "Ben de bunun bir daha olmasına karşı çıkmam. Yani, istersen."

gülerim. "Güven bana, aldırmam." göz kırpmıyorum.

Hafifçe kızarır ve başını yastığa koyar. "Şimdi iyi miyiz?"

Başımla onayladım. "İyiymi. Bu kadar endişelenmeyi bırakacağım."

O gülümser. "Yakalanmadan buradan gitsen iyi olur."

ürküyorum. Babasının beni burada bulması kesinlikle bana puan kazandırmaz.

Eğilip onu öpüyorum. Basit bir iyi geceler öpücüğü ama bir şeyi fark etmemi sağlıyor.

Bunun hala aramızdaki bir anlaşma, itibarımı kurtarmak için yapılmış bir anlaşma olduğunu düşünüyorsam, tam bir yalancıyım.

Bu... Bu çok daha fazlası.

"Nereye gidiyoruz?" Ben onu caddeden aşağı sürüklerken Grace'in kıkırdamaları arkamızda kaldı.

Son üç günü annesiyle kurabiye pişirmek, erkek kardeşinin okulunda tatil resitali yapmasına yardım etmek ve annesinin utangaç bir Yılbaşı partisi planlamasına yardım etmek gibi iyi şeyler yaparak geçirdik - şimdi bir şeyler yapmanın zamanı geldi kötü.

"Söylemiyorum."

Ona söylemek eğlenceyi mahvedecek ve muhtemelen çıldıracaktı. Onu bununla tamamen gafil avlarsam, onu kabul ettirmek için daha iyi bir şansım olur.

Dükkanın tabelasını fark ettim ve yavaşlamaya başladım.

Bunu yapmak için güvendiğim bir yer bulmadan önce internette araştırma yapmak zorunda kaldım.

"Hayatta olmaz." Grace işareti görür ve noktaları birleştirir. "Dövme yaptırmayacağım, Bennett."

Elini sıkıca tutuyorum, kaçmasına izin vermiyorum. "Hadi Grace, dövme bir isyancının gerçek işareti gibidir. Bunu yapmak zorundasın."

"Ne alacağımı bile bilmiyorum."

"Zaten senin için bir şey seçtim."

Ağzı düşüyor. "Şaka yapıyor olmalısın. Ne?"

"Söylemiyorum. Bu bir sürpriz."

" *Bennett* ," diye resmen adımı haykırıyor, "dövme -kalıcı bir şey-yaptırmamı ve ne olduğunu bilmememi bekleyemezsiniz . "

"Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor bir an bile düşünmeden.

"O zaman endişelenecek bir şey yok."

Beni büyütüyor. "O zaman senin için birini seçeyim mi?"

Başım la onayladım. "Kesinlikle."

O sırtıyor. "O zaman ben yaparım."

Bir şey bana başımın belada olabileceğini söylüyor. Yine de onunla tartışmıyorum. Kapıyı açtım ve önce onun girmesine izin verdim.

Mor duvarları ve siyah perdeleri olan dükkan karanlık. Duvarlarda dövme resimleri ve diğer çizimler var. Bir adam tezgahın arkasında oturuyor, iki kolu da mürekkeple kaplı. Yıllar boyunca birkaç dövme yaptırdım ama yeni bir şey almalı epey oldu. Grace'in benim için seçeceği şeyden biraz korkuyorum ama onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

"Hey dostum, ben Bennett," diyorum adama. "Sanırım telefonda konuştuk?"

"Ah, evet, ben Drew." Başını onaylarcasına bana çeviriyor.

"Arkadaşlar buraya dönebilirsiniz."

Bizi stüdyonun arka tarafındaki bir odaya götürüyor. Grace'i daha rahat hissettireceğini düşündüğüm için özel bir oda istedim.

"Önce kim gidiyor?" diye soruyor.

Grace, "Ben, sanırım. Ne elde edeceğini anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım var," dedi dudağını ısırarak ve ne kadar gergin olduğunu belli ederek.

"O zaman otur." Drew elini deri koltuğa vuruyor.

Grace derin bir nefes alır ve oturur. "Lütfen bana aptalca bir şey verme," diye yalvarıyor.

"Güven bana tatlım, bende bu var. Endişelenecek bir şey yok."

Kafasını sallayıp benimle tartışmayarak beni şaşırtıyor.

"Bugün ne alıyorsun?" diye soruyor.

"Bu." Ona fikrimi çizdiğim bir kağıt parçası verdim. "Ben en iyi sanatçı değilim, o yüzden bunu alıp daha iyi yapabilirsin, ama bu kadar."

Drew kağıdı açar ve kıkırdar.

Grace korkuyla ona bakar. "Kötü bir şey mi? Bana söylemelisin - bu kalıcı," diye ekledi bilmiyormuş gibi.

Duru başını sallar. "Fena değil. İyi olacaksın."

Grace iç çekip alt dudağını ısırıldı. Drew çizimimi daha iyi yaparken ben de yanına oturdum. Bu basit bir tasarım ama biraz iyileştirmeye ihtiyacı vardı. Drew bitiriyor ve kağıdı bana geri veriyor.

sırıtırım. "Mükemmel."

"Harika."

Transfer kağıdına koyarak işe gidiyor. "Nerede istiyorsun?" Grace'e sorar.

Bana bakıyor. "Sen al."

Bana bu kadar çok kontrol vermesine şaşırdım ama onunla tartışmak üzere değilim.

"Orası." Bileğini işaret ediyorum. Drew, tasarımı derisine aktarmaya başlıyor ve ben de "Göz atmak yok" diye uyarıyorum.

Gözlerini benimkilere kaldırıyor. "O zaman gel şuraya otur ve diğer elimi tut."

Gülümseyip odadaki diğer sandalyeyi onun yanına çektim. Drew'den uzaklaştı ve elini bana uzattı. "Bu acıtacak mı?" Endişeli görünüyor.

"O kadar da kötü değil." Şüpheli görünüyor. "İzcinin onuru." parmaklarımı kaldırıyorum.

"Bence bunun bir anlam ifade etmesi için izci olman gerekirdi." Drew mürekkebi ve dövme iğnesini kapmak için uzaklaştığında sıçrar.

nefesim kesiliyor. "İzci olabileceğimi düşünmediğine inanamıyorum."

"Peki, öyle miydin?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Üç yıldır," diye itiraf ediyorum. "Sonra hokey ve kızları keşfettim."

Homurdanıyor. "Tabii ki."

"Kımıldamamanız gerekecek," diye uyarıyor Drew.

Grace elimi sıkıca tutuyor. "Uzun sürmez," dedim onu teselli etmeye çalışarak. "O küçük."

Başını sallıyor. "Ne alacağımı anladın mı?"

"Numara. Düşünemeyecek kadar gerginim."

"Pekala, acele edip karar versen iyi olur tatlım," dedim iğne tenini delerken.

O irkildi. "Bunun bir zararı olmayacağını söylediğini sanıyordum?" suçluyor.

gülerim. "O kadar acıtmıyor."

"Farklı olmak için yalvarırım."

"Pipim," diye şaka yapıyorum.

Bana dil çıkarıyor.

Drew'un dövmesini bitirmesi uzun sürmez.

Ben benimkini alana kadar ona bakmana izin yok, dedim ona. "O zaman onları birlikte göreceğiz."

Başını sallıyor. "Bu adil görünüyor."

"Bu ne alacağıma karar verdiğin anlamına mı geliyor?"

Kahrolası kanaryayı yiyen kedi gibi sırtıyor ve şimdi *endişeleniyorum* . "Evet."

Yer değiştiriyoruz ve Drew'a bana ne vermesi gerektiğini fısıldıyor. "Nereye koymamı istersin?" ona sorar.

"Kıçını derdim çünkü çünkü bu benim için bile çok kaba." Bana göz kırpmıyor. "Benimkini yaptığın aynı noktaya ne dersin?"

Bunu yapabilirim, dedi Drew, istasyonunda ortalığı karıştırarak.

"Elimi tutmaya gelecek misin?" Sırtıp ona elimi uzatıyorum.

Güler. "Ah, bebek acıtacağından mı endişeleniyor?"

Diğer dövmeleme bakıyorum. "Hayır, sadece kızımın burada benimle oturmasını istiyorum."

Kızımın yorumuna gözleri parladı ve sevimli kıcını birkaç dakika önce oturduğum sandalyeye tünedi. Elini benimkinin içine kaydırды ve sanki orada cevaplar arıyormuş gibi gözleri yüzümde oyalandı.

Drew dövmemi çiziyor ve onun onayını alıyor.

Çizime gülümsüyor. "Mükemmel."

"Şimdi korktum." Kıkırdadım, Drew başlamadan önce boştaki elimle yüzümü gergin bir şekilde ovuşturdum.

"Olma," diyor bana. "Bana güveniyorsun, değil mi?" sözlerimi bana geri fırlatıyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum ve ediyorum. şaşırtıcı bir şekilde yaparım. Pek çok insana güvenmem -çok fazla aldatıldım- ama Grace bana asla zarar vermeyeceğini bildiğim biri.

Drew'in dövmenin ana hatlarını çizdiğini hissedebiliyorum ama hala ne olduğunu anlayamıyorum. Onu gölgeliyor ve Grace izlerken gülümsüyor. Bakmak istesem de uzağa bakıyorum. Grace onunkine bakmadı, o yüzden büyük ifşaya kadar aynısını yapmayı ona borçluyum.

Drew bitirir ve "Görmeye hazır mısınız?" der.

"Siktir, evet," diye mırıldandım.

Grace güler. "Sen ve senin pis ağzın."

"Hazır mısın Prenses?" Ona sorarım.

"Emin ol."

"Drew seninkini açarken biz gözlerimizi kapatacağız," dedim ona, "ve hazır dediğinde bakarız, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyor.

Gözlerimizi kapatıyoruz ve Drew, Grace'in bandajını çıkarıyor.

"Bir, iki, üç," diye sayıyor Drew. "Şimdi bakabilirsin."

Grace ve ben ikimiz de kollarımızı uzatıp bileklerimizdeki dövmelelere baktık.

gölmekten kırılıyorum. "İyi oldu prenses." Bileğimde kırmızı bir Ekşi Yama Çocuk dövmesi var. Aptalca, ama benim ve ona her baktığımda Grace'i ve Target'a olan geziyi hatırlayacağım. "Bu mükemmel," diyorum ona. Grace yine de sessiz ve seçimime kızdığından endişeleniyorum. Eğilip yüzünü görmeye çalışıyorum. Gözyaşlarına yakın gibi görünüyor. "Lütuf?" rica ederim. Hiçbir şey söylemiyor. "Siktir," diye küfür ediyorum. "Ondan nefret ediyorsun." Başını sallıyor. "O zaman nefret etmiyor musun?" Bir selam. "Siktir, tatlım, konuş benimle" diye yalvarıyorum. Sessizliği beni endişelendiriyor.

"Bu aptal takma addan nefret ediyorum ama bu... mükemmel." Taç şeklindeki küçük dövmeyle gülümsüyor.

Eğilip başının tepesini öpüyorum. O kadar küçük ve savunmasız görünüyor ki, ona yardım edemem ama ona bir çeşit şefkat göstermeliyim. Yani, çok daha fazlasını yapmak isterdim ama *halka açık durumdayız*.

"Bil diye söylüyorum, sana kötü bir şekilde Prenses demek istemiyorum." Homurdanıyor. "Cidden," diye ekliyorum.

"Bu sadece... sana yakışıyor."

Bana bakıyor, saçları omuzlarının arkasına düşüyor. "Neden sana inanmıyorum?"

Kıkırdadım ve parmaklarımı aralarında biraz boşluk bırakarak kaldırdım. "Tamam, belki biraz alaycı bir şekilde demek istedim. "

"Sadece biraz, ha?" Gülüyor ve gözleri eğlenceyle parlıyor.

Tanrım, bu kızı seviyorum .

Düşüncelerim beni üşütüyor.

Aşk? Bu kızı seviyorum ?

Kahretsin, sanırım yaparım. Hayır, *biliyorum* .

Daha önce başka bir kızı hiç sevmedim - bu duyguyu karşılaştıracak hiçbir şeyim yok - ama biliyorum ki bu
ne olduğunu.

Yol boyunca bir yerde Grace'e aşık oldum.

Gülüşüne aşık oldum.

Onun gülüşü.

Her fırsatta benimle alay etmesi.

Çikolata ve kahve aşkına aşık oldum.

Onu o yapan her küçük şeye aşık oldum .

Altı ay önce, aşık olma düşüncesi beni güldürürdü ama hayatımda öğrendiğim bir şey var ki, işler asla beklediğiniz gibi olmuyor.

Gözlerimde yeni keşfettiğim bir merakla ona bakıyorum ve o bunu kaçırmıyor.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" o soruyor. "Yüzümde bir şey mi var?"

Artık onu sevdiğimi, ona âşık olduğumu bildiğime göre , ağızımdan lafı geçirmek istiyorum ama onu korkutmak istemiyorum. Onunla anlaşmamızı resmiyete dökmek, *gerçek bir* çift olmak hakkında konuşmadım bile ama bu son birkaç gündür kafama çok takılan bir

konu. Yirmi dört yedi yaşının yanında olmak beni korkutup kaçırmak yerine ona daha çok aşık olmamı sağladı.

"Hayır. Mükemmelsin," diye fısıldıyorum.

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?" Burnunu kırııştırıyor. omuz silkiyorum. "Sadece düşünüyordum, sanırım."

"Ne hakkında?"

Sen. Biz. Bir gelecek. "Harika dövmelerimiz hakkında," diye yalan söyledim.

Gülüyor ve bir tacın siyah ana hatlarına bakıyor. "Evet, bence ikimiz de iyi iş çıkardık."

Bitirip parayı ödeyip buraya gelirken yanından geçtiğimiz bir kafeye yürüyoruz.

Dışarısı soğuk ve gökyüzü dönen gri, umut verici bir kar. Biz ayrıldığımızda kampüse kar çoktan yağmıştı, ama burada çimenler çıplaktı.

Kafenin kapısını açtım ve önce Grace'in girmesine izin verdim. Kahve kokusu, verilen siparişlerin ve çağrılarının sesleri gibi çarpıyor. Sırada birkaç kişi var, bu yüzden Grace ve ben son kişinin arkasına geçtik. Dükkandaki birkaç kişi merakla bizi izliyor. Grace ve ailesinin servetleri ve Willow Creek grubuyla bağları nedeniyle neredeyse yerel ünlüler olduğunu öğreniyorum. İnsanların *benim yüzümden* bize bakmasına alışığım ve itiraf etmeliyim ki bir değişiklik olsun diye masaların değişmesi güzel.

Siparişimizi veriyoruz ve ben ödüyorum -hiçbir şekilde onun ödemesine izin vermiyorum- ve sonra kenara çekilip siparişimizi bekliyoruz.

Gergin hissediyorum - hatta gerginim - çünkü ne yapmam gerektiğini biliyorum ve hoşuna gitmeyeceğinden korkuyorum.

Reddedilmek sık sık uğraşmam gereken bir şey değil. En azından kadınlarla değil ama Grace beni her zaman yerime koyuyor.

Siparişimiz verildi ve Grace kupalarımızı almak için ileri atıldı -evet, kupalara koydular-

hareket etmeden önce. Bana döndüğünde yüzünde en büyük gülümsemesi var ve *bana* böyle gülümsediğini düşünmek isterdim ama kahvesini gerçekten çok seviyor. Onu kafeden ve masaların olduğu arka alana kadar takip ediyorum. Köşede bir masa seçiyor ve kupalarımızı yere koyuyor.

"Dövme ve kahveler, bu karışımı beğendim" diyor bir sandalyeye otururken.

gülerim. "Komik, çünkü ilk başta dövme olayına karşıydın."

Kupasını kaldırıyor ve dilini haşlamamak için belli belirsiz bir yudum alıyor. Kupayı yerine koyuyor ve dudakları kıvrılıyor. "Hey, fikrimi değiştirdim. Bunu yapmaya iznim var."

Ona fikrimi değiştirme iznim var mı diye sormak istiyorum ama dilimi ısııyorum. Şimdilik.

Grace, taç dövmesine hayran kalarak bileğini uzatıyor.

"İyi olduğundan emin misin?" Düşündüğümde onun için mükemmel olduğunu biliyordum, ama bu ondan hoşlandığı anlamına gelmiyor.

Gülümseyip başını salladı, uzun parmaklarını kahve fincanına doladı. Birkaç yüzük parmaklarını süslüyor ve en sevdiği saat bileğinde oturuyor. "Gerçekten seviyorum" diye söz veriyor. "Ne senin hakkında?" Dövmeme bakıyor.

"Mükemmel."

Yakındaki bir masada biri bana küfür ettiğim için dik dik bakıyor ve ben de utanarak el sallıyorum.

Grace güler. "Başımızı belaya sokacaksın."

"Kötü olsak da, doyasıya çıksak iyi olur," dedim ona kaşlarımı sallayarak. Masadan bir şeker paketi alıp parmaklarımın arasında ovalayarak konuşmasını bekliyorum.

"Aklında ne var?"

"Burada banyo var mı?" Soruyorum.

"Neden?" Şimdi korkmuş görünüyor.

Sesim bir fısıltıya dönüşüyor. "Sanırım nedenini biliyorsun."

Titriyor - ve bu korktuğu için değil, bundan tahrik olduğu için. Onun titiz tavrının ve kıyafetlerinin altında vahşi bir kalp yatıyor. İyi olamayacağını ve asi olamayacağını söyleyen biri nasıl yaşayacağını bilmiyor.

Ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum. Kupalarımızı masanın üzerine bırakıp banyoya giden dar bir koridora doğru ilerliyoruz. Bu unisex - bu daha iyi olamazdı - ve boş. Kapıyı itiyorum ve içeri tökezleyerek giriyor, derin bir nefes alıyor. Göğsünü hissetsem, kalbinin göğüs kafesinin arkasında çılgınca attığını hissedeceğimi biliyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıyorum ama kilitlemem. Gözleri kilide kayıyor ve soru sorarcasına kaşını kaldırıyor. "Bunu kilitlemeyecek misin?"

"Numara." başımı sallıyorum. "Bu, heyecanın bir parçası."

"Yakalanmak?" diye sordu porselen lavaboya sırtını dönerek.

başımı sallıyorum. " Yakalanacağını *düşünmek* ."

Ben ona yaklaşırken kalın bir şekilde yutkundu. Ellerimi lavabonun iki yanına koyup onu kafese kapatıyorum.

"Ne yapacaksın?"

Alt dudağını ısıldım ve bırakmadan önce dişlerimin arasına çektim.
"Ne yapmak istiyorsan."

"Yetkili benim?" Sesi titriyor ve göğsüme dokunmak için çekinerek elini kaldırıyor.

Başım la onayladım. "Her zaman sorumlu sensin."

Buna gülümsedi ve beni öpmek için eğildi. Gülünç derecede uzun bir çift topuklu ayakkabı giydiği için fazla eğilmesi gerekmiyor. Ellerim beline gitti ve giydiği kalın palto yüzünden kalçalarını iyi kavrayamıyorum. Belindeki kravatı bulup çözerek ceket i omuzlarından aşağı ittim. Yere düşüyor ve öpücüğü güler ek kesiyor.

Sorumlu *olduğumu* sanıyordum ?"

"Sen." Onu tekrar öpmek için içeri giriyorum.

"Yine de beni şimdiden soymaya çalışıyorsun."

başımı sallıyorum. "Sadece ceket. Yoluma çıktı."

"Ne yolunda?" O meydan okuyor.

"Bu." Kıcını tutuyorum ve o gülüyor, kollarını boynuma sarıyor.

"Gülünçsün."

Onu susturmak için öpüyorum. Beni şevkle öpüyor ve aramızdaki sıcaklık artıyor. Oteldeki o geceden beri ona böyle sarılmadım. Etrafımızda her zaman birileri varmış gibi görünüyor ve asla yalnız bir anımız olmuyor.

Grace ağzımın içinde inliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en yumuşak ses, neredeyse bir kedi mırıltısı gibi. Tırnakları saçlarımda geziniyor ve parmaklarını saç tellerine dolayarak ağzımı kendi ağzına doğru çekiyor. Dili benimkine dolanıyor ve kendimi geri çekerken inliyorum. onu parçalamak istiyorum

kıyafetlerini çıkar ve onu sert ve hızlı bir şekilde becer, ama bunu onun ellerine bırakıyorum. Onu yapmaktan hoşlanmadığı hiçbir şeyi yapmaya zorlamayacağım.

Ellerini tereddütle göğsümden karnıma doğru kaydırды. Onları süveterimin kumaşının altına kıvırdı ve yukarı ve başımın üzerine itti. Altına bir gömlek giyiyorum ve o da ondan kurtulmak için çabucak uğraşıyor. Ellerini çıplak tenimde gezdiriyor ve dokunuştan karın kaslarım kasılıyor. Dudağını ısıırıyor ve bundan sonra ne yapmak istediğini derinden düşündüğünü biliyorum. Ona dokunmamak, öpmemek ya da *bir şey yapmamak tüm irademi gerektiriyor* ama bu onun için. Ben değilim. Bu onun kötü kız olma şansı. İstedğini almak için.

"Acele etmeliyiz," diye fısıldıyor.

Sözlerine ürküyorum. "Gerçekten bunu yapmak istiyor musun?" diye sordum, parmaklarımı yanağında gezdirerek. "Zorunda değiliz."

Normalde ona 'kötü' bir şey yaptırdığımda onu üzmem ama bu onu asla yapmaya zorlamayacağım bir şey.

Başını sallıyor. "Bunu istiyorum. Lütfen beni yalvartma."

Bana iki kere sormasına gerek yok. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve o kemerimi çözüyor. Onu kaldırıp duvara yashıyorum. Bacaklarını belime doladı ve pantolonumu aşağı kaydırды. Onu bir prezervatif alıp takacak kadar uzun süre yere koydum. Etek giyiyor, bu daha kolay. Onu tekrar kaldırdım ve içine kaymadan önce iç çamaşırını yana kaydırdım. Sert bir şekilde

zorlamak istiyorum ama bu onun ikinci seferi, bu yüzden olabildiğince nazik hareket ediyorum.

Ağzıma nefes alıyor. "Beni kırmayacaksın. Siktir et beni."

Beni öldürmeye çalışıyorsa, işe yarıyor.

Sert ve hızlı hareket ederim. Onunla geçen gece yaptığım gibi sevişmiyorum. Umumi bir banyo tam olarak yavaş tatlı sikişmek için yapılmamıştır. Ya olabildiğince hızlı sevişirsin ya da hiç sevişmezsin.

Omuzlarıma tutunuyor, tırnakları o kadar derine batıyor ki kan akmazsa hiç şaşırmam. Yüksek sesle pantolon giyiyor ve küçük çığlıklar aralık dudaklarından dökülüyor.

"Devam et," diye teşvik ediyor. "Neredeyse oradayım."

Dudağını ısırdım ve gözlerindeki sıcaklık beni neredeyse ateşe verdi. "Bunu seviyorsun, değil mi?" Onu derinden öpüyorum. "Birinin o kapıyı açması ve senin içinde benim aletimi görmesi fikrine bayılıyorsun."

"Evet," diye soludu, gözleri arzuyla kaplandı.

Parmaklarım uyluklarına batıyor ve penisimi sıkıyor. Onun yakın olduğunu biliyorum ve kendi salıverilmesi için kendi kurtuluşumla savaşıyorum.

Sonunda geliyor ve ben de gelirken boynunun derisine doğru inliyorum.

Bütün vücudu kollarımda titriyor ve düşmemesi için sımsıkı tutuyorum. Bacaklarını belimin etrafından indiriyor ve alnında küçük ter damlacıkları var.

"Bu ... idi..."

Onu bir öpücükle susturuyorum. Bunun ne olduğu için yeterli kelime yok.

Ben prezervatiften kurtulup pantolonumu yukarı çekerken o kıyafetlerini düzeltti. Gömleğim ve kazağım ceketle birlikte yere saçılmıştı. Hepsini alıp ceketini ona uzattım. Tişörtümü giyip süveteri giymeden önce pantolonuma soktum.

Grace beni baştan aşağı süzdü. "Banyoda sevişmişiz gibi görünüyoruz."

"Çünkü yaptık tatlım." Güldüm ve saçını biraz düzeltmeye çalışmak için uzandım. Bu vahşi bir karmaşa ve bencilce onu bu şekilde görmeyi seviyorum - lanetin bizden olduğunu bilmek - ama diğer herkes de bilirdi.

Aynadaki yansımasına baktı ve bulaşmış dudak parlatıcısını dudaklarından sildi ve saçlarını benden daha iyi düzeltti.

Kaçınılmaz olanı erteleyemeyiz, bu yüzden kapıyı açtım ve koridora çıktık. Bu - çok şükür -

boş.

Kahvemiz hala işgal ettiğimiz masada duruyor ve biz hiçbir şey olmamış gibi davranarak tekrar oturuyoruz.

Grace kupasını dudaklarına kaldırdı ve bir yudum aldı, gözleri odanın etrafında dolaştı. Muhtemelen onu yakaladık, yaptığımız şey ve onun çıldırmasını istemiyorum.

Elini dudaklarıma götürüp parmak uçlarını öpüyorum.

Dudağını ısırdı ve ellerimizden yüzüme baktı. "Herkes biliyor," diye tıslıyor.

"Yok canım. Yapsalardı polis arabasında olurduk." Soluklaşıyor.
"Şaka yapıyordum," diye ekledim aceleyle.

"Ey." Omuzları rahatlamayla sarkıyor.

"Lütuf?" Adını tereddütle söylüyorum. Şimdi bunu gündeme getirmek için en yanlış zaman ama artık susamıyorum.

"Ne?" Korkmuş görünüyor ve onu suçlayamam: sesim titriyor ve kendimden çok farklı çıkıyorum.

"Bunu resmileştirme konusunda ne düşünüyorsun? Biz, yani?"

Gözleri şaşkınlığını ve pembe dudaklarının bir kısmını ifade ediyor.
"Mesela, gerçek bir çift olmamızı mı istiyorsun?"

Başım la onayladım. Onu her şeyden çok istiyorum. Öyle ki, son birkaç gündür tek düşündüğüm Grace ve hokey aklımdan geçmedi. Bu asla olmaz. Hokey her zaman tek odak noktamdı, ama artık değil.

Hiçbir şey söylemiyor ve bu beni endişelendiriyor. En yumuşak, en mükemmel " *Evet* "i soluduğunda, ona unutmasını söylemek için onu geri almaya başladım .

Utanç verici derecede yüksek sesle rahatlayarak nefes verdim ve yüzünü ellerimin arasına alıp onu öptüm. Dudaklarıma karşı gülümsüyor ve sessiz bir kahkaha atıyor.

"Bundan emin misin?" o soruyor. "Çıkmadığını biliyorum."

"Ben yapmadım, ama sen... bir şeyleri değiştirdin. Sana bu kadar yakın olmak ve her şeyin sahte olduğunu anlamak beni öldürüyor."

"Bu senin fikrindi," diye hatırlattı bana. "Sahte sevgilin olmam için," diye ekledi, ne demek istediğini anlamamışım gibi.

"Biliyorum tatlım, biliyorum lanet olsun." Alnımı onunkine bastırıyorum, elim boynunun arkasına dolanıyor.

"Bu arada," dedi gülümseyerek, "işe yaradı."

"Ne var?" soruyorum, kafam karıştı.

"Beni sahte kız arkadaşın olarak kullanıyorsun," diye fısıldıyor. "Bak Elle az önce bana ne gönderdi."

Elle'nin bir derginin içinden çektiği bir fotoğrafla telefonunu bana uzatıyor. Başlık şöyledir: Hockey'in Yeni 'O' Çiftiyle Tanışın . Kampüste Grace ve benim fotoğraflarım var, oyundaki öpüşmemizden ve hatta bir tanesinin yurdunun dışında elinde kahve ve keklerle ayakta duruyorum. Fotoğraf, ne yazdığını okumam için çok uzakta, ama başlıktan oldukça olumlu olduğunu söyleyebilirim.

Gülüyorum. "İtibarımı kurtardığın için teşekkürler." Onu yaklaştıırıp alnından öpüyorum.

O gülümser. "Ve şimdi gerçek mi?"

"Bu gerçek."

chapter twenty-seven

Grace

Bennett'i severim, dedi annem, bir rafta kıyafetleri karıştırırken.

Benden alışverişe çıkmamı istediğinde, beni evden çıkarmak için gizli bir amacı *olduğunu biliyordum*.

Ben de öyle tabii, dedim raftan bir elbise alıp vücuduma doğru tutarak.

"Bu sana çok yakışır." Annem elimdeki kobalt mavisi elbiseye başını salladı.

"Yılbaşı partisi için bir elbise almam gerekiyor," diyorum ona.
"Bunun yeterince süslü olduğunu düşünmüyorum."

Her yıl düzenlenen Wentworth Yılbaşı partisi için herkes elinden geleni yapıyor ve elimdeki elbise bir kış balosu için daha uygun görünüyor.

"Muhtemelen haklısın," diyor annem. "Benim de bir elbise almam gerekiyor." İğrenç bir yüz ifade ediyor. Kesinlikle moda aşkımı ondan almadım. Ben genellikle elbise ya da etek giyerken o kot

pantolon ve tişört tarzı bir kız. Yine de kampüste soğuk hava nedeniyle daha sık kot pantolon giyiyordum.

Başka bir rafa geçip elbiseleri karıştırıyorum. Standart kırmızı ve yeşil renkler, gözlerimi çıkarmak istememe neden oluyor.

Bennett senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor, dedi, benimle *gerçekten* konuşmak istediği şeye dönerek.

"O olsa iyi olur. Yani, sadece altı aydır çıkıyoruz." *Ya da bilirsin, bir hafta.*

"Her zaman tek kadın bir erkek olmadı," dedi bana, sanki bilmiyormuşum gibi.

"Biliyorum anne" diyorum. "Bende işler farklı."

Emin görünmüyor. "Sadece incindiğini görmek istemiyorum Grace. Bu senin ilk gerçek ilişkin ve etrafta dolaştığı biliniyor. Sadece... dikkatli ol, tamam mı?" yalvarır.

"Ben," diye söz veriyorum ona.

Başını salladı ama bunun hakkında duyduğum son şey olduğundan şüpheliyim. O bir anne, bu yüzden yirmi dört yedi endişeleniyor.

"Peki ya bu elbise?" Mor payetli bir numara tutuyor.

"Benim için?" Ben soruyorum, o başını sallıyor. "Morla iyi görünmüyorum."

Gülüyor ve elbiseyi rafa geri koyuyor. "Bu benim için ne olacak?" Gümüş detaylı straplez lacivert bir elbise tutuyor.

"Bence bu sana çok yakışır," dedim ona dürüstçe. Annem hala genç ve istediği her şeyi yapabilir.

Elbiseyi koluna asıyor. "Üzerinde deneyeceğim."

"Kendime elbise bakmaya devam edeceğim," diyorum ona. "Üstünü değiştirdiğinde bana seslen yeter."

Başını salladı ve birkaç metre ötedeki soyunma odasına gitti.

Altın ve deniz mavisi bir elbise alıp bakıyorum. Güzel, ama yine de o değil. Tekrar rafa koydum ve aramaya devam ettim. Neyse ki mağaza elbiselerle dolu, bu yüzden aramaya devam edersem eninde sonunda bir şeyler bulacağım.

Birkaç dakika sonra annem seçtiği elbiseyi kontrol etmem için beni aradı.

Garip bir gülümsemeyle soyunma odasından çıktı. "Ne düşünüyorsun?"

genişçe gülümsüyorum. "Sıcak görünüyorsun anne."

Gözlerini deviriyor. "Ah, Grace."

"Ben ciddiylim." Güldüm. "Harika görünüyor. Yine de bir çift topukluya ihtiyacın olacak."

Topukları *görünce* ona ölüm cezası verdim. "Yani sence bunu almalı mıyım?" Dönüp aynada kendini değerlendiriyor.

Başım la onayladım. "Görünüşünü ve hissini beğendiğiniz sürece, devam edin. Harika bir elbise."

Yansımasına başını sallıyor ve gülümsüyor. "Evet, sanırım alacağım."

Üzerini değiştirmek için soyunma odasına geri dönüyor, ben de onu aramaya geri dönüyorum.

elbisem.

Dışarı çıktığında, sanırım onu buldum. "Bunu deneyeceğim," diyorum ona. "Beni bekle."

Hemen üzerimi değiştirip annemin görmesi için odadan çıktım.

Ah, Grace, diye iç geçirdi. "Güzel görünüyorsun."

Boy aynasındaki yansımama bakmak için dönüyorum. Elbisenin eteği uzun ve kalçalarım ve baldırlarıma oturuyor. Altın ve pembe tonlu payetlerde yapılırken, üst kısmı kısa kollu beyazdır. Basit ama zarif ve tamamen ben.

"Bunu istiyorum," diyorum gülümsemeye çalışarak. Elbiseye bakışımı seviyorum ama Bennett'in elbise içinde benim hakkımda ne düşündüğünü görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum.

"Tamam," diye cınlıyor. "Değiştir ve kontrol edeceğiz. O zaman öğle yemeği yiyelim mi? Açlıktan ölüyorum."

"Kulağa iyi geliyor. Willow'u davet etmemin bir sakıncası var mı?" Arkadaşı ve erkek kardeşimin kız arkadaşına atıfta bulunarak soruyorum. "Geri döndüğünden beri onu görme şansım olmadı."

"Evet tabiki. Bu eğlenceli olacak."

Kendimi soyunma odasına kilitledim ve lacivert eteğimi, beyaz bluzumu ve paltomu tekrar giydim. Annem soyunma odasının dışında beni bekliyor ve kasaya gidebilmek için elbiseyi benden alıyor. O bunu yaparken, Willow'a bir mesaj gönderip ayakkabı ve mücevherlere göz attım.

Telefonum elimde titreyerek Willow'dan bizimle orada buluşacağını söyleyen bir mesaj geldi.

Annem elinde çantayla beni buldu ve arabaya ve restorana gittik.

Willow'u orada yendik ve onu beklemek için arabada oturduk. On dakika sonra SUV'siyle kalkar

ve arabaya koşar. Dışarı çıkıyorum ve beni sımsıkı sıkmadan önce heyecanla çığlık atıyor. Willow ve ben birkaç ay önce zorlu bir

süreçten geçtik, ciddi bir şey değil ama arkadaşlığımızın biraz TLC'ye ihtiyacı vardı ve şimdi tekrar yola çıktık.

"Seni özledim." Bana genişçe gülümsüyor. Willow'un tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemesi var ve bu bulaşıcı, bu yüzden kendimi gülümserken buluyorum. Sarı saçları, bu sabah fırçalamayı unutmuş gibi, vahşi bir bukleler yığını ve yanakları mutluluktan kıpkırmızı. Willow, neredeyse her zaman mutlu olan insanlardan biridir. Gülmediği veya duvardan sıçramadığı an, bir şeylerin ciddi şekilde yanlış olduğunu anlarsınız.

"Ben de seni özledim." Gitmesine izin verdim ve bir süre birbirimize baktık, ayrıyken meydana gelen küçük değişiklikleri dikkate aldık. Saçlarının biraz daha koyulaştığını fark ettim ve şimdi omuzlarını fırçalamak için kısaltmış.

"Üniversite sana nasıl davranıyor?" Restorana giden merdivenleri çıkarken soruyor.

"İyi," diye yanıtlıyorum. "Çok fazla ders aldım." Güldüm. "Ama hoşuma gidiyor."

Bir yüz yapar. "Bu bizden biri yapar."

Willow, NYU'daki ikinci yılında olmalıydı ama yaz boyunca üniversitenin ona göre olmadığına karar verdi. En azından şimdi değil. Belki bir gün geri döner ya da gitmez ve sorun değil. Willow'u kışının üstüne oturup hayatıyla ilgili hiçbir şey yapmayacağını bilecek kadar tanıyorum.

"Neler yapıyorsun?" Ona sorarım.

"Blogumda çalışıyorum" diye yanıtlıyor. Ta Kaliforniya sahilinde yaşayan kuzenine atıfta bulunarak, "Liam ile çok konuşuyorum ve bana fotoğrafçılığın temellerini öğretiyor" diyor. Onu birkaç yıldır görmedim ama artık profesyonel bir sörfçü.

"Çok havalı." Restoranın içinde annemi takip ederken şakacı bir şekilde onun omzuna vurdum.

Biri bizi hemen yerlerimize götürecektir gibi görünüyordu.

Willow, hüzünlü bir gülümsemeyle etrafa bakarak, Mezuniyet yemeğinden beri buraya gelmedim, dedi.

"Ben de değil. Liam bu yıl Noel için eve geliyor mu?" Yerlerimize otururken ona soruyorum. Ben seçerim

tablodan menüyü açın ve bakın.

"Bence de" diyor. "Mathias ve Remy, eğer yapmazsa onu canlı canlı yüzeceklerini söylediler." Güler.

"Artık bir kız arkadaşı var, değil mi?" diye sordum, son birkaç aydır bana söylediği şeyleri hatırlamaya çalışarak.

"Evet. O iyi biri ama..."

"Ama ne?" Soruyorum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Onu büyük bir belanın içine sürükledi. Güzel değildi."

"Ne demek istiyorsun?" soruyorum, kafam karıştı.

"Hangi kayanın altında yaşıyorsun?" o soruyor. "Tüm haberlerde vardı."

"Meşguldüm," diye mantık yürütüyorum.

"Doğru," diye kabul ediyor. "Pekala, bu onun hikayesi, benim değil."
Elini umursamaz bir şekilde sallıyor.

"Şimdi yemek yiyelim."

"Seni özledim." Bennett arkamdan yatağa girip kollarını bana doladı. Bunu resmileştirdiğimizden beri her gece yapmam gerektiği gibi onu kovmam gerektiğini biliyorum ama bunu yapmaya asla cesaret edemiyorum. Onunla bu çalıntı anları vazgeçemeyecek kadar çok seviyorum.

Eğilip onu öptüm, bacaklarımı onunkilere doladım. "Bugün ne yaptın?"

"Hokey oynadım."

"Yok canım?" şaşırarak soruyorum.

Başını sallıyor. "DC'ye gittim ve oradaki ekiple takıldım. Orada birkaç arkadaşım var."

Yüzündeki kılları yanaklarına sürüyorum. "Sözleşmen sona erdikten sonra seni alabileceklerini düşünüyor musun?"

Omuz silkiyor. "Koçla biraz konuştum ama umudumu yitirmeyeceğim."

kaşlarını çattım. "Takımınızla oynamanıza izin verilmemesinden nefret ediyorum. özlediğini biliyorum."

İç çekiyor. "Gerçekten yaparım ama Matthews'la zorlu bir mücadele veriyorum."

"O oyuncuyla konuştun mu? Steroid verdiğini gördüğün kişi mi?"

Başını sallıyor. "Numara."

"Bence yapmalısın." Parmaklarımı dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Matthews'un size nasıl şantaj yaptığına bakın. Orada

gerçekten neler olduğunu bilmiyorsun. Hikayede, o adamın koçunuzun kuklası olmasından daha fazlası olabilir."

Başını sallıyor. "Haklı olabilirsin."

"Şehirde bir pistimiz var - süslü bir arena yok, orası kesin - ama bana paten kaymayı öğretmeni istiyorum."

Dudakları yukarı kalkıyor. "Prenses buz pateni yapmayı bilmiyor mu?"

başımı sallıyorum. "Kuru toprakta dans etmeye daha çok meraklıydım."

Kıkırdayıp burnumun ucunu öpüyor. "Yarın gidelim."

Başımı salladım ve ona daha da yaklaştım. "Kıçımın üstüne düşmeme izin verme."

Kıkırdaması kulağıma çarpıyor. "Söz verme tatlım."

chapter twenty-eight

Bennett

Grace buzda yaklaşık beş saniye sonra kışının üzerine düşer. Kalkmasına yardım etmek yerine gülmekten kırıldım.

"Sen tam bir pisliksin!" bana küfrediyor, kendi başına kalkmaya çalışıyor, bu da bacaklarının çılgınca tekmelenmesine neden oluyor. Neyse ki, buzda sadece biz varız. "Bana yardım et, ahmak!"

Elimi ona uzatıyorum. "Bana karşı çok iyisin."

"Evet, düşmeme izin vermeyeceğine söz vermiştin."

"Aslında tatlım," dedim mide bulandırıcı *bir tatlılıkla*, "söz vermedim."

"Ah, senden nefret ediyorum." Bana dik dik bakıyor ve eğer bakışlar öldürebilseydi, ölmüş olurdum. Kolumu o kadar sıkı tutuyor ki kan dolaşımını kesecek diye korkuyorum.

"Biliyorsun, bunun buz *pateni olarak sınıflandırılması* için aslında hareket etmemiz gerekiyor."

"Ben hazır değilim!" ağlıyor, onu buzun üzerinden uçuracağımdan korkuyor.

"Sakin ol prenses. Bebek adımları atacağız."

Düşmeme izin verme, diye mırıldandı.

"Bebeğim, bunu zaten yaptın ve büyük ihtimalle tekrar yapacaksın. Olur."

Altımda bir delik açılmasını ve beni canlı canlı yemesini ister gibi bana kötü bir bakış attı.

Buzun üzerinde geçici bir adım attığımızda derin bir nefes alıyor.

Biz kayarken küçük bir çığlık attı ve kolumu daha sıkı tuttu.

"Grace, beni bırakman gerekecek."

"Hayır," diye ağlıyor.

"Elimi tut," diye yalvarıyorum. "Sen beni lanet olası bir örümcek maymunu gibi tutarken hareket edemiyorum."

Kolumdaki mengene gibi tutuşunu yavaşça bıraktı ve parmaklarımızı birbirine doladı. Bacakları sallanırken çığlık atıyor.

"Bunun kolay olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Güldüm. "Çoğu insan öyle düşünüyor ama alışmak biraz zaman alıyor. Bunu yapabilirsin."

Ayaklarına bakarak, "Önce ben ölürsem olmaz," diye mırıldandı.

"Ölmeyeceksin." Ona başımı sallıyorum. Tepkisini eğlenceli buluyorum. Normalde her şeyi yapabilirmiş gibi her zaman sorumluluk alma tavrına sahiptir. Onun bokunu kaybettiğini görmek komik.

"Buraya gel, diğer elini bana ver," diye yalvardım.

"Önünde dönmemi ister misin?" Nefes alıyor.

"Evet." gülerim.

Fısıldar, aslında *sızlanır* . Bence çok tatlı ama bunu söylersem kızacak.

Kendini toparladı ve önümde süzölmek için ayaklarıyla itti ama tabii ki sendeledi ve yeniden buzun üzerine düşmeye başladı. Düşmeden önce onu kaldırdım ve göğsüme vurdu. Düşmemek için ağırlığımı dengeleyerek ona sıkıca tutunuyorum.

"Bunda iyisin," dedi nefes nefese ve gerçekten şaşırmışa benziyor.

Güldüm. "Bunu *yıllardır* yapıyorum güzelim. Yürüyebildiğimden beri. Boston'da bir yaşam tarzı gibi. Yürümeyi öğreniyorsun ve sonra paten kaymayı öğreniyorsun."

Ben buzun üzerinden geçerken başını sallıyor ve omuzlarımdan tutuyor.

"Hey, bu aslında o kadar da kötü değil." Bana gülümsüyor.

Güldüm. "Eh, bütün işi *ben yaptığım için gerçekten paten yaptığın* sayılmaz."

Burnunu kırıştırıyor. "Balonumu patlattığın için teşekkürler."

"İstedğin zaman." Burnunun ucunu öpüyorum ve hiç dikkat etmediğim için duvara çarpıyoruz.

Dengemi kaybediyorum ve o üzerimdeyken yere düşüyorum.

Grace dudaklarını birbirine bastırıyor ama kahkahasını tutamıyor. Ben de gülüyorum ve biriyle bu kadar kaygısız olmak çok iyi hissettiriyor. Grace ile ne söylediğim ya da ne yaptığım umurumda değil çünkü onun beni benim için kabul ettiğini ve tam tersini biliyorum. O benim için çok mükemmel.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım, parmaklarım yanağında gezindi. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Kahrolası kelimelerin neden ağzımdan çıktığını bilmiyorum ama geri alamam çünkü bu doğru.

En ufak bir nefes alıp veriyor ve bana şaşkınlıkla, mutlulukla ve daha anlayamadığım milyonlarca şeyle bakıyor.

Aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor ve onu korkutmuş olabilirim diye endişeleniyorum ama sonra gülümseyip beni öpüyor. Ben de seni seviyorum, diye mırıldandı dudaklarımızın arasından.

Ben ve aşk ve sen resmen İngilizce dilinde en sevdiğim kelimeler haline geldik. Bunun beni aşk hastası bir aptal gibi gösterdiğini biliyorum, ama hiç aşık olmadıysan ve *sonunda* seni daha iyi hissettiren birini bulduğunda, gerisi senin için önemli değil.

Yüzünü ellerimin arasına alıp derinden öpüyorum. Dilim ağzına girdi ve parmakları gömleğimi sıkarken yumuşak bir iç çekme sesi çıkardı. Altımdaki buz soğuk ama umurumda değil. Zombi kıyameti dışında hiçbir şey beni bu noktadan hareket ettiremez, çünkü zombiler de buradan defolup gider.

Grace geri çekildi ve beni gerçekten ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. Yanağıma dokunarak, İşlerin böyle biteceğini hiç düşünmemiştim, diye itiraf etti. "Ama yaptıklarına sevindim."

"Ben de tatlım."

Grace'den sahte kız arkadaşım olmasını ilk istediğimde, ondan tek istediğim buydu - onu *kullanmak* ve bu gerçek beni biraz hasta ediyor, ama pişman olamam, bu beni onu tanımaya ve onun hayatımda olması.

Sonunda bedenlerimizi çözdük ve ayağa kalktım, kalkmasına yardım etmek için ellerimi ona uzattım.

Buzun üzerinde süzülürken, "Buz pateni yapmak için ne kadar beceriye sahip olman gerektiğini ciddi fark etmemiştim," diye yorum yapıyor - şey, ben kayıyorum ve o bana tutunuyor.

Güldüm. "Ve buzda bir oyun oyna," diye hatırlattım ona.

"Doğru," diye inliyor. "Eh, söylemeye çalıştığım tek şey oldukça harika olduğun."

"Ah," gülüyorum. "Bu bir iltifat mıydı?"

Bana dik dik bakıyor. "Dilersin."

Gülüşüm büyüyor. "Gerçekten, çünkü kulağa iltifat gibi geldi."

"Sana güzel bir şey söyleyemem, değil mi?" İç çekiyor.

"Hayır, üzgünüm tatlım."

Ayakları biraz kaydıgında, "Vay canına," diye ağlıyor. "Sanırım gün boyunca yeterince buz pateni yaptım."

gülerim. "Emin misin?"

"Evet!" düşmeye başladığında cıgılık atıyor.

Onu beline sarıp çıkışa doğru kayıyorum. Onu yere kaldırıyorum ve sonra kıcına şaplak atıyorum. Koltuğa tökezledi ve ateş yeşili gözleriyle bana dik dik baktı.

"Az önce bana *şaplak mı attın ?*" Böyle bir şey yapacağıma şaşırmış görünüyor.

Gülümseyip buzdan iniyorum. "Yaptığının tam olarak bu olduğuna inanıyorum."

Başını sallıyor. "Bunu yapacağına inanamadığımı söylemek istiyorum, ama *bahsettiğimiz* sensin, tabii ki yaparsın."

Ona bıçakları için paten koruyucusunu verdim ve patenlerimi çıkarmadan önce benimkini giydim. Patenlerimizi iade etmek ve normal ayakkabılarımızı değiştirmek için geri dönüyoruz.

"Buradan nereye gitmek istiyorsun?" Ona sorarım. "Eve dön?"

Başını sallıyor ve gergin bir şekilde dudağını ısırıyor, bu da bana söyleyeceklerinden büyük ihtimalle hoşlanmayacağımı gösteriyor.

"Babamın dükkanına gidebilir miyiz diye merak ediyordum. Görmemi isterim."

İnleme isteğimi bastırıyorum. Bir haftadan fazla bir süredir ailesiyle birlikte kalıyoruz ve işler garip aşamayı geçmiş olsa da, hala harika değiller. Annesiyle iyi anlaşıyorum ama yine de babasını bana pis bakışlar atarken yakalıyorum. Ve demek istediğim, *anladım* . Benim hakkımda bildikleri pek de iyi değil. İçki içerken ve çeşitli kadınlarla çekilmiş çok fazla fotoğrafım var. bir almaz

roket bilimcisi, yaşam tarzımın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, bu yüzden dürüst olmak gerekirse, bana karşı temkinli olduğu için onu suçlayamam, ama aynı zamanda buradayken ona saygı duymaktan başka bir şey yapmadığımı ve bu konuda ağzımı kapalı tuttuğumu da biliyorum. genellikle söylediğim aptalca şeylere - genellikle sapıklara -.

"Lütfen?" Grace çok uzun süre sessiz kaldığımda yalvarıyor. "Buraya o kadar da uzak değil."

Ne diyeceğim? *hayır* . Olmuyor. Babasından korkmuyorum ama onun beni sevmesini istiyorum.

"Elbette." Başımı salladım ve anahtarlarımı çıkarmak için elimi pantolonumun cebine soktum. "Sadece oraya nasıl gideceğimi söyle."

Grace bana babasının araba dükkanının tarifini veriyor ve sonra telefonunun başına oturuyor. Birkaç dakika sonra boğulma sesi çıkarır.

Başım ona doğru dönüyor ve neredeyse lanet yoldan çıkıyorum. "Bu ne? Sorun nedir?"

Yüzü pancar kıpkırmızı olurken, "Kahveden internette bir resmimiz var," diyor.

"Bunun nesi bu kadar kötü?"

" *Bennett* ," diyor sanki şimdiye kadar karşılaştığı en aptal insanmışım gibi adımı. "

Kahve. Mağaza."

Ah, lanet olsun, diye tısladım dişlerimin arasından. "Ne diyor? Banyodaki biz değiliz, değil mi?"

"Hayır, elbette hayır, sadece biz masada oturup bir şeye gülüyoruz. Makaleyi okuyayım. Bana bir dakika ver."

Dişlerimi sıktım ve arabayı sürmeye devam ettim, gerçekten yapmak istediğim şey kenara çekip telefonu elinden alıp kendim okuyabilmekken. Bir şekilde banyoda seviştikimize dair bir haber çıkarsa çok sinirleneceğim. Demek istediğim, daha önce bir sürü çılgınca şey yaptım ama bunun umursadığım birine geri dönmesinden hiç endişe duymadım - ben, ben halledebilirim ama Grace'in yapmasına gerek yok.

Hayatımın en uzun dakikasından sonra rahat bir nefes aldı. "Makale sadece tatil için eve gelmenizden bahsediyor ve takıma ne zaman döneceğiniz hakkında spekülasyon yapıyorlar. Görünüşe göre senin ve Koç Matthews'un tanıtım dublörlüğü gibi büyük bir dönüş planladığınızı düşünüyorlar."

burnumu çekiyorum "Evet," diye başladım, "çünkü herkes onun lanet olası bir tanrı olduğunu ve tam bir ahmak olmadığını düşünüyor."

Grace uzanıp kolumu ovuyor, bana biraz olsun teselli vermeye çalışıyor. Bunu ona söylemekten nefret ediyorum ama konu Matthews olduğunda *hiçbir şey* beni daha iyi hissettirmiyor.

Grace telefonunu çantasına koyar ve "Banyoyu kimsenin bilmediğini öğrendiğime sevindim," diyor.

"Bizden başka kimse yok," diye hatırlattım ona göz kırparak.

Kızar ve pencereden dışarı bakar. Grace'in bir yanının çok utangaç olmasına bayılıyorum ama yine de vahşi bir yanı var.

"Bu mu?" diye soruyorum önümüzü göstererek.

"Evet, dükkan orası." O gülümser.

Yaklaştıkça, *Wentworth Wheels'in* ön tarafta yazılı olduğunu görebiliyorum.

"Burası dükkan" diyor. "Dean üst kattaki dairede yaşıyor."

Dean bana pek bir şey söylemiyor. Ne zaman etrafta olsa, her şeyi mahvetmemi bekliyormuş gibi kurnaz gözlerle bana bakıyor. Sanırım adamı suçlayamam. Yani, Sabrina'yı koruyorum ama yine de berbat. Öte yandan Lincoln bana ısındı. Benden küçük olmasına rağmen çocuğu seviyorum. İyi bir atlet ve kötü bir mizah anlayışı var.

Arabayı park ettim ve Grace'i girişe kadar takip ettim.

"Babam muhtemelen ofisindedir" diyor.

"Ona öğle yemeği falan getirmeli miydik sence?" Soruyorum.

Grace başını sallıyor. "Güven bana, muhtemelen çoktan yemek yemiştir."

Çeşitli arabaların kaportalarının altında çalışan birkaç tamirci var ve bizi duyduklarında yukarı bakıyorlar.

Biri çarpık bir gülümsemeyle, Hey, Grace, dedi.

"Merhaba Levi." Ona el sallıyor.

"Kim o?" tıslıyorum. *Ben kıskanç değilim. Hayır. Değilim.*

Gülüyor ve mideme vuruyor. " Bir erkeğe *el salladım* diye cidden kıskandın mı? Bay Stick-My-Sick-In-Her-Her Şeyde-Yürüyen."

burnumu çekiyorum "Zeki ve hayır, kıskanmıyorum." Bana bakıyor. "Tamam, belki biraz ama... Ben bu *aşk işinde yeniyim* . Biraz zamanımı alacak." Parmaklarımı yanağına dokunduruyorum.

Söylemiyormuş gibi davranmaya çalışsa da sözlerimin onu memnun ettiğini söyleyebilirim. "Her neyse," diyor dokunuşumdan uzaklaşarak, "bu Levi. Annemin ve babamın en iyi arkadaşlarının oğlu."

"Beklemek." sırtıtırım. "Annen ve baban evlendi ve en iyi arkadaşları da mı evlendi?"

Başını sallıyor. "Evet. Luca ve Avery. Bana sorarsanız pek bir araya gelmiyorlar—Luca fazla bir şey söylemiyor ve Avery her zaman konuşuyor. Ama hey." Ne yapacakmış gibi omuz silkiyor. "Babamın ofisi bu tarafta."

Beni dükkanın arka tarafına doğru götürdü ve ahşap bir kapının önünde durdu. Kapıyı iki kez tıklatıyor ve sert bir sesle, "Ne?" bizi selamlıyor.

"Benim, baba. Seni görmeye geldim. *Seni görmeye geldik*," dedi başını kaldırıp bana bakarak.

Kapı açılır ve babası ona kocaman bir gülümsemeyle bakar. "Eh, bu hoş bir sürpriz değil mi? İçeri gel." Sonra bana baktı ve tükürdü, "Ah, ve sen."

Kapıyı suratıma çarpmasını bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde beni sorunsuz bir şekilde içeri aldı. Ofis küçük ve kağıtlar, aletler ve araba parçalarıyla dolu. Babasının kolları dövme ve yağla kaplı. Giydiği ekose gömlek bir tişörtün üzerinden sarkıyor ve ofis koltuğuna oturuyor. Bir bardak dolusu patates kızartmasını alıp ketçapta ezdiğinde gülmemi bastırdım. Bir burger de masaya oturur. Grace haklıydı, ona yiyecek bir şeyler getirmemize gerek yoktu.

"Peki dükkanda ne yapıyorsun?" diye soruyor ağzına biraz patates atarak.

"Bennett'in dükkânı görmesini istedim." Grace omuz silkip uzun, ince, metal bir aleti alıp parmakları arasında çeviriyor. "Buz pateninden yeni geldik."

Trace burnunu çekiyor ve bana gerçek bir gülümsemeyle bakıyor. "Bahse girerim buza basar basmaz kışının üzerine düşmüştür."

Baba, diye sızlanıyor Grace.

"Haklıyım, değil mi?" Chortles'ı takip edin.

"Evet." gülerim. "Ama onu hemen kaldırdım."

"İyi adam." Başını bana doğru eğiyor.

Sohbet güzel olsa da, benden gerçekten hoşlanabileceğini bir an bile düşünmeme izin vermiyorum. Sanırım bana tahammül etmesi gerektiğini bildiği bölgeye doğru ilerliyor ve yarı-hoş olmak daha iyi. Ama çıkarken arkamdan kapıyı çarparsa yine de şaşırmam.

"Bennett'e etrafı göstermemin bir sakıncası var mı?" o soruyor.

"Hiç de bile." Biraz daha patates kızartması yiyor. "Görecektir pek bir şey yok ama." Omuz silkiyor.

Grace güler. "Muhtemelen doğrudur. Ama burası benim büyüdüğüm ikinci evimdi, bu yüzden Bennett'in orayı görmesini istedim."

Trace parmaklarını kapıya doğru sallıyor. "Gitmeden önce sadece veda et."

"Yapacağım." Elimi tutup beni kapıdan çekmeden önce eğilip yanağını öptü. Elimi Grace'in elleriyle birleştirdiğini gördüğünde Trace'in gözlerindeki hüznün parıltısını özlemiyorum. Eminim

Çocuğunuzun büyüdüğünü görmek zor.

Grace beni dükkandan geçirdi. Güzel bir boyut, ama büyük değil, ama eminim küçük bir kasabada büyük bir araba dükkanına gerek yoktur. Tur, adamların üzerinde çalıştığı arabaları ve aletleri, birçok aleti görmekten oluşuyor.

Turunun sonunda Grace bir çalışma masasına atlar. Ellerimi kalçalarının iki yanına yerleştirip eğiliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" o soruyor.

"Bana hayatının parçalarını göstermen için bu kadar heyecanlanman oldukça sevimli."

Gülümsüyor ve beni çabucak öpüyor, birinin bizi görmesinden korkuyor. "Biliyorsun, benimle geldiğin için mutluyum." Kollarını boynuma doluyor.

gülerim. "Ben de prenses."

İlk başta, tatilleri Grace'in ailesiyle geçirme düşüncesi kulağa işkence gibi geldi -yani, o zamanlar gerçekten çıkmıyorduk bile- ama o kadar da kötü değiller ve Grace'le işlerin eskisi gibi yürümesi ... Pekala, bu oldukça harika.

Kadere asla inanan biri olmadım -aslında bence bu oldukça aptalca- ama belki de her şeyin gerçekten bir nedeni var.

Gitsek iyi olur, dedi Grace, masadan inebilmesi için beni iterek. "Anneme onunla Noel alışverişine gideceğime söz verdim."

burnumu çekiyorum "Bunu daha önce yapmadığını mı söylüyorsun? Alışverişini üç ay önce yapmanı beklerdim, Küçük Bayan Mükemmel."

Grace bana dil çıkardı. "Almam gereken birkaç şey daha var ve annemin her şeyi alması gerektiğini biliyorum. Kötü şöhretli bir son dakika müşterisidir. Neyse ki, Noel geldiğinde babam yok. Biz çocukken hep dışarı çıkarmış. Yere parıltı bırakır ve Noel Baba'nın geride bıraktığı sihirli toz olduğunu söylerdi. Anılara özlemle gülümsüyor. "Arabada bekleyebilirsin. Babamla vedalaşacağım."

"Peki." Başımınla onayladım. "Dean nerede?" Onu görmediğimizi fark ederek soruyorum.

"Muhtemelen Willow'la üst kattadır. Neredeyse birlikte yaşıyorlar, o yüzden onları görmek için oraya gitmeyeceğim . Bir şeye bulaşacağımdan korkuyorum."

O uzaklaşırken gülüyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama giderken kışına bakmadan da edemiyorum. Küçük, sağlam ve onunla ilgili her şey gibi mükemmel.

Ofiste kaybolduğunda, sonunda bakışlarımı kaçırdım ve arabayı çalıştırdım.

Zaman ışık hızında geçiyor gibi görünüyor. Biz farkına varmadan tatil bitecek ve okula döneceğiz. Neredeyse Ocak olduğuna inanamıyorum ve hala ekibime geri dönmedim. Döndükten sonra Boston'a bir gezi yapmam ve Matthews'la tekrar yüzleşmem gerekecek. Takımdaki yerimi geri talep et.

Evet, yapacağım şey tam olarak bu. Yakında insanlarla dolu bir arenanın önünde buzun üzerinde olacağım ve her şey yeniden benim dünyamda olacak.

chapter twenty-nine

Grace

"Yine de kurabiye yapmak gerçekten gerekli mi?" Lincoln ağlar.
"Noel Baba'nın gerçek olmadığını biliyoruz."

Babam kafasının arkasına vuruyor. "Elbette gerekli. Noel arifesi ve Wentworth ailesinin kurabiye yapma geleneği var."

Lincoln ağlıyor. "Heath bir parti veriyor" diye en iyi arkadaşına atıfta bulunuyor. "Gitmek istedim."

Her yıl kurabiye yaptığımızı biliyorsun, dedi babam, üzerine bir önlük geçirerek. "Yani bu senin uğraşman gereken sorun, benim değil." Linc ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ve babam gözlerini kıstı. "Düğmelerime basma."

"Afedersiniz." Lincoln bir spatula alıyor ve ona kişisel olarak gücenmiş gibi bakıyor.

Babam beni işaret ediyor. "Sen ve Bennett şekerli kurabiyelerden sorumlusunuz. Dean ve Willow, ikiniz fıstık ezmesi kurabiye yapacaksınız. Lincoln, anne ve ben çikolatalı parça yapacağız."

Lincoln, "Neden sizinle çalışmak zorundayım?" diye sızlanıyor.

"Yeni başlayanlar için, çünkü şikayet etmeye devam ediyorsun. İkincisi, çünkü sen en gensin. Üçüncüsü, burada seninle çalışacak başka kimse olmadığı için güzel annen ve babanla birliktesin."

Lincoln kollarını adanın tezgahına yaslıyor. "Kız arkadaşım olmadığı için cezalandırılıyor muyum?"

"Eğer o şekilde bakmayı seçersen, evet." Babam başını salladı.

Annem kenarda duruyor, kahkahalarla savaşıyor.

Bennett nefesinin altından bana tısladı, "Baban kurabiyelerini çok ciddiye alıyor, değil mi?"

Ben cevap veremedenden babam bize doğru döndü. "Bunu duydum ve evet, kurabiyelerimi çok ciddiye alıyorum. Çerezler önemlidir. Kurabiye *mutluluktur*."

Bennett kahkahasını bastırmaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. Onu suçlayamam. Babam teğetlerinden birine girdiğinde, bu oldukça komik.

Baba ellerini birbirine vurur. "Hadi alışalım."

Mutfak, üç grubumuzun her birinin ayrı bir çalışma istasyonuna sahip olacak kadar geniştir. Annem, babam ve Lincoln'ün adayı var, Dean ve Willow'un lavabonun yanındaki alanı ve Bennett ve benim mutfak masası var.

"Umarım kurabiye yapmakta iyisindir," diyor Bennett, "ünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok." Masanın etrafına bakıyor. "Siktir, ve herhangi bir yön bile yok."

kafama vuruyorum. "Tam burada, dostum."

Bir yüz yapar. "Elbette öyleler."

"İşte," diye başlıyorum bir cam kase alarak. "Sen tereyağı ve şekeri krema haline getir, ben kuru malzemeleri halledeceğim."

"Onları nasıl karıştırırım?" O sorar.

Ona inanılmaz bir bakış atıyorum. "Çırpıcılarla." İşaret ediyorum. "Fişe takılı zaten, tek yapman *gereken* onu açmak ama yüksek ayara getirme," diye uyarıyorum onu.

"Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Yapabilsen iyi olur," diye mırıldandım nefesimin altından.

Kıkırdayarak tereyağını kaseye ve şekere döküyor. Babam ve ben, başlamadan ve orada herhangi bir hata olmaması için malzemeleri ölçmeden önce her 'istasyona' gitmiştik.

Kuru malzemeleri bir kaseye alıp lastik bir spatula ile karıştırıyorum. Bir kenara koydum ve Bennett'in bileğini tuttum.

"Dikkat et," diye uyarıyorum. "Fazla karıştıracaksın."

"Fazla karıştırmak mı? Cidden öyle bir şey mi?"

Başım la onayladım. "Evet. Şimdi yumurtayı ve vanilyayı ekliyoruz." Bunu, eğer yaparsa hamurun içinde yumurta kabuğu parçalarıyla sonuçlanacağından korktuğum için yapıyorum. "Ve sonra kuru malzemeler." Bunları kauçuk spatula ile karıştırıyorum.

Hepsi birbirine karıştığında, Bennett genişçe sırıtıyor. "Hey, gerçek kurabiye hamuruna benziyor."

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. "Elbette öyle."

Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Üzgünüm, bakkaldan aldığım şeylere alışkınım."

Babam bunu duyar ve odanın karşısından nefesi kesilir. "Hiç ev yapımı kurabiye yapmadın mı?" Skandal gibi geliyor.

Bennett omuz silkiyor. "Annem için daha kolay oldu sanırım."

Babam buna kaşlarını çattı ama yorum yapmadı.

Bennett'in koluna benimkiyle vurdum. "Fırına gitmek için hamuru açmaya başlamanın zamanı geldi. Bunun gibi." Bekleme tepsisine koymadan önce küçük bir miktar alıp ellerimin arasında top haline getiriyorum.

Yeterince kolay, dedi bir parça hamur alarak.

"Oha." Onu durdurmak için bileğini tutuyorum. "Sende çok fazla var. Bu miktarın yarısına ihtiyacın var." Hamurun bir kısmını ondan alıp kendim yapıyorum.

Bu konuda pek iyi değilim, dedi mahcup bir şekilde.

Güldüm ve atkuyruğumdan düşen gözlerimden bir tutam saç salladım. "Alışacaksın."

Emin görünmüyor, ama hamur kasesini boşalttığımızda benden daha güzel görünen kurabiyeler yapıyor. Babam fırına koyabilsin diye tepsiyi adaya koydum. Her zaman o rolü üstlenir ve yapışkan kalmaları için onları pişirmenin çok gizli bir yolu olduğunu söyler.

"Tamam çocuklar." Babam ellerini birbirine vuruyor. "Yatağa git ki Noel Baba gelsin."

" *Baba* ," diye inliyor Lincoln. "Noel Baba'nın gerçek olmadığını biliyoruz."

Babam gözlerini Lincoln'e diyor. "Elbette o gerçek."

Hepimiz Noel Baba'ya inanmayacak yaşta olsak da, iş ona inanmaya geldiğinde babam karakterini bir kez olsun kırmadı. Aslında, hala 'Noel Baba'dan hediyeler alıyoruz. Aptalca ama babamı mutlu ediyor peki ben kimim ki onun eğlencesini mahvedeyim? Artı, daha fazla hediye, bu yüzden beni selamlayın.

Bennett ve ben yukarı çıkmadan önce ellerimizi yıkıyoruz. Lincoln'ün odasında inlediğini hala duyabiliyorum. Kolejdeki ilk yılımda olmama rağmen, o gençlik yılları çok uzun zaman önce gibi görünüyor.

Koridorda kimse yok, bu yüzden Bennett'i odama çekiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Kollarımı boynuna doladım ve beni kaldırdı, bacaklarım otomatik olarak beline dolandı.

Kibirli bir şekilde sırtıyor. "Yılbaşı hediyemi almak üzere miyim?"

Onu alaycı bir şekilde öptüm ve çok çabuk geri çekildim. "Hayır, benimkini alacağım."

Gülümsemesi genişler. "Bunun sesini daha çok seviyorum."

Bennett'le geçirdiğimiz bu anlar, biz buradayken çok az. Sadece iki kez seks yaptık ve banyo pek yeterli değildi, onu ten tene hissetmedim. Onunla birlikte olma ihtiyacından patlamaya hazır hissediyorum.

"Sessiz olmalıyız," diye uyardım onu.

Kıkırdadı ve beni yatağıma yatırmak için odamın yanından geçti ve kollarıyla beni kafese aldı. "Elbette," diye mırıldandı, gözleri arzuyla parlıyor. Gözlerinde o bakışı yaratıyor *olmam*, bedenimi özlemle sızlatıyor. Ona dokunmam gerek. Onu hissetmek için. Onu sevmek için.

Boynumu öpüyor, dudakları sıcak ve pürüzsüz. Ona karşı sallanıyorum, işin iyi kısmına gelmek için fazlasıyla hevesliyim ama beni sakinleştirmek için kalçalarımın tutuyor. Ben fısıldıyorum ve o gülüyor.

"Sabır," diye mırıldanıyor. "Güzel şeyler sabredene gelir." Çenemi ısırtıyor ve sonra dudaklarıma doğru hareket ediyor, beni derinden

ve tutkuyla öpüyor ki bir an için altımdaki yatağı bile hissedemiyorum, sanki bir bulutun üzerinde süzülüyormuşum gibi.

Yalvarmak istiyorum ama çenemi kapalı tutuyorum çünkü Bennett'in bunu sadece eğlenceli bulacağını biliyorum.

benim lehime çalışmaz. Bunun yerine "Seni seviyorum" diye mırıldandım. Pistteki o günden beri ikimiz de söylemedik. İstedim ama senin için çok yeni bir şey olduğunda, bir parçan hala diğer kişinin bunu inkar etmesinden korkuyor.

Bennett gırtlığından onayını yansıtan bir ses çıkardı ve sonra vücut ağırlığını kollarına verdi ve bana ancak tapınma olarak tanımlanabilecek bir şekilde baktı. "Ben de seni seviyorum. Bildiğinden daha fazla - yapabileceğimi düşündüğümünden daha fazla."

Parmakları gömleğimin altında ve karnımın üzerinde gezinirken gözlerimi kapattım. Sessiz olmak zor olacak ama buna *ihtiyacım var*. Kollarımı kaldırıp gömleğimi çıkarabilmesi için kaldırdım ve ayağa kalktı, basit koşu sutyeni ve pijama altımla bana baktı. Muhtemelen şimdiye kadarki en seksi olmayan kıyafet ama bana sanki onun altında en iyi iç çamaşırlarıyla yatıyormuşum gibi bakıyor.

Bakmaya devam ettiğinde, "Sıradaki sen," diye fısıldadım ve göğsünü ittim.

Çarpık bir şekilde gülümsüyor ve uzun kollu tişörtünün eteğine uzanıyor ve onu çıkarıyor. Göğsüne dayadı ve beni birkaç saniye daha çıldırtmak için vücudunu benden sakladı. Elindeki gömleği yırtıp kafama attım. Nereye düştüğünü bilmiyorum ya da umurumda değil. Ellerimi göğsüne yerleştiriyorum, avuç içlerimi düz bir şekilde kasların üzerinde gezdiriyorum. Ellerimin altındaki teni sıcak ve omuzlarındaki çillere gülümsüyorum. Yavaşça nefes veriyor ve kendini tuttuğunu ve bana bu anı verdiğini biliyorum. Arzunun çılgınlığına kapılıp bir şeyleri aceleyle getirmek çok zor - yapmak istediğim gibi - ama yavaş... yavaş olmak daha iyidir. Zaman ayırmak

size diğerk kişiyi normalde yapamayacağınız bir şekilde takdir etme şansı verir.

Sonra ellerimi ellerinin arasına alıyor ve başımın üstünde tutuyor. Ani hareket karşısında şaşkınlıkla ciyakladım ve o dudaklarıyla beni susturdu. Kalçaları benimkinin üzerinde sallanıyor ve ereksiyonunun sert baskısını kaçırmak imkansız.

Yanlarına tutunarak bacaklarımı etrafına sardım ve onu öptüm. Onu içimdeki her şeyle öpüyorum. Dudaklarımızın her dokunuşu, hissettiğimiz sevgiyi iletir - hala çok yeni ve korkutucu olan sevgi.

Eli sağ göğsümü buldu ve parmağını meme ucumu örten kumaşa sürttü. Sutyenini çıkarmak istiyorum, böylece elinin sıcaklığını tenimde hissedebileyim ama kendime *yavaş yavaş hatırlatıyorum* .

Hareket edip beni belimden tuttu, beni döndürdü ve başımı yastığa koydu. Vücudu bir kez daha benimkini kaplıyor ve kendimi en sıcak battaniyeye sarılmış gibi hissediyorum.

Ellerini vücudumun yanlarından aşağı kaydırđı ve hafif dokunuşunun verdiği hisle titredim.

"Bunu beğendin mi?" Sırıtıyor, ela gözleri normalden daha koyu, kahverengiye yakın.

Ellerini geri kaldırırken başımla onayladım ve tekrar titredim. Kıkırdadı ve ellerini aşağı çekti, bu sefer pijama altımın üstlerini tuttu ve yavaşça kalçalarımđan ve bacaklarımđan aşağı çekti. Onları yere bıraktı ve vücuduyla vücudumu kapladı. Ağzımı, boynumu öpüyor, göğüslerimin küçük kabartısının üzerinden sutyene baskı yapıyor, karnımdan aşağı ve aşağı. Parmaklarını iç çamaşırımın kenarlarına doladı ve aşağı indirdi ve ayaklarımđan düşmesine izin verdi. Bana baktığında patlamaya hazır hissediyorum ve bana dokunduğı anda gideceğimden korkuyorum.

Beklediğimden hızlı bir şekilde eğilip beni öne doğru çekti ve popomu yataktan kaldırdı ve bacaklarımı güçlü omuzlarının üzerine yerleştirdi.

Dudakları benim kedi dokunmadan önce bana kötü bir sırıtış veriyor. Ne bekleyeceğimi bildiğimden beri ilk seferden bile daha iyi.

Dilini klitorisimin etrafında bir daire çizerek hareket ettiriyor ve ben çarşafı tırmalıyorum.

Geri çekiliyor ve "Sessiz olmazsan durmak zorunda kalacağım" diyor.

Cevap olarak ağızma bir yumruk bastırdım ve kıkırdadı. Kahkahası uyluğuma çarpıyor ve sonra beni tekrar yalıyor.

Ağlamak istiyorum ama olmuyor.

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

Kafamda tekrar tekrar zikrediyorum. İhtiyacım olan son şey ebeveynlerimden biri -ya da erkek kardeşlerimden-

odamdan gelen garip sesleri araştırmaya geliyorum.

Birdenbire evimizin oldukça büyük olmasına ve odaların kalın duvarlarla aralıklı olmasına şükrettim.

Geldiğimde yumruğumu ısırp zevk çığlığımı bastırıyorum ve nedense susmak zorunda kalmak orgazmı bin kat daha güçlendiriyor.

Bennett bacaklarımı yavaşça yatağa bıraktı ve kot pantolonundan kurtulmak için ayağa kalktı. Oturup sutyenimi çıkardım ve yanımdaki yatağın üzerine bıraktım.

Bennett eşofmanından bir prezervatif alıp giyiyor.

tek kaşımı kaldırıyorum. "Bunun olacağını biliyor muydun?" Yatağa geri tırmanırken fısıldadım.

O kıkırdar. "Hayır, geleceği göremiyorum prenses ama umut ettim."

"Beni özledin, ha?" diye sordum yüzünü ellerimin arasına alarak. Yanaklarındaki kirli sakal avuç içlerimi çiziyor ama aldırmiyorum.

Sırıttı ve uyluklarımı yakaladı, bacaklarımı açtı ve aralarına yerleştı. "Hiçbir fikrin yok." Beni itti ve ağlamamı bekleyerek beni öptü. Dili benimkine değiyor ve parmaklarım saçlarına dolaniyor. Bana karşı sallaniyor ve kalçalarım onunkiyle buluşmak için kalkiyor. Bedenlerimizin içgüdüsel olarak bildiğı bir ritme gireriz.

Sol eliyle göğsümü ovuyor ve vücudum onun avucuyla buluşacak şekilde kavisleniyor. Dudaklarını boynuma kaydıldı ve boynumun omzumla birleştığı bölgeye yumuşak bir ısırık bastıldı.

Bunu mahvedeceğimden korkuyorum, diye fısıldıyor tenime.

Saçlarını çekıştırıp bana bakmasını sağladım. "Yapmayacaksın," diye soludum, vücudum gergindi.

Korkmuş görünüyor. "Gerçekten umarım değildir."

Dudakları benimkilere çarptı ve yuvarlandı, böylece ben tepedeydim. Kalçalarımı onunkine doğru yuvarladım ve gözlerimi kapattım, sözlerini unutup o anda kayboldum.

chapter thirty

Bennett

Gözlerimi kırpıştırarak uyandım ve Grace'in karanlık yatak odası etrafımda şekillendi. Esnedim ve doğruldum, komodinin üzerindeki saate baktım. Erken, sabah altıyı biraz geçiyor. Vücuduma doğru yuvarlandı ve kollarıyla bana uzandı, kolumu bulduğunda en tatlı lanet sesi çıkardı. Tekrar uzandım ve o daha da yaklaştı, bacağına benimkinin üzerine doladı. Başını göğsüme yaslıyor ve ben de çenemi üstüne yaslıyorum.

Mutlu Noeller Grace, diye mırıldandım.

Kıpırdadı ve başını kaldırdı, uykulu gözlerini bana kırptı. "Neden kalktın?" Diye soruyor, elini göğsüme sürterek.

çarpık bir şekilde gülümsüyorum. "Noel, tatlım."

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Doğru. Mutlu Noeller."

Başını arkaya yaslar ve hemen uykuya dalar. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, saç derisini ovuyorum ve uykusunda mırıldandığında kıkırdadım. Onun altından çıkıp odama dönmem

gerekiyor ama istemiyorum. Onunla geçirdiğim her saniyeyi yaşamak istiyorum.

Yataktan ve onun odasından çıkmadan önce kendime on dakika daha veriyorum. Neyse ki koridorda kimse yok ama mutfakta birinin sesini duyabiliyorum. Koridorda sessizce yürüdüğüm misafir odasının karşısındaki banyoya doğru yürüyorum. Duş alıp farklı bir eşofman ve tişört giyiyorum.

Grace, babasının en azından öğlene kadar pijamalarıyla kalmalarında ısrar ettiğini söyledi - benim ailemden farklı değil.

Odamdan telefonumu alıp herkesi uyandırmamak için sessizce aşağı indim.

Trace'i mutfakta buluyorum ve bir fincan kahve koyuyor. "Dün senin için bir paket gelmiş olmalı." Adada oturan küçük bir karton kutuya başını salladı. "Dün geceye kadar görmedim."

"Teşekkürler." Kutunun üzerindeki adrese bakıp gülümsedim. "Annemden geldi." Trace'in tezgâhta oturmuş olduğu bıçağı alıp kutuyu kesmek için kullanıyorum. Üstünde bir kart duruyor ve içinde ne olduğuna bakmak için bir kenara koyuyorum. Kağıt mendili kenara çekiyorum ve sonra kıcımla gülmeye devam ediyorum. Uzanıp pijamaları çıkarıyorum. Üzerinde o lanet olası ürkütücü Elf Raftaki ahbap olan ayaklı pijamalar.

"Bu korkunç," diye yorum yapıyor Trace.

"Bana diyorsun." Kıkırdayıp pijamaları kutuya geri tikiyorum.

Kartı alıp zarfı açıyorum. Annemin eğik el yazısı gözlerimi karşılıyor.

Sabrina, pijamalarını kaçırmaktan endişe ettiğini söyledi. Seni asla unutamazdık Bennett! Keşke burada olsaydın! aramayı unutmayın.

-Anne

Gülümsedim ve kartı bıraktım. Trace karşımda duruyor, kahve fincanını yavaşça dudaklarına götürüyor.

"Kızımın yatağında uyumayı alışkanlık haline getiriyor musun?"

Kendi tükürüğümde boğuluyorum. "Şey..."

Kurnaz gözleri kısıldı. "Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme."

"Nasıl bildin?" Soruyorum.

O masumca omuz silkiyor. "Odana baktım ve orada değildin ve banyo kapısı açıktı. Nerede olduğun çok açıktı." Tek kaşını kaldırıyor. "Merak etme o kapıyı ben açmadım."

"Üzgünüm," diyorum çünkü ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Kupasını yere bırakır ve kupa taşa çarpar. Kollarını göğsünde kavuşturup boğazını temizliyor. "Sana küçük bir sır vereceğim."

"Ne?" Soruyorum, konuşmamı beklediği belli olunca.

"Ben de senin gibi oldum. Belki o kadar kötü değil, ama orada bulundum. Anlamsız seks ve 'iyi hayat' yaşamak." Çok bariz havadan alıntılarla *iyi bir hayat diyor*. "Ama sana bir şey söyleyeyim, o

o kadar iyi değil ve her şeyi değiştiren birini bulduğunuzda - inandığınız her şeyi kurduğunuz temeli sarsıyor, o zaman onlara tutunuyor ve asla bırakmıyorsunuz."

Grace'in annesi bunu senin için mi yaptı? Soruyorum. "Temelini sallamak mı?"

"Onu yıktı," diyor taş suratlı. Kollarını indirdi ve ellerini tezgahın üzerine yerleştirip bana doğru eğildi. "Grace iyi, tatlı bir kız ve seni ondan uzaklaştırmayacağım, hiçbir anlamı olmadığını anlıyorum ama söyleyebileceğim şey, eğer onu incitirsen hayatını cehenneme çevireceğim. Bunu tüm kalbimle söylüyorum." Çenesini sıkar. "Bir gün bir kızınız olduğunda, temelinizi yeniden değiştirecek ve nereden geldiğimi anlayacaksınız."

"Ona zarar vermeyeceğim," diye söz veriyorum.

Grace benim için mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla şey ifade ediyor ve onu, özellikle de beni inciten herhangi bir şey düşüncesi beni öldürüyor.

Trace ciddileşiyor. "Bunu demek istediğine eminim, ama yapacaksın."

Sözlerine fiziksel olarak geri döndüm. "Affedersiniz?"

Omuz silkip kahve kupasını bir kez daha aldı. "Bu kaçınılmaz."

Beni bu iki kelimeyle bırakarak odadan çıkıyor; bağırsaklarımı sakinleştirmeden önce beynimde bir ileri bir geri dönen kelimeler.

Herkes sekizde uyanır ve aile odasındaki büyük ağacın etrafında toplanır. Trace'in annesi, Olivia'nın annesi ve üvey babası - annesinden çok daha genç ve Olivia'dan pek de büyük görünmüyor - ve Olivia'nın Dean'den çok da büyük olmayan küçük kız kardeşi Abby gibi bize katılıyor.

Hediyeler dağıtılır, kahkahalar atılır. Güzel, hatta hoş, ama bu sabah Trace ile yaptığım konuşmadan vazgeçemiyorum.

Grace'i incitmem kaçınılmaz mı?

Bakışlarım yüzüne düşüyor. Makyaj yapmıyor ve saçını yüzünden dağınık bir topuz yapıyor ve dün geceki pijamalarını giyiyor. Vücudundan özenle çıkardıklarım. Gülümsüyor ve elindeki hediye sallıyor. O çok mutlu ve benim yüzümden o gülümsemenin kaybolduğunu düşünmek beni öldürüyor.

Ambalaj kağıdını yırtar ve yepyeni, parlak altın bir saati ortaya çıkarır. "Annem ve babama teşekkürler." Her birine gülümsüyor ve altın banda hayran kalıyor. Onu bir kenara koyar ve başka bir hediyeye uzanır. Açmasını bekliyorum ama onun yerine bana veriyor.

"Benim için?" Soruyorum.

Güler. "Elbette aptal. Seni unutacağımı mı sandın?"

sırıtırım. "Tabii ki değil. Ben unutulmazım." Elim cebime soktum ve ona küçük Tiffany mavi kutusunu verdim. Nefesi kesiliyor ve ben sırtımdan durduramıyorum. Beklediğim tepki buydu.

"Bennett," adımı soludu ve kutuyu elimden aldı. Kurdeleyi çözer ve kucağına düşer. Acele etmeden kutunun kapağını kaldırır ve içindeki kolyeyi ortaya çıkarır.

Bennett, dedi tekrar. Dudağını ısırtıyor ve gözyaşlarını tutuyormuş gibi görünüyor. "Bu güzel,"

sonunda fısıldıyor. Zarif pembe altını kaldırıyor - zaten satış elemanı buna böyle derdi-

kolyeyi kutudan çıkarır ve parmağını küçük kalp tılsımı üzerinde gezdirir.

"Oldukça basit olduğunu biliyorum ama bana seni hatırlattı ve sürekli taktığın o saate uyacağını düşündüm."

Gülüyor ve -evet, bunlar kesinlikle gözlerinde yaşlar- "Saatimi fark ettin mi?" diyor.

Topuzundan düşen bir tutam saçı alıp kulağının arkasına sıkıştırmadan önce parmaklarımın arasında ovaladım. "Tabii ki. Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum."

"Bunu söylemen çok komik." Kucağımdaki kutuya başını salladı. Orada olduğunu bile unutmuştum.

"Al, önce şunu giymeme yardım et." Kolyeyi bana verdi ve arkasını bana döndü, böylece ben

boynuna dola.

Sonunda küçük tokayı takmadan önce birkaç kez aradım. Bunu yaptığımda, kolyeyi parmaklarının arasına alıyor ve tutuyor.

"Bunu seviyorum, ciddiylim." Bana gülümsedi ve beni öpmek için eğildi.

Dudaklarına karşı gülümsedim ve yumuşak bir şekilde "Seni seviyorum" diye mırıldandım.

Sözlerime gülümsüyor ve umarım, gerçekten onu bu şekilde göstermeye devam edeceğimi umuyorum.

Ellerini çırpıp "Sıradaki sen" diyor.

Kağıdı yırtıyorum ve elimde düz beyaz bir kutu ortaya çıkıyor. Kutunun üstünü çıkarıyorum ve yeşil ve kırmızı kağıt mendil patlamasıyla karşılaşıyorum. Onu yolumdan çekiyorum ve içindeki eşyaları ortaya çıkarmaya başlıyorum. Bir paket Sour Patch Kids, bir not defteri -o gün Target'ta arabama yığdıklarım gibi- ve birlikte geçirdiğimiz zamandan kalan diğer küçük hatıralar. Her öge bir anıyı ortaya çıkarır ve her şeyi düşünmek için harcadığı zaman ve enerji en çok anlam ifade eder.

"Yaratıcı," dedim ona sırtarak. "İyi yaptın."

Bu sefer onu öpmek için eğilen bendim.

Hediyelerin geri kalanı açılır ve sonra Olivia, geç bir öğle yemeği yemeden önce hepimizi duş alıp üzerimizi değiştirmeye gönderir.

Gün hızla geçiyor ve ne kadar eğlendiğime şaşıyorum. Bugünün gerçekten eğlenceli olmasını beklemiyordum - biliyorum bu benim için pek hoş değil, ama Trace ile olanlardan sonra, bu meşru bir varsayımdı.

Bu insanları gerçekten özleyebileceğimi düşünmeden edemiyorum. Yine de onları tekrar göreceğime eminim çünkü Trace'in söylediklerine rağmen bunu Grace'le mahvetmeyeceğim.

yapmayacağım.

Yemin ederim.

chapter thirty-one

Grace

Mola ben farkına varmadan bitecek. Şimdiden Yılbaşı Gecesi—yıllık partimizin günü

—ve bundan sonra sadece bir haftalık özgürlüğüm kaldı.

Bennett ve ben öğleden sonra erken saatlerde Wentworth Malikanesi'ne gittik, böylece hazırlanmaya başlayabilecektim ve bu beni çok şaşırttı. Buna alışkınım, bu yüzden aslında ne kadar büyük olduğunu unutuyorum. Bennett, babam ve erkek kardeşinin malikanede büyüdüklerine inanmadı. Bazen ben de inanamıyorum çünkü ikisi de çok normal.

Köşkte bir odam var -hepimizin çocuğu var ve daha çok yer var- ve geldiğimden beri orada olduğum yer, saç ve makyaj sanatçılarından oluşan bir ekip benimle ilgileniyor. Sanırım bazı insanlara garip gelebilir ama bu, bu gece için her zaman yaptığımız bir şey. Tüm yıl boyunca normal hissetmediğim ve bunun yerine kraliyet ailesi gibi hissettiğim tek gece. Eminim büyükannem daha fazla kontrole sahipken partiler daha da çekiciydi. Babam ve amcam olayı kesinlikle biraz yumuşattı - ama fazla değil. Hala siyah kravat: kadınlar balo elbisesi giyiyor ve erkekler smokin giyiyor, ama büyükannemin tercih ettiği klasik grup yerine, her zaman müziklerini radyoda duyduğunuz daha güncel bir grup var ve yemekler süslü Fransız yemekleri yerine daha normal ya da böyle bir şey.

Kuaför saçımı kıvrıp kıvrıyor. İçine tel tokalar sokuyor ve başımın üzerindeki ozon tabakasını öldürmeye yetecek kadar saç spreyi kullanıyor.

Makyaj sanatçısından elbiseme uyması için yumuşak pembe ve altın rengi bir görünüm istedim ve umarım nasıl *yumuşak yapılacağını biliyordur* . Palyaço gibi çıkarsam sinirleneceğim. Artık ne yaptığımı bildiğime göre, makyajımı başkasına yaptırmak işkenceye benziyor.

"Saat kaç?" Soruyorum ve birinin cevap vermesini bekliyorum.

Makyaj sanatçısı televizyondaki saate bakar. "Yediden sonra."

Parti çoktan başladı, umarım modaya uygun bir şekilde geç kalırım ve rahatsız edici bir şekilde geç kalmam.

Bitirirler ve kuaför bana bir ayna verir. Gözlerim ışıltılı bir altın rengiyle parlıyor ve kanatlı eyeliner onu daha da öne çıkarıyor. Dudaklarım ışıltılı pembe bir parlaklıkla parlıyor ve yüzüm parlıyor. Saçlarımı hayranlıkla seyrederek başımı çevirdim. Kıvırdı ve omzumdan aşağı inmesi için hepsini bir tarafa tutturdu. Ön kısımdaki daha kısa parçalar arkaya sabitleniyor ve saçlarımı olduğundan daha kalın gösteriyor. Zarif bir görünüm ve elbiseme iltifat edeceğini biliyorum.

"Teşekkür ederim hanımlar" dedim ve ayağa kalktım. Elbisem banyoda asılı.

Başlarını sallarlar ve eşyalarını toplamaya başlarlar.

Kendimi banyoya kapatıp bornozumu çıkardım. Elbiseyi askıdan kaldırdım ve içine sokup kalçalarımın yukarı kaldırdım. Önceki yıllarda giydiklerime kıyasla oldukça basit bir elbise ama dönüştüğüm kadına yakıştığını hissediyorum.

Kapı çalarken kollarımı elbisenin üstünden geçirdim.

"Grace, hazır mısın?"

Bennett'in sesini duyunca kalbim hızlandı. Kulağa aptalca gelse de onu özledim ve onu son görüşümden bu yana sadece birkaç saat geçti.

"Bekle," diyorum ve kilidi açmak için kapıdaki düğmeye basıyorum. "İçeri gelebilirsin."

Kapıyı açar ve dişlerinin arasında tıslar. "Lanet olsun Grace, bakıyorsun... bakıyorsun..."

Kahretsin."

"Siktir mi görünüyorum?" Gülmemi bastırdım ve ona arkamı döndüm. "Beni sıkıştır, lütfen?"

O kıkırdar. "Kesinlikle becerikli görünüyorsun , ama söylemeye çalıştığım bu değildi."

"Değil miydi? Yaralanmalı mıyım?" Omzumun üzerinden ona gülümsüyorum.

Öne çıktı ve parmaklarını çıplak sırtımda gezdirdi. Titriyorum ve tüm vücudum kasılıyor. Onu gömleğinin yakasından tutup öpmek ve sonra belki burada, bu banyoda becermek istiyorum ama bu gece iyi olmalıyım. En azından partide görene kadar.

Gözlerimdeki bakışı görüyor ve kendisinininki yeşil ve benekli fırtınalı kahverengi bir renk alıyor.

altın. "Bana öyle bakarak tehlikeli sularda yürüyorsun," diye uyardı elbisemin fermuarını çekerken.

"Belki bu gece biraz tehlike istiyorum," dedim nefes nefese.

Beni belimden tutup döndürüp sırtımı duvara yaslayıp vücuduyla kafese koyduğunda şaşkınlıkla ciyakladım. Yeterince hava almaya çalışıyorum ve göğüslerim her titreşimde göğsüne sürtünüyor.

Başını boynumun kıvrımına gömüyor ve oradaki deriyi ısıırıyor. Gözlerim kapanıyor ve kalbim hızla atıyor. Tanrım, onu istiyorum. Üzerimdeki etkisi gerçek değil.

Geri çekilip bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Gitmeliyiz prenses. Bu sefer balo elbiseni giydiğin için teşekkürler." Göz kırıyor.

Hâlâ yeterince hava almakta zorlanıyorum ama "Sen tam bir pisliksin" diye tıslamayı başarıyorum.

"Demek anlatmak hoşuna gidiyor. Ama odanda seni bekleyen bir hediyem varken kendimizi kaptıramayız."

"Hediye?" tek kaşımı kaldırıyorum.

Kenarda duruyor ve açık kapıya doğru ilerlemek için kolunu kaldırıyor.

"Git kendin gör."

İstiyorum ama hareket edemiyorum. Bennett'in smokin giydiğini daha yeni fark ettim ve smokin onun vücuduna özel yapılmış. Kaslı vücuduna tam oturması için kesilmiş ve sarımsı kıvılcık saçları geriye taranmış ve yana doğru taranmış. Yabancı bir ülkeden gelen bir Dük gibi... sofistike görünüyor.

Annnnd tekrar açtım. *harika* .

"Hediyeniz mi?" Tek kaşımı kaldırıyor ve gülüyor.

"Ah, doğru." Başımı sallayıp banyodan çıkıyorum.

"Seni yeterince uzun sürdü. Kötülük yaptığınızdan korktum ve tek başına düşünce bile ağzımda kusma isteği uyandırdı."

İzlerimde duruyorum ve çenem düşüyor. " *Ele?* Burada ne yapıyorsun?" Heyecanla çılgınlık atıp ona doğru koştum ve kollarımı omuzlarına doladım. Geri çekilip elbisesini değerlendiriyorum.

"Kahretsin, iyi görünüyorsun kızım," diye iltifat ettim.

Siyah tül kesimli bir denizkızı üzerinde altta genişleyen, yere kadar uzanan siyah pullu bir elbise giymiş. Koyu renk saçları düzleştirilmiş ve uzun ince çarşaf halinde sarkıyor ve makyajı buğulu göz ve mor-kırmızı dudak rengiyle dramatik koyu renklerde yapılıyor. Seksi bir vampire benziyor ve tarzı ona çok yakışıyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum!" diye bağırdım ve ona tekrar sarıldım. "Bunu nasıl yaptın?" Bennett'e bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Uçak bileti için para ödendi." *Açıkçası*, o söylenmeden bırakır.

"Bunu biliyorum." Güldüm. "Ama sanırım *nedenini sormalıyım?*"
"Elle'ye döndüm. "Burada olduğun için mutlu olmadığımdan değil elbette."

"Ryland da burada." Buna gülümsüyor ve gözlerinde hüzünlü bir bakış var.

"Sonunda adamla çıktığını kabul ettiğin kısım bu mu?"

Omuz silkiyor ve mırıldanıyor, "Biz çıkıyoruz."

Zafer kazanmışçasına gülümsüyorum. "Biliyordum.

"Evet evet." Bennett arkamdan gelip ellerini belime dolarken, umursamazca elini salladı.

Çenesini omzuma dayadı ve " *Neden* sorunuza cevap vermek için, öyle hissettim çünkü. Bu gecenin aileniz için büyük bir olay olduğunu biliyorum ve Elle ile Ryland'ın gelmesinin iyi olacağını düşündüm."

Başımı yana yatırıp yanağını öpüyorum. "Çok tatlısın."

Elle şakalar. "Siz ikiniz iğrençsiniz."

"Ah, kes şunu," diye azarladım onu gülümseyerek. "Ryland ile aynı derecede kötüsün ve bu senden *önceydi* .

birlikte olduğunuzu kabul etti."

Bennett kıkırdar ve kahkahası vücudumda yankılanır. "Bayanlar, sanırım partiye katılma zamanımız geldi."

Elle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Burada paparazziler olacak mı?"

burnumu çekiyorum "Hayır, ama muhtemelen yerel gazetemizden bir fotoğrafçı gelecek."

Elle kaşlarını çattı. "Paparazzi olmasını umuyordum."

"Hayal kurmaya devam et," diyorum ona.

Bennett'in kucağından sıyrılıp odanın diğer ucuna şifonyere gidiyorum. Ayaklarımı topuklarıma geçirmeden önce küpelerimi ve diğer takılarımı taktım.

"Hazır ol," diye sesleniyorum.

Bennett dirseğini büküp atılğan bir prens gibi bana doğru uzattı.

Üçümüz odamdan çıkıp ana büyük merdivenden aşağı iniyoruz. Fuayedeki her bir çift göz bize dönerken; Gerçekten bir prenses gibi hissediyorum. Bennett bana gülümsüyor ve kalbim göğüs kafesimin arkasında mutlu bir dans ediyor.

Ryland bizi fuayede karşıladı ve Bennett'i taklit ederek dirseğini bükte ve Elle aldı.

"Balo salonu bu tarafta." İşaret ediyorum.

Elle ciyaklayarak Ryland'a gülümsüyor. "Bir *balo salonu var*."

"Duydum bebeğim." Kocaman gülümser ve onu öper.

Rujunu bozmakla ilgili bir şeyler mırıldandığını duydum ama balo salonuna yaklaştıkça birbirimizi duymak zorlaşıyor, bu yüzden ne söylediğinden tam olarak emin olamıyorum.

Balo salonu insanlarla dolu. Her sene neredeyse aynı kalabalık olsa da çoğunu tanımıyorum. Hep birlikte büyüdüğüm gruba yakın oldum. Willow ve Dean'i büyük yuvarlak masalardan birinde otururken görüyorum ve onlar için kestirme yol yapıyorum. Bennett, Elle ve Ryland'ın arkasından bizi takip etmeleri için sesleniyor.

Willow, karmaşık dantel detaylara sahip güzel, mavi, yere kadar uzanan bir elbise giyiyor ve sarı saçları yıpranmış ve dalgalı, ilave uzunluk için uzantılar var. Willow'u süslenmiş görmek güzel bir değişiklik. Normal tarzı, geldiği kadar rahat.

"Merhaba Willow, Dean." Hepsini kucaklayarak selamlıyorum ve koltuğa oturuyorum. Bennett yanımdaki sandalyeyi çekiyor ve Elle ile Ryland iki boş koltuk daha alıyor. "Bu, oda arkadaşım Elle ve onun erkek arkadaşı Ryland. Elle ve Ryland, bunlar kardeşim Dean ve kız arkadaşı Willow."

Yapılan tanıtımlarla birbirlerini tanımalarına ve Bennett'e yönelmelerine izin verdim.

"Onları buraya uçurduğun için teşekkür ederim. Çok şey ifade ediyor." Masanın altından elini tutuyorum.

Eğilip dudaklarını tüy kadar hafif bir okşamayla yanağıma bastırdı. "Seni mutlu edecek her şey."

Elle masanın karşısından öğürüyor. "Hasta. Beni *hasta ediyorsunuz*."

Bennett kıkırdar ve eli masanın altında kaybolmadan önce ona parmağını gösterir.

Ryland, parlak mermer zeminlere ve kristal avizeye bakarak etrafına bakınıyor. "Burası ...

inanılmaz." İnanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Bu harika." omuz silkiyorum. "Sanırım benim büyük-büyük-büyük... Ne kadar çok büyük büyükbabam geri dönmüş olsa da, gerçekten bir açıklama yapmak istedi."

"Eh, kesinlikle yaptı." Ryland başını salladı ve smokinin yakasını çekti.

"Peki, bu partide yapılacak ne var?" diye soruyor Elle, pırıl pırıl gümüş bir çatal alıp masaya geri koymadan önce bir göz atarak.

"Dans et," diyorum.

"Ye," diye ekliyor Dean.

"Ye," diye yankılanıyor Willow.

"Canlı bir grup olacak," dedim ve Willow'a döndüm. "Babanın grubu bu yıl çalışıyor mu?"

Willow omuz silkiyor. "Öyle düşünme."

"Bekle..." Elle, Willow'a kocaman gözlerle bakıyor. "Sen Maddox Wade'in kızı mısın?"

Willow mahcup bir gülümsemeyle başını salladı. İlgi odağında büyümüş olabilir ama kız ilgiden nefret ediyor. "Evet o benim."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Elle. "Senin Willow Wade olduğuna inanamıyorum." Başını iki yana sallıyor. "Bu çok havalı. Yaptığınız onca seyahatle birlikte büyüyen oldukça şaşırtıcı yerler görmüş olmalısınız."

Willow omuz silkiyor. "Düşündüğün kadar heyecan verici değildi. Çoğu zaman otellerde ya da tur otobüsünde kaldık."

Ah, dedi Elle. "Sanırım bu mantıklı."

Annem esintiler içinde geldi, elbisesinin içinde katil görünüyordu ve onu Elle ve Ryland ile tanıştırdım.

Onunla ikisi hakkında konuştum, bu yüzden sonunda onlarla tanıştığı için çok heyecanlı.

"Sadece yemeğin yakında burada olacağını bilmenizi istedim."

Ve sonra tekrar gitti.

Mascen ve Lylah -Willow'un erkek ve kız kardeşi- masamızda bize katıldılar ve Everett, Everly, Noah, Adalyn ve Mia yan masada oturdular - Willow Creek'in diğeri iki üyesinin çocukları.

Çoğunu yazdan beri görmediğim için herkesi görmek güzel. Benim yaşımdaki birçok çocuğun yanında büyüdüğüm için şanslı olduğumu biliyorum. Hepimiz özel, kırılmaz bir bağ oluşturduk.

Balo salonunun girişine yakın bir yerde bir kargaşa hepimizi o yöne doğru döndürdü.

"Liam!" Willow ağlıyor ve sonra ayağa kalkıyor, sandalyesinden fırlıyor. Kendini Liam'ın kollarına attı ve Liam ona sıkıca sarıldı.

Dean homurdanır ve sandalyesini ayağa kalkmak için geri hareket ettirir. "Merhaba desem iyi olur."

Güldüm. "Onu hala sevmiyor musun?"

Omuz silkiyor ve Willow'un kuzeni ve kız arkadaşıyla birlikte durduğu yere bakıyor. "Bir şeyleri düzelttik, ama..." Peşinden gitti ve bu yeterli bir cevapmış gibi omuz silkti.

Uzattığı eliyle Liam'ı selamladığını ve ardından Liam'ın gülümsediğini ve onu kucakladığını gördüm.

Belki de işler Dean'in düşündüğü kadar kötü değildir.

Bennett ıslık çalıyor. "Siktir, hepsine yetişemeyeceğim kadar çok insan tanıyorsun."

Güldüm. "Ayrıca halamla, amcamla ve onların çocuklarıyla tanışmadın bile."

"Bir içkiye ihtiyacım olacak." Bennett kıkırdar.

dizini okşuyorum. "Ayarlanabilir."

Willow ve Dean masamıza döndüler ve Liam kendisi ve kız arkadaşının bize katılması için iki sandalye çekti. Etrafta dolaşıyoruz ve onlara yer açıyoruz. Sıkışık ama işe yarıyor.

Selam, Liam, diye selam verdim. Liam'ı en son Hawaii'de, onu sörf yarışmasında görmek için Dean ve Willow'la birlikte etiketlendiğim yaz boyunca görmüştüm. "Merhaba Ari." Kız arkadaşına el sallamak için eğiliyorum.

Hawaii'deyken onu çok iyi tanımadım ve o zaman çıktıklarını da sanmıyorum. Kim bilir? Liam her zaman çok ketum davrandı, böylece birlikte olup kimseye söylemeyebilirlerdi. Biraz ihtiyatlı olsa da yeterince iyi görünüyordu. Bu ihtiyat, şimdi canlı mavi gözlerinde daha da yaygın.

"Merhaba," diye mırıldandı, ama gözleri geniş odada gezinirken sanki beni fark etmemiş gibi.

Korkmuş görünüyor, sanki odayı kaplayan büyük sütunlardan birinin arkasından birinin atlayıp onu almasını bekliyormuş gibi. Liam kulağına bir şeyler fısıldıyor ve rahatlamış görünüyor, ama sadece biraz.

Yemek o zaman servis edilir ve yemek yerken hepimiz kolay sohbete gireriz.

Yemek bittiğinde ve tabaklar masadan kaldırıldığında, grup nihayet sahneye çıkıyor.

Bennett ayağa kalkıp bana elini uzatıyor. "Bu dansı bana lütfeder misiniz, leydim."

Güldüm. "Yalnızca tüm zaman boyunca sevimsiz olmayacağına söz verersen."

"Ben elimden geleni yapacağım." Elimi elinin üstüne koyduğumda gülümsüyor. Benimkinin üzerini kapatıyor ve elim büyük avucunda neredeyse kayboluyor.

Beni balo salonunun zeminine götürüyor ve dans etmeye başlıyoruz - ve sopayı ezen türden bir dans gibi değil. Hayır bu *gerçek* , vals gibi.

"Böyle dans etmeyi nerede öğrendin?" ona soruyorum. Yüzümde onu eğlendiren korkuyu tutamıyorum.

"Dans, paten kaymaya yardımcı olur, bu yüzden gençken dans dersleri aldım." Görsele bayılırım.

"Ne? Bana inanmıyor musun?"

başımı sallıyorum. "Hayır, sadece seni bir tek parça streç giysi içinde hayal etmeye çalışıyorum."

Benim tarafımı sıkıyor. "Tek parça streç giysi giymedim."

"Serseri." Ben gülüyorum ve o beni döndürüyor.

Kıkırdamalarım havayı doldururken omuzlarına tutundum. Birkaç yaşlı insan bize pis bakışlar atıyor ama ben umursamıyorum.

Bir kamera klik sesi duydum ve yerel gazeteden bizi fotoğraflayan adamı görmek için başımı çevirdim. Başkalarının fotoğraflarını çekmeye geçmeden önce birkaç fotoğraf daha çekiyor.

Bennett'in eli belime yerleşti ve ona baktım. En büyük gülümsemeyi giyiyor ve kalbim yükseliyor. Sanırım şu anda olduğumdan daha mutlu olmadığımı söylemek güvenli.

Başını eğiyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor. Topuklarım beni boyuna yaklaştırdı ve ensesini kavradım, aksi takdirde öpücüğü kırabileceği zaman onu bana tuttum. Kimin gördüğü umurunda değil...

Onu sevdiğimi ve onu seçtiğimi hepsi görsün ve bilsinler. Şimdiye kadarki en alışılmadık başlangıcı yapmış olabiliriz ama aşkımız gerçek ve hiçbir şey bunu değiştiremez.

Hiçbir şey .

chapter thirty-two

Bennett

Grace ve ben balo salonundan gizlice uzaklaşıyoruz ve etrafta dolaşmak için bir dolap buluyoruz. Artık yakalanmanın heyecanını gerçekten sevdiğini biliyorum. Kabul etmek istemeyen bir yanı olsa da, ben onunla tanışmadan önce kötüydü, o yanını hiç keşfetmemişti.

Neredeyse gece yarısı ve elimi çekiştiriyor. "Dışarı çıkmamız gerek."

"Dışarıda?" tek kaşımı kaldırıyorum. "Ama donuyor."

"Endişelenme, üşümeyelim diye ısıtıcıları olacak." Beni büyük bir çift kapılı sete doğru çekiyor. "Havai fişekler gece yarısı patlıyor ve onları kaçırmak istemiyorum."

Büyüyen kalabalığın arasından yolumuza devam ediyoruz. Geniş omuzlarım daha hızlı hareket etmemize yardımcı oluyor ama bence Grace kendi başına iyi olur. Kız bir buldozer.

Elle ve Ryland'ın yanı sıra erkek kardeşi ve kız arkadaşını da kalabalığın içinde kaybederiz ama Grace'in umurunda değil. Havai fişek düşüncesinde hevesli küçük bir çocuk gibi ve onun bu kadar mutlu olması hoşuma gitmedi desem yalan söylemiş olurum.

Dışarıya, soğuk Aralık havasına çıkıyoruz ve büyük bir... Buna ne diyorsunuz bilmiyorum. Sanırım bu bir güverte, ama kahretsin, o kadar büyük ki *güverte* yeterli bir açıklama gibi görünmüyor.

Korkuluklara ulaşana kadar Grace elimi çekiştirmeye devam ediyor.

"Sadece bekle," diye nefes alıyor ve nefesi havayı buğulandırıyor. "İnanılmaz." Şovun başlamasını bekleyen zifiri karanlık gece gökyüzüne bakıyor.

Ben de gökyüzüne bakmam gerektiğini biliyorum ama gözlerim sadece onu arıyor. Kendimi onun yüzündeki ifadenin zihinsel bir resmini çekerken buluyorum - saf mutluluk ve huşu dolu - böylece onu sonsuza kadar hatırlayabilirim.

Hayatta asla unutulmaması gereken bazı anlar vardır; bu onlardan biri.

Havai fişekler gökyüzünde patlıyor ve ben hala ona bakıyorum. Dudakları aralanıyor ve yumuşak bir nefes alıyor,

"Ooh," kıvılcımlar havada düşerken ve kaybolurken. Bir diğeri havada çığlık atıyor ve patlıyor, yüzünü kırmızı ve gümüş halelerle yıkıyor. Titriyor ve bu deneyimden çok etkilendiği için mi yoksa üşüdüğü için mi bilmiyorum. Yine de smokin ceketimi çıkarıp omuzlarının üzerine örttüm. Bana minnettar bir şekilde gülümsedi ve kollarını büyük kollara doladı. Ceketinin içinde normalden daha da küçük görünüyordu ve içimde bir çekişme hissediyorum - biri bu kız için her şeyi yaparım diyordu.

Bana baktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme dans etti. Mutlu Yıllar, Bennett, diye mırıldandı.

"Mutlu Yıllar, Grace."

Onu öpüyorum ve Tanrı her neyse, bu yılın son iki hafta kadar harika olacağını umuyorum.

İşler gerçek olamayacak kadar iyi olduğunda, bunun nedeni genellikle öyle olmalarıdır ve sonunda diğer ayakkabının düşmesi gerekir.

Konakta bedenim Grace'in vücuduna kıvrılmış halde uyuyorum - saat geç olmuştu ve hiçbirimiz eve gitmek istemiyorduk - odanın kapıları çarparak açıldığında.

Grace ve ben, ikimiz de giyinik olduğumuz için aptalca olan örtüleri bulmaya çalışarak oturuyoruz.

"Seni uyardım!" Körükleri takip edin, yatağa hücum edin.

Hareket edemeyecek kadar şaşkınım ve beni yataktan yere doğru çekiyor.

Grace odanın bir yerinden çığlık atıyor ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum ama Trace'in yumruğu yüzüme çarpıyor ve ağızımda kan tadı var.

"Defol git evimden" diye bağıırıyor ve titreyen parmağını bana doğrultuyor. "Ve sakın kızımla bir daha *asla* konuşma."

"Neler oluyor?" Dudağımdaki kanı siliyorum. "Ben bir şey yapmadım."

"Yalan söyleme." Trace'in yüzü öfkeyle buruştu. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Gerçekten istemiyorum." Ayağa kalkmak için yana doğru yuvarlandım ve Trace bir adım geri çekildi, elleri beni tekrar vurmamak için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi iki yanında yumruk yapıyordu.

"Bu sabah uyandığımda haberlerde yüzünü gördüğümde ne kadar şaşırdığımı hayal et. "

"Ne için?" diye soruyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım ." Gözlerim Grace'i tuttuğu Olivia'ya kaydı. Olivia... üzgün... yorgun görünüyor. Kahretsin, kötü bir şey oluyor ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum. "Her ne ise, yalan olmalı. Koçum beni almaya geldi, o..."

Seni almaya geldiğine eminim, diye tükürdü Trace, suratıma doğru kalkarak. "On altı yaşındaki kızıma tecavüz etseydin ben de olurum."

Grace odanın diğer tarafından nefesini tuttu ve haykırdı.

"O lanet olası bir yalancı," diye tısladım dişlerimin arasından.

Onu öldüreceğim. Gerçekten ve gerçekten koçumu öldüreceğim. Tek istediğim ellerimi boynuna dolamak ve gözlerindeki ışık kaybolana kadar onu boğmak.

Önce benden hokeyi aldı, sahip olduğumu düşündüğüm tek gerçek aşk ve şimdi Grace'i bulduğuma göre - aşkın *gerçek* anlamı, beni anlayan ve onunla bir geleceğim olduğunu görüyorum.

— onu da benden alacak.

Hayatımı mahvediyor ve buna katlanamam. Bitirdim.

Trace'i unutup odanın diğer ucuna Grace'e doğru yürüdüm. Olivia kızını daha sıkı sıkı sıkı sıkıya tutuyor ve bana dik dik bakıyor. "Uzak dur" dedi soğuk bir sesle. "Yeterince yaptığını düşünmüyor musun?"

Yine de o kadar kolay yenilmeyeceğim. "Grace, bebeğim, lütfen benimle konuş. Beni *tanıyorsun* . Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Diğer her şey hakkında yalan söyledi, bu konuda da yalan söylediğini biliyorsun. Lütfen bebeğim, *lütfen* ," diye yalvarıyorum. Hayatımda hiç yalvarmadım ama bu kızı *seviyorum* ve bana inanmasına ihtiyacım var. Asla böyle bir şey yapmazdım. Kızıyla hiç *tanışmadım bile* . Tamam, belki kısa bir geçişte, ama asla oyuncuların yanında takılmıyor. Anne ve babası boşandığından beri annesiyle başka bir eyalette yaşıyor.

Kahretsin, bu pisliğin kendi kızını benimle birlikte işine sokacağına inanamıyorum.

"Grace lütfen konuş benimle. Bunu ben yapmadım. Seni seviyorum."

Annesinin kolundan dönüyor, yüzü yaşlarla dolmuş, "Git, Bennett. *Lütfen* ," sesi çatladı.

Bu kadar sakın konuşmaktansa bana bağırmasını tercih ederdim.

Öfkeyle başa çıkabilirim. Bu istifa Grace, yapamam.

"Birtanem." Eline uzanıyorum ve kahrolası *irkiliyor* .

"Gitmek." Başını odanın kapısına doğru salladı.

Omuzlarım çöküyor ve derin bir nefes alıyorum - tüm kavga beni terk ediyor.

Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyorum, çünkü gerçek...

Gerçek asla yeterli değildir.

chapter thirty-three

Grace

İki haftadır kampüsteydim ve ben geçerken insanlar hala bana bakıp fısıldıyor. Herkes Bennett ve koçunun reşit olmayan kızıyla skandaldan bahsediyor. Gerçek olduğuna inanmak istemiyorum ama kanıtlar reddedilemez görünüyor. Bennett'i bile tutukladılar - bilgisayarımdaki o görüntüyü görmek beni isterik bir duruma soktu ve bütün gün derslere gidemedim- ama kısa bir süre sonra kefaletle çıktı.

Ailem beni evdeki bir okula transfer etmem için ısrar ediyor ama biliyorum ki skandal sadece beni oraya kadar takip edecek. İnsanlar *benimle* o kadar ilgilenmiyorlar, sadece bildiklerimi duymak istiyorlar - ki bu hiçbir şey değil.

Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Her zaman kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek kadar güçlü olduğumu düşündüm, bir erkeğe ihtiyacım olmadığını ve

istemiyorum ama Bennett'i *istiyorum* . Beni daha iyi bir insan yaptı ama görünüşe göre *o* iyi bir insan değil. Yani, karanlık bir geçmişi olduğunu ve bir sürü kadınla yattığını biliyordum ama koçunun reşit olmayan kızı? Bu kadar alçalacağını *hiç* düşünmemiştim. Sanırım bu sana birini asla gerçekten tanımadığını gösterecek.

Sırt çantamın kayışlarını ayarlıyorum ve kampüste buzun üzerinde kaymadan olabildiğince hızlı yürüyorum.

"Affedersiniz? Lütuf?"

Sesi görmezden geliyorum. Pek çok insan durup Bennett hakkında bir sır vereceğimi umarak adımı söylüyor.

"Lütuf? Hey?" Bir el koluma yapıştı ve durmak zorunda kaldım.

"Çok saldırgansın, değil mi?" Önümdeki çilekli sarışına gülümsüyorum.

Burnunu kırıştırıyor ve çilleri burnunun üzerinde dans ediyor. "Ben Bennett'in kız kardeşiyim. Seninle konuşmak istedim."

Bennett'in kız kardeşi mi?

Gözlerim şaşkınlıkla büyüyor. "Ey."

"Daha özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?" Parmağını havada döndürüyor ve konuşmamıza kulak misafiri olmaya çalışırken aylak aylak aylak aylak aylak dolaşan birkaç öğrenci ve hatta bir profesör olduğu kesin.

"Ah... köşede bir kafe var."

Başını sallıyor. "Yeterince özel değil."

"Benim yurdum?" yarım yamalak öneriyorum.

Bunun üzerine parlıyor. "Mükemmel."

Bu konuda çok heyecanlı değilim, ama onu yurduma doğru yönlendiriyorum.

"Beni nasıl buldun?"

Omuz silkiyor. "Ben bir gazeteciyim. Yaptığım şey bu."

"İnsanları bulmak?"

Güler. "Evet, bu işin bir parçası. Kampüste yeterince beklersem sonunda seni göreceğimi biliyordum."

"Yani..." Duraksadım. "Seni buna Bennett zorlamadı mı?"

Başını kararlı bir şekilde sallıyor. "Tanrım hayır. Burada olduğumu bilse beni öldürür."

"Neden *buradasın* ?"

Binaya çıkan merdivenleri çıkarken, İçeride tartışıırız, dedi.

Ne söyleyeceğini merak ederken kalbim hızla çarpıyor. Bennett'i çok fena affetmek istiyorum, bunun gerçek olmadığına inanmak istiyorum ama kanıt... Bunu inkar edemem ve böyle bir şey yapacak biriyle birlikte olamam.

Sonunda odama ulaşmanın sonsuza kadar sürdüğünü hissediyorum ve ulaştığımızda hemen kapıyı arkamızdan kapatıyor.

" nce kendimi tanıtmam gerektiğini hissediyorum. Ben Sabrina'yım." Elini sıkmam için uzatıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim ona, "ama korkunç koşullar."

O irkildi. "Evet, korkunç." Masa sandalyemi çekiyor ve teklifim olmadan oturuyor. Yüzüm ona dönük bir şekilde yatağımın ucuna oturdum.

"Gazeteci olduğunu söyledin. Röportaj için burada değilsin, değil mi?" tereddütle soruyorum.

Bennett'inkiyle aynı benzersiz ela rengi olan gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Kesinlikle hayır."

"O zaman neden buradasın?" Az önceki sorumu tekrarlıyorum.

"Çünkü, bence bunu Bennett'in yapmadığını bilmelisin."

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum ama bu ciddi bir çaba. "Ama kanıt-"

"Yanlış, tıpkı steroidler gibi."

başımı sallıyorum. "Evet, steroidler hakkında da doğruyu söylediğini sanıyordum ama şimdi bunun sadece bir yalan olduğunu düşünüyorum. Bence koçu bütün bu olayda masumdu ve Bennett kendi hatalarından zavallı adamı sorumlu tutuyor."

Sabrina başını sallar. " *Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?* "

"Evet," diyorum ama sesim titriyor.

Sabrina ciddi bir tavırla, Bennett pek çok şeydir, dedi, ve onun en iyi sicile sahip olmadığını biliyorum, ama o iyi bir adam ve seni seviyor. Bu konuda kalbi kırıldı ve size şunu söylememe izin verin: Ağabeyimin seninle olduğu gibi bir kadın için paramparça olduğunu hiç görmedim."

"Beni görmeye gelmedi," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle.

"Olsaydı onunla konuşur muydun?" kalkık bir kaşla karşılık veriyor.

"Şey, hayır," diye itiraf ediyorum.

"Aynen öyle." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "İstedikine inanabilirsin Grace, ama masumiyetini kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yaptığını söylediğimde bana güven." Ayağa kalkar ve kapıyı

açar, ancak ayrılmadan önce duraklar. Omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor. "Umarım bunu yaptığında işleri düzeltmek için çok geç olmaz."

chapter thirty-four

Bennett

Kendimi *Amerika'nın En Çok Aranılanlar* listesinde gibi hissediyorum ve lanet olası Birleşik Devletler'deki herkes beni arıyor. Altı gündür dairemden çıkmadım ve paparazziler hala evimin önünde kamp kuruyor.

Lanet akbabalar. Üzerlerine su balonu fırlatmak beni cezbediyor ama eminim ki bu herkesin benden daha çok nefret etmesine neden olur. Sosyal medya hesaplarım, çoğu bana isimle hitap eden insanlardan gelen bildirimlerle durmadan kapanıyor. En sevdikleri isim *domuz* gibi görünüyor .

parçalamak için kaç kişinin bir araya geleceğine gerçekten şaşıırıyorum ama bu kadar azı birbirini inşa ediyor.

İnsanlar sevmediklerini söyleseler bile dramayı severler.

Parmaklarımı mutfak tezgahına vuruyorum.

Bir plan. Bir plana ihtiyacım var.

Hayatım gözlerimin önünde patladı ve son kalıntıları uçup giderken boş boş oturmayaacağım.

Kapıdaki bir anahtar takırdadı ve bir an sonra Sabrina daireme girdi.

"Hey," onu yarım kalpli bir el sallayarak selamlıyorum.

Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi ve en sevdiğim Çin restoranından bir taşıma çantası uzattı.

"Ye, çok kilo veriyorsun" diye azarlıyor.

"Yiyecek almak için dairemde çıkamamam benim suçum değil."

Gözlerini deviriyor. "O zaman bilgisayarını kullan ve sipariş ver, Bennie."

"Bunu yapabilirsin?" diye soruyorum, poşeti tezgahın üzerine bırakıp kutuları çıkararak.

Çantasını yere bırakır ve bar taburelerinden birini çıkarır. "Evet elbette. Tanrım, sen tam bir adamsın."

Gülümseyip kutulardan birini açtım. "Mmm, favorim. Sen en iyisisin Bina."

"Evet, evet," diye cınlıyor. "Bana borçlusun, yada-yada-yada."

Kıkırdayıp servis edilen tavuğu bir tabağa koyuyorum, erişte ve bir yumurta sarısı ekliyorum.

Gazeteci kız kardeşimi bana yardım etmesi için işe almak muhtemelen verdiğim en iyi karardı. Gevşek bir son varsa, onu

koklayacaktır. Ailem ellerinden gelen her şekilde yardım etmek istiyorlar ama yapacakları bir şey yok. Onlar da burada, şehirde benimle birlikte olmak istiyorlar ama ben onların evde kalmasında ısrar ettim. Medya onları burada ölümüne kovalardı ve babamın felç geçirmesinden sonra bu tür bir strese ihtiyacı yok. Sabrina için endişelenmiyorum. Akbabalara karşı kendini tutabilir.

"Bir şey öğrendin mi?" diye soruyorum, yumurtalı rulodan büyük bir ısırık alarak.

"Henüz değil," diye itiraf ediyor yenilmiş bir iç çekişle. "Bana zaman ver."

"Zaman," diye tekrarlıyorum. "Bende pek kalmadı."

"Biliyorum," diyor üzgünce. "Biliyorum."

chapter thirty-five

Grace

"Bu kadar. Dışarı çıkıyoruz," dedi Elle yatağından sıçrayarak.

benimkinden kaşlarımı çattım. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Hı-hı." Başını sallıyor. "Karar veremezsin. Bir *aydır ortalıkta dolanıp* duruyorsun ve artık buna katlanmayacağım. Yeterince çırpındın. Dışarı çıkıyoruz. Makenna ve Celine de gelecek. Hatta Ryland'a resmi olmayan korumamız olarak katılmak isteyip istemediğini soracağım."

Boğazımdaki yumruyu yutarak geçtim. "Çok eğlenceli olacağımdan şüpheliyim."

"Umurumda değil." Ellerini kalçalarına koyar. "Tek istediğim, bu tanrının unuttuğu kampüsten ayrıldığını ve *bir şeyler yaptığını görmek*."

Onu suçlayamam. Moladan döndüğümünden beri tek yaptığım sınıfa gitmek ve yurda geri dönmek. Kahve bile istemedim - ve kesinlikle kek değil - çünkü bana çok fazla Bennett'i hatırlattı.

Onu özledim. Ben onu çok özledim. Onu aramak için kabul ettiğimden daha çok kez telefonumu kaldırdım ama tecavüz etmiş olabileceği kızı düşündüğümde telefonumu her zaman geri kapatırım. Kalbim bana bunu asla yapmayacağını söylüyor, onu *tanıyorum* ama kanıtlar orada ve eğer doğruysa onu desteklemekte yanlış hissediyorum.

Her şeye rağmen onu hala seviyorum. Duygularımı bir anahtar gibi kapatamıyorum. Keşke yapabilseydim. İşleri çok kolaylaştıracaktı.

"Aklında ne var?" Okuduğum dergiyi yatağımın üzerine koydum.

"Bir klüp." Pis pis sırtıyor ve dolabına koşuyor. "Seksi bir elbise ve dans sizi daha iyi hissettirmeli."

hıçkırıklarımı bastırıyorum. Bunlardan herhangi birinin beni daha iyi hissettireceğinden şüpheliyim ama Elle'in balonunu patlatmak istemiyorum. O gerçekten çok tatlıydı ve tüm bunlar boyunca benim

için oradaydı. Ben sefil haldeyken Ryland'la bu kadar mutlu olmaktan suçluluk duyduğunu bile itiraf etti. Ona bunun aptalca olduğunu söyledim ama yine de gözlerindeki endişeyi silmedi.

Elle dolabını karıştırdı ve bana siyah bir giysi fırlattı. Elbiseyi kaldırdım ve gözlerim büyüdü. Bana verebileceği en skandal şey değil ama ağla kesilmiş birkaç bölümü var, bu da onu başka türlü olabileceğinden çok daha seksi kılıyor. Etek kalçalarda genişler ve diz bölgesinin üzerinde biter.

Giy şunu, diye emretti. "Makenna ve Celine'e neyin peşinde olduğumuzu bildireceğim."

İsimlerinden bahsedince kendimi suçlu hissederek başımı salladım. Geçen ay etrafımda dolaşmaya çalıştılar ve herkes gibi olduklarından korktum ve sadece gerçekten ne olduğunu bilmek istedim - eğer iddialar doğruysa.

Elbiseyi yatağıma koydum ve saçım ve makyajım için çalışmaya başladım.

Elle döner ve aynısını yapar.

Saçımı düzleştirip tekrar kaygan bir at kuyruğu yaptım ve sonra normalden daha ağır, bol siyah ve gri ile makyajımı yaptım. Dudaklarımda bile cüretkar bir siyah ruj kullanıyorum. Kesinlikle benim tarzım değil ama cesur ve farklı olabileceğimi düşünüyorum.

Elle odanın kendi tarafından homurdandı. "Bana yardım edecek misin? Bu tür şeylerde iyi değilim."

Bir fırçayı saçlarının arasından geçirir, telleri keser.

Odanın diğer tarafına koşup onu durduruyorum. "Yeni başlayanlar için, bunu yapmayın." Fırçayı elinden alıp kenara koydum. "Aklında ne var?" diye sordum saçlarını omuzlarına atarak.

Omuz silkiyor. "Normalde seninkini giydiğin gibi kıvrırabilir misin? Saçımın doğal olarak kıvrıcık olduğunu biliyorum ama kıvrıdığın zamanki gibi şık ve güzel değil."

"Evet, kesinlikle, bunu yapabilirim." Saçını yapmam uzun sürmedi ve sonra makyajını da yapmamı istedi. *Gerçekten* yapmamı istediğini sanmıyorum ama bunun beni daha iyi hissettireceğini biliyor

- *dikkatimi dağıtmak* - yapmak için.

Saçını ve makyajını yaptıktan sonra ikimizde elbiselerimizi giydik. onunkine ılık çalıyorum. Ona dürüstçe, "Ryland aklını yitirecek," dedim.

Göğüs kısmında zikzak kesikli uzun kollu, gri, kısa bir üst ve aynı malzemeden yüksek belli bir kalem etek giyiyor. Midesinin sadece küçük bir kısmı görünüyor, ama baştan çıkarıcı ve seksi.

Zavallı Ryland, adamları ondan uzaklaştırmak zorunda kalacak.

Bana gülümsüyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet tabiki. muhteşemsin."

Elle hakkında öğrendiğim bir şey, ona güzel denilmesine alışık olmadığı. Nasıl bir evde büyüdüğünü ve bu yüzden mi ilk tanıştığımızda bana bu kadar kötü davrandığını merak etmeden edemiyorum.

Ama bunu ona asla sormuyorum. Sanırım bu konuda konuşmak istiyorsa, yapacaktır.

"Sen de ateşli görünüyorsun." Ödünç aldığım elbiseyi işaret ediyor.

"Teşekkürler." Bir debriyaj alıp içine telefonumu, kimliğimi ve biraz para koydum. "Hadi buradan gidelim."

Pis pis sırıtıyor. "Asla söylemeyeceksin sandım. Hadi biraz zahmete girelim."

Ryland bizim DD'miz olmaya kendini kaptırdı, bu yüzden dördümüzü arabasıyla kulübe götürüyor - ki bu Celine'inkinden çok daha güzel.

Celine, Makenna ve ben arka koltuğa sıkıştık ve kulübe vardığımızda çıkmak için sabırsızlanıyoruz.

Zümrüt , binanın yan tarafında, adaşı ile aynı yeşil tonunda aydınlatılmış zarif bir yazı yazı tipinde hecelenmiştir.

Araba park eder park etmez üçümüz aşağı indik ve elbiselerimizi düzeltmek için bir dakika harcadık.

Makenna onunkinin üstünü çekiştiriyor ve sonra herkese takdir edercesine başını sallıyor.

"Sıcak gibi görünüyoruz," diyor.

Elbisesinin içinde katil görünüyor ve ben onun şımarık göğüslerini kıskanıyorum. Karşılaştırıldığında benimki çok küçük görünüyor.

Kolunu benimkine doladı ve "Hadi gidip sana bir erkek bulalım Grace. Ateşli bir yabancıyı siktiğin zaman çok daha iyi hissedeceksin."

Çizgiye doğru ilerlerken homurdandım. "Tecrübeden mi konuşuyorsun?"

"Tabii ki." Kıkırdayıp uzun saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor.

Bennett'le olan deneyimin aksine sıraya girdik ve yavaşça öne doğru yol aldık.

Fedai, cılız elbiselerimizle bize bir bakış atıp içeri girmemize izin veriyor.

Kulübün labirentinde ilerlerken Ryland, "Hanımlar, başını çok fazla belaya sokmamaya çalış," diye uyarıyor. "Sadece bir ben ve dördünüz var."

Celine kıkırdar. "Çok fazla endişeleniyorsun, Ryland. Ben bir içki alıyorum, yanımda kim var?"

"Ben." Sanki ilkokuldaymışım gibi elimi kaldırıyorum. Normalde içmem ama bu gece alkol ve daha fazlası gerekiyor.

Celine kaldırdığım elimi tuttu ve beni sopaya doğru çekmeye başladı. Makenna onu takip ediyor ve bara doğru ilerliyoruz.

Celine barın üst kısmına doğru eğiliyor ve barmene işaret ediyor. Onu fark eder etmez, hevesli bir gülümsemeyle bize doğru geliyor.

"Bugün size ne yardımcı olabilirim hanımlar?" Gözlerinden bir tutam dalgalı kahverengi saç savurdu.

Celine başını bana doğru salladı. "Arkadaşımın yeni bekar statüsünü kutluyoruz ve sarhoş olmak istiyoruz. Bize özelini ver."

Gülüyor ve geri adım atıyor. "Anladın."

Bardan uzaklaşıyorum ve kulübe hayranım. Güzel, üniversite düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede güzel

kalabalık ve müzik iyi yani bu her zaman bir artı.

"Herhangi bir yarışmacı görüyor musun?" diye sordu Makenna, gürültünün üzerinde duyulmak için sesini yükselterek.

başımı sallıyorum. Dans edecek bir erkek bulmaya karşı değilim ama beni eve götürecek birini de aramıyorum.

Bana baktı ve "Senin için birini seçmeme izin verme" dedi.

Neyse ki içkilerimizin gelmesi sayesinde bir şey söylemekten kurtuldum.

Barmenden alıp ağzıma sürüyorum. İçeceğin türden bir içki olduğunu sanmıyorum ama sarhoş olmam *gerek* . Kafamı kaldırıp bu kadar düşünmeyi bırakmalıyım. Boş bardağımı kaldırıp bir başkasına işaret ettim ve birkaç banknotu bara çarptım.

Lanet olsun kızım, dedi Celina içkisini yudumlarken. "Dönüşün var."

Barmen ikinci içkimi yapıyor ve ben de aynı hızla içiyorum.

Kendimi daha rahatlamış hissedebiliyorum. "Dans edeceğim," diye duyuruyorum.

Kalabalığa karışmadan önce iki kızın da cevap vermesini beklemiyorum.

Şimdi dans edecek birini bulmak *için* .

Kalabalığı arşınıyorum, dans edecek bir adam arıyorum, tam bir sürüngen gibi görünmüyor.

Tanıdığım birini gördüğümde ürküyorum. Başka bir kızla dans ediyor ama alkol beni normalden daha cesur yapıyor.

"Bölebilir miyim?" En çapkın gülümsememi takındım ve gözlerimi kırptırdım.

Tanner'ın gözleri bana doğru kaydı ve onaylarcasına başını salladı. "Hiç de bile."

Kız ondan ayrılıp yanıma geldiğinde zayıf bir şekilde itiraz ediyor.

benim hakkımda konuştuğundan bahsettiğinde , şey, uzak durmaya karar verdim. Ama bana bakışını görmezden geledim ve şimdi, bu gece, ihtiyacım olan doğru kişi o. Bunu danstan öteye götürmeyi düşünmüyorum ama o bunu bilmiyor ve ben de arzulanmak istiyorum. Tanner'ın bunu yapacağını biliyorum.

Sarı saçları, sanki bir süredir buradaymış gibi terden hafif nemliydi ve gevşekçe gözlerinde asılı duruyor. Oyulmuş bir yüzü ve hoş bir gülümsemesi var ama o Bennett değil. O hiç olmadı. Belki, Bennett'le Tanner'dan önce tanışmamış olsaydım, adamdan gerçekten hoşlanabilirdim ama ona karşı bir şey hissedemiyorum.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım." Ellerini belime sardı ve sırtımı vücudunun önüne doğru çevirdi. Şarkının ritmine göre hareket ediyor ve kalçalarım kendi kendine hareket etmeye başlıyor.

Başımı omzuna yaslıyorum. "Çıkmam gerekiyordu."

Sen ve Bennett için üzgün olduğumu söyledim ama değilim, diye fısıldadı kulağıma. "Adam tam bir pislik."

Buna kızdım ama ısırtıcı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Hayır, o değil."

O kıkırdar. "Belli ki onu düşündüğün kadar iyi tanıımıyorsun. Adam tecavüzcü."

buna ürküyorum. İnanmak istemiyorum. Sabrina'nın haklı olduğunu düşünmek istiyorum - bu sadece başka bir tuzak ama açıkçası kafam karıştı ve neye inanacağımı bilmiyorum. Her şey yalan gibi geliyor.

Tanner'ın sözlerini boğmaya çalışarak şarkıya geçiyorum ama kafamda bir langırt gibi yankılanıyorlar.

Sonunda kendimi kollarından kurtardım ve başımı salladım. "Özür dilerim," dedim gözlerine bakmadan.

"Bunu yapamam. Gitmek zorundayım."

Kalabalığın arasından geçip bara geri döndüm ve bir içki daha sipariş ettim. Diğerleri kadar hızlı bir şekilde indirdim ve sonra Ryland ve Elle'yi aramaya başladım.

Onları dans pistinde buluyorum ve gürültünün üzerinde bağıriyorum. "Ayrılıyorum. Bir taksi çağıracağım. Siz eğlenmeye devam edin."

"Ne?" Elle'nin yüzü düşüyor. "Hayır, gidemezsin. Bu gece her şey seninle ilgili."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Yapamam , " sesim çatlıyor. "Üzgünüm ama bunu yapamam."

Grace, dedi yumuşak bir sesle, neredeyse endişeli bir şekilde ve koluma uzanıyor.

Yolumdan çekiliyorum ve o beni durduramadan oradan ayrılıyorum.

Taksim çabucak geldi ve oradan çıkmak beni rahatlattı.

Cam penceredeki yansımama bakıyorum ve keşke yanaklarımdaki yaşları görmeseydim, ama oradalar, kalbimdeki yaranın fiziksel varlığı.

chapter thirty-six

Bennett

"Merhaba, Michael." Oyuncuyu el sıkışarak selamlıyorum. Beni görmek için ta Boston'a gelmek istemesine şaşırdım. Sonunda bu sefer kendimi tamamen becerdiğime tüm kolej oyuncularının güldüğünü düşündüm.

"Hey," diyor rahat bir gülümsemeyle. "Güzel yer."

"Teşekkürler." Kapıyı arkasından kapatıyorum. "Senden haber aldığıma şaşırdım," diye itiraf ediyorum. "Bir şey içmek ister misin?" Baş parmağımı omzumun üzerinden buzdolabına doğrultuyorum.

"Hayır." Başını sallar ve kanepeye oturur. "Seni görmek istedim."

"Neden?" Kendimi sormaktan alıkoyamıyorum.

Omuz silkiyor. "Bana deli diyebilirsin ama bunu senin yaptığını sanmıyorum."

Tuttuğumu bilmediğim nefesimi verdim. Ailemden *olmayan birinin* bana inandığını söylediğini duymak çok iyi hissettiriyor .

"Yapmadım," dedim, kelimeleri doğrudan benden duyması gerekir diye. "Birçok kadınla yattım, bunu inkar etmeyeceğim ama ona hiç dokunmadım."

Bu onun için yeterliymiş gibi başını salladı. "Koç da senin yaptığını düşünmüyor. Senin hakkında kötü bir şey söyleyen herkese bağıyor." buna gülümsüyorum. "Beni sana yardım etmem için gönderdi."

burnumu çekiyorum "Bana yardım et? Kimsenin bana yardım etmek için bir şey yapabileceğini sanmıyorum." Bu noktada bana yardım edebilecek tek kişi kendim ve kız kardeşim ve bunun üzerinde her gün çalışıyoruz. Keşke bu kadar uzun sürmeseydi.

Michael omuz silkiyor ve masumca ellerini kaldırıyor. "Hey, yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Koç Matthews ile konuştu mu?" Soruyorum.

Michael başını sallıyor. "Öyle düşünme. Yapsaydı, bence o piçi öldürmeye çalışırdı." Michael boğazını temizliyor ve ayılıyor. "Şu anda çok fazla nefret aldığını biliyorum." Bana bir şeyler atılmadan ve bana isim takmadan evimden çıkamayacağımı düşünürsek, yüzyılın mütevazı ifadesi. "Ama hala sana inanan insanlar var."

İç çekip burnumun kemerini sıkıyorum.

"Bennett..." dedi Sabrina, misafir odasından çıkarak usulca. Burada kalıyor ve dizüstü bilgisayarından çalışıyor, bir yandan da elinden geldiğince bana yardım ediyor. O lanet olası bir aziz ve herkesin isteyebileceği en iyi kız kardeş. "Bunu gördün mü?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Boşver." Koridorda gözden kaybolmaya başladı ama bir şeyler döndüğünü *biliyorum*. Matthews muhtemelen kızının benim iblis çocuğuma hamile olduğunu ve onun vajinasını yiyip onu

öldüreceğini -insanların onun için üzülmesine neden olacak her şeyi- söyleyerek dışarı *çıkmıştır* .

Ayağa kalkıp koltuğunun arkasına atladım ve telefonunu elinden çaldım.

"Hey," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyor, onu yakalamaya çalışıyor.

Yine de çok geç. Daha önce gördüm ve sanki biri kalbime bıçak saplamış ve bükmüş gibi. Grace'in bir kulüpte çekilmiş fotoğrafı ve o şerefsiz Tanner ile dans ediyor.

Sanırım sonunda Koç Matthews'tan daha çok nefret ettiğim birini buldum.

Telefonu kaldırıp duvara çarpmaya hazırım ama Sabrina elimden kapıyor. "Bunu düşünme bile," diye uyarıyor. "Bu *benim* telefonum." İnatçı bir şekilde onu kaydırıp kırma ihtimalim olursa diye telefonu sımsıkı tutuyor. Daha fazlası var, dedi eskisinden daha yumuşak bir sesle.

"Ne?" Bana Grace hakkında daha fazla kötü haber vereceğini düşünerek ısırdım. Lanet Tanner'ı kulüpte bir dolapta hayal ederek düşüncelerim hızla ilerliyor.

"Greg Paulson bizimle görüşmeyi kabul etti." Tüm hava ciğerlerimden fışkırıyor. Avcılar'ın takım kaptanı Greg Paulson ve Matthews'u steroid verirken yakaladığım oyuncu. Matthews'la benim gibi seçecek bir kemiği varsa, o zaman belki, sadece belki, kıcı sonsuza kadar indirebiliriz.

"Ne zaman?" Bir aydan beri ilk kez umut etmeye cesaret ederek soruyorum.

"Yarın."

nefes alıyorum. Yakında. Bunların hepsi önümüzdeki hafta içinde bitebilir.

Sabrina muhtemelen araştırma yapmak için odasına geri döner ve Michael ıslık çalar.

"Lanet olsun, o kimdi? O ateşli."

Kanepeye doğru yürüdüm ve kafasının arkasına şaplak attım. "Kız kardeşim."

"Siktir" diyor.

"Evet, lanet olsun," katılıyorum. Yanına oturmak. "Bir misafir odam daha var. Kalmak ister misin?" ona soruyorum. "Paulson ile konuşmak için Bina ve benimle birlikte gidebilirsiniz."

O sırttır. "Elbette. Ben varım. Sadece bana ne yapmamı istediğini söyle." Koridordan aşağı bakıyor ve ben ona gözlerimi kısıyorum.

"Düşünme bile," diye uyarıyorum.

O kıkırdar. "Afedersiniz. O ateşli."

"Yardım etmene izin verdiğim için beni pişman etme," diye uyardım onu.

O kıkırdar. "En iyi davranışında olacağım."

Ona bir an olsun inanmıyorum ama benim burada olmamı yeterince umursadığı için kendimi rahatsız edemiyorum. Daha önce hiç gerçekten arkadaşım olmadı, ama belki şimdi var.

chapter thirty-seven

Grace

Kulüpten bu yana üç gün geçti ve Tanner'ın ellerinin yapışkan hissini vücudumdan çekemiyorum. Dans ederken etrafımızda yüzen bir fotoğrafın olmasının bir faydası yok. Zevk alıyormuşum gibi gösteren bir fotoğraf. Ah. Medya, gerçekten olduklarından farklı görünmelerini sağlamak için nasıl çarpıtılacağını biliyor.

Bilgisayarımın önünde oturuyorum, kağıdım üzerinde çalışmaya *çalışıyorum* . Orada anahtar kelime olmaya çalışıyorum. Kendimi umursamıyor gibiyim, ki bu kötü. İhtiyacım olan son şey, özel hayatım yüzünden notlarımın düşmesi. Ailem o zaman kalmam konusunda bana başka seçenek bırakmaz ve kışımı eve geri götürmezdi.

Elle, nefes nefese ve kıpkırmızı suratla yatakhaneye daldı.

"Sana ne oldu?" diye soruyorum, incinmediğinden emin olmak için onu kontrol ediyorum.

"Bunu görmem gerek." Telefonunu bana doğru uzatıyor ve alıyorum. "Videoyu oynat," diye emrediyor ve dizlerini kavramak için eğiliyor, yeterince hava almaya çalışıyor.

"İyi misin?" Ona sorarım.

"İyi." Olumsuz bir el sallıyor. "Bunu sana göstermek için tüm kampüsü koştum ve şimdi son derece formsuz olduğumu hatırlattım." Yanındaki bir dikişe yapışıyor.

"Bana mesaj atabileceğinin farkındasın, değil mi?"

Ağzı açık düşüyor. "Ey. Unuttum. Sadece şu lanet videoyu oynat."

Başımı sallıyorum, düşmek üzere olmasından korktuğum için hala gözümün ucuyla onu izliyorum ve sonra oynat'a basıyorum.

Bennett ve başka bir oyuncu ekrana gelir ve bir masanın arkasına oturur. Görünüşe göre bir tür basın toplantısı düzenliyorlar.

Nefesimi tutuyorum ve konuşmalarını bekliyorum.

Diğer oyuncu önce konuşur.

"Eminim ikimizi bir arada görünce şok oldunuz ama gerçeğin ortaya çıkma zamanının geldiğine karar verdik. Koç Matthews hakkındaki gerçek. Hepiniz onu bir efsane ve harika bir koç olarak görüyorsunuz ama gerçekte kim olduğu bu değil. O bir yalancı ve dolandırıcıdır. Yıldız oyuncusu olarak daha da iyi olmam için beni steroid kullanmaya zorladı. Muhtemelen beni tam olarak nasıl *zorladığını* merak ediyorsundur - diyelim ki işin içinde şantaj ve *kızım da var* . Bu adam iki yaşındaki kızımı tehdit etti ve bunu yapmaktan başka çarem olmadığını hissettim. Koç Matthews saygın bir adam ve izlerini nasıl kapatacağını biliyordu, bu yüzden söylesem kimse bana inanmazdı." Durur ve masadaki şişeden bir yudum su alır. "Ta ki bu adam yanlışlıkla Matthews'a gelip bana

steroid verene kadar. *Tam* olarak ne olduğunu bilmiyordu ama Koç Matthews de onunla uğraşmaya başladı.

Muhtemelen yaralanmasını düşünüyorsun, ama bu tamamen bir kazaydı. Ancak steroid ve tecavüz iddialarının tamamı Koç Matthews'un kendisine ait. Kendi kışını kurtarmak için Bennett'ten kurtulmaya, bir daha hokey oynamasını engellemeye çalışıyor. Oradaki tüm oyunculara sesleniyorum, eğer daha önce Koç Matthews için oynadıysan ve o da sana şantaj yaptıysa öne çık. Yalnız değilsin. Adam bir canavar ve canavarların indirilmesi gerekiyor." Konuşması için Bennett'e başını salladı.

Bennett boğazını temizliyor. "En iyi sicile sahip olmadığımı ve her zaman en iyi şeyi yapmadığımı biliyorum, ancak daha iyi olmak istememi sağlayan biriyle tanıştım. Onun ve benim için. Son altı hafta içinde hayatımın kontrolden çıktığını gördüm ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bana kimse inanmadı. Matthews ve kızının sözlerine karşı benim sözümü ve eskiden herkesi düzen adama kim inanır?" Hüzünle omuz silkiyor. "Neden kimsenin bana inanmadığını anlıyorum, gerçekten inanıyorum, ama suçluluğu kanıtlanana kadar masumiyet yalandan başka bir şey değildir. Yapmadığım bir şey için kendimi en pis pislik gibi hissetmem sağlandı." Derin bir nefes alır ve parmaklarını masaya yayar. Gözlerime yaşların hücum ettiğini hissediyorum.

Benim Bennett'im . "Bana öyle davrandığı için kimseden nefret etmiyorum. Tecavüzcüler onlardan daha çok boka batmalı ama ben onlardan biri değilim. Matthews'un kızına çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Baban seni bir kan davası için bana karşı kullandığı için çok üzgünüm. Bu bir babanın asla yapması gereken bir şey değil." Dudaklarını sinirle yalıyor. "Buradan sonra işlerin nereye gideceğini bilmiyorum. Bize inanacak olan var mı, ama

sana söylediğimiz her şey gerçek. Matthews'a bakın. Pis biri ve eminim yaptığı bir şeyin kanıtını bulacaksınız çünkü size garanti

ederim ki bu işin en küçüğü." Kendisiyle diğer adam arasında parmağını sallıyor. "Tek yapmak istediğim hokey oynamak ve umarım bu rüya yıkılmaz."

Video bitiyor ve bir hıçkırık bedenimi sarıyor.

Ekli makaleyi okudum ve basın toplantısını takip eden saatlerde bir gazetecinin, Koç Matthews'u iftira, şantaj, sporculara uyuşturucu dağıtma ve hatta kara para aklama dahil olmak üzere birçok suçlamayla mahkum etmeye yetecek kadar bilgiyle öne çıktığını gördüm. Gazetecinin kim olduğunu söylemese de içimden bir ses onun Sabrina olduğunu söylüyor. Kardeşi için her şeyi yapardı ve eminim tüm zamanını ve enerjisini onun adını temize çıkarmak için harcıyordur. O benden daha iyi bir insan. Onu terk ettim.

"Bunu onun yaptığını düşündüğüme inanamıyorum. Bir saniyeliğine bile." Yüzüme hücum eden yaşları siliyorum.

Elle gelip kollarını bana doladı. "Hey, bize verilen bilgilere inanmamak imkansızdı."

Başımı sallıyorum ve bir hıçkırıkla boğuluyorum. "Ama onu *tanıyorum* ve o iyi bir insan. Bunu yapmayacağını bilmeliydim." hıçkırıyorum. "Korkunç hissediyorum. Onu savunmalıyım. Koçunu araştırmak için bir PI kiralamak gibi bir *şey yaptı*. Sadece arkama yaslandım ve önümde olana inandım ve bana söylediği her şeyin yalan olduğuna kendimi inandırdım." Ellerimin arasında inliyorum, kendime inanılmaz derecede sinirliyim.

"Muhtemelen benden nefret ediyor," diye mırıldandım. "Ve onu suçlayamam bile."

Elle bana anlayışlı bir bakış attı. "Eminim senden nefret etmiyordur."

"Eğer yapmazsa, benden daha iyi bir insan çünkü benden nefret ederdim." Nefesimi dışarı vererek vücudumdaki titremeyi

yatıştırmaya çalıştım. Etrafımdaki dünyaya bağlı hissetmiyorum, uçmak üzere olan bir ipe bağlı bir balon gibiyim.

"Ne yapacaksın?" diye sorar. "Onun yanına mı gideceksin?"

"Bilmiyorum." başımı sallıyorum. "İstiyorum ama ya beni görmek istemezse?"

Gözlerini deviriyor. "Lütfen Allah aşkına, reddedilmekten korktuğu için arkasına yaslanıp istediğinin peşinden gitmeyen kızlardan olmayın. Sadece lanet şeyi yap."

Ne kadar boktan hissettiğime nasıl glebileceğimi bilmiyorum, ama yapıyorum. "Yine de bunu iyi yapmalıyım.

Cehennemi yaşadı ve destansı bir zr hak ediyor."

Pis pis sırtıyor. "Lanet olsun öyle yapıyor.

chapter thirty-eight

Bennett

Matthews'un kelepçeli bir şekilde götürülüşünü izlemek hayatımda gördüğüm en harika şeylerden biri olabilir. Herkese müstehcen şeyler bağırdı ve hatta bir subaya tükürdü. O memurun arabaya binerken midesini doğru düzgün ittiğini gördüğüme eminim.

bir suçtan dolayı tutuklanmamdan sadece haftalar önce bu en iyi intikam gibi geliyor .

Şimdi, sezonun ilk oyununu oynamak üzere vitesimi değiştiriyorum. Uzun zaman önce burada olmalıydım ama geçmişe takılıp kalmayacağım. Önemli olan tek şey, şimdi burada, yeni bir koç ve daha önce hiç olmadığımız şekilde bir araya gelen bir ekiple birlikte olmam.

Paulson ve ben konuştuktan sonra üç mevcut oyuncu daha öne çıktı. Daha önce Matthews için oynayan diğer beş kişi de ona karşı şikayetleriyle geldi.

Keşke şimdi bir şeyi daha erken yapsaydım – kendime *inanarak* – ama geçmişi geri alamam ve yapabileceğim tek şey *ondan* öğrenmek.

Kız kardeşim... Kahretsin. Ona her şeyi borçluyum. Paulson ve benim halka açıldıktan sonra doğruyu söylediğimize dair hiçbir şüphe olmayacağına dair yeterli kanıt bulana kadar kazdı, kazdı ve kazdı. Matthews'a bize daha fazla iftira atması için hiçbir yol vermedi. Ona her şeyi borçluyum.

Paulson elini omuz pedlerime indirdi. "Hazır mısın James? Bu senin büyük günün."

Kendimi kurtarma şansım .

"Evet." Başım la onayladım. "Ben hazırım."

Greg Paulson'ın düzgün bir adam olduğunu öğrendim. Kahretsin, daha önce hiç anla şamadığım birçok oyuncu şimdi harika. Matthews'un nefretinin hepimizin içine sızdığını öğreniyorum. Bir takım bir aile olmak içindir ve biz değildik. Sanırım şimdi oraya geliyoruz. Sadece daha fazla zaman alacak. Artık elimde bol miktarda bulunan ve sözleşmemi kaybetme konusunda endişelenmediğim bir şey var. Sezon sonuna kadar iyi oynadığım sürece yenilenmiş bir kontrat alacağımı biliyorum ve kıcı mı tekmeleyeceğimden hiç şüphem yok. Çok uzun zaman oldu.

Yeni koçumuz - Koç Thompson - bir sandalyenin üzerinde duruyor ve duyulması gereken kaosun üzerinde bağı rıyor.

Oda sessizleşt iğinde sonunda konuşur.

"Söyleyecek çok şeyim yok ama söyleyeceklerim çok önemli, o yüzden iyi dinle. Bu birlikte ilk maçımız, hadi birbirimizi gururlandır alım." Ellerini birbirine vurur ve sandalyeden atlar.

Paulson yanımda duruyor ve onunkiyle omzumu dü rtüyor ve yastıklarımız birbirine çarpıyor. "Onlara neyden yapıldığımı zı gösterelim."

Buzdan gelen soğuk hava bile beni soğutmaya yetmiyor. Yanıyorum ve ikinci seansta vücudum terden damlıyor. Annemle babam, kız kardeşim, Michael ve Koç Harrison, tribünlerde ö ne ve ortada oturup beni tezahürat yapıyorlar. Sağ lam bir destek sistemim olduğunu bilmek iyi hissettiriyor. Ama önemli bir kişi eksik.

Grace .

Onu aramak için yüzlerce kez telefonumu kaldırdım -onu görmek için arabamın direksiyonuna geçtiğim onca zamandan bahsetmiyorum bile- ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Aramızdaki şeyler çok ani ve garip bir şekilde sona erdi.

Koç Thompson'la yapılan tüm antrenmanlar da işe yaramadı. Bizi daha iyi bir şekilde sokmak ve koçluk tarzına alışmak için çok çalışıyor. Söylemek yeterli, her akşam eve geldiğimde çok yorulmuş. Yine de her şeye değdi ve yarın ona ne diyeceğimi nihayet bulacağımı biliyorum. Bütün gün izinliyim, bu yüzden kampüse gitmek büyük bir mesele olmamalı. Sadece onu geri istiyorum. Beni affetmesini istiyorum. Anlıyorum ki o olmayabilir.

Tecavüz iddiaları yalandan başka bir şey olmasa da, yine de onu incitmişti ve benim bu tür bir acıya değmediğime karar vermiş olabilir.

Paulson pakı kaleye sokar ve zil çalar. Bizim için başka bir nokta. Dönem sona eriyor ve tünele başlıyoruz.

Terli ve yorgunum ama hayatımın en yüksek adrenalinini yaşıyorum. Bu gece şampiyonlar gibi oynuyoruz ve buna devam edersek finale kalabileceğimizi düşünüyorum. Belki uzak bir ihtimal ama umut etme hakkım var.

Molamız bitiyor ve tekrar buza çıkıyoruz.

Pozisyonuma giriyorum ve çıkarmak istediğim rakip oyuncuya odaklanıyorum ve işte o zaman kahrolası bir Sour Patch Kid patenimin önüne iniyor.

Bir başkası birkaç metre öteye düştüğünde oraya nasıl geldiğini merak ederek ona bakıyorum.

"Ne oluyor be?" başka bir oyuncu mırıldanır.

Sağ tarafımdaki stadyum merdivenlerine takıldı gözüm ve o an onu gördüm.

"Grace," diye nefes alıyorum ve adı ağız koruyucumun etrafından boğuk çıkıyor.

Oyunun ortasında olmamız umurumda değil, kayarak yedek kulübesine gidip duvarın üzerinden tırmanıyorum. Koridorun diğer tarafına tırmanmadan önce ağız koruyucumu tükürdüm ve hokey sopamla birlikte miğferimi yere düşürdüm. Grace nereye gittiğini gördü ve üstümde durdu, siyah korkuluklar onu benden uzak tutuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum.

Tüm arena sessiz, bizi şaşkınlıkla ve belki biraz da büyülenerek izliyor.

Buruk bir gülümsemeye omuz silkiyor. "Adamımı geri alıyorum."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Ben bu muyum? *Senin adamın?*"

Kollarını tırabzana yaslıyor ve eğiliyor. Saçları omzunun üzerinden dökülüyor ve o şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadın.

"Yani, sadece sen olmak istersen. Yine de hayır demeden önce, evet demeniz için bir neden listem var."

Kollarımı göğsümde kavuşturup sırtarak savaşıyorum. "Öyle mi prenses? Onlar neler?"

"Bir numara, şimdiye kadarki en iğrenç şey olduklarını düşünsem bile size her zaman Ekşi Yama Çocuklarını getireceğim." buna gülüyorum. "İki," diye parmağıyla işaretledi, "buz pateni yapmayı ve hatta belki de hokey oynamayı öğreneceğim." Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi bastırdım. "Üç, yanıldığın zaman sana her zaman söyleyeceğim - ki, çok fazla." başımı sallıyorum. "Dört, kendini beğenmiş olmaya başladığında, seni Dünya'ya geri getireceğim." Göz kırıyor ve midem birazcık dönmezse lanet olsun çünkü kahretsin bu hayatımda gördüğüm en seksi şey. "Ve beş, seni seviyorum ve bu yeterli bir sebep."

"Siktir, evet öyle."

Olabildiğince eğiliyor ve ben onu öpüyorum. Onu içimdeki her şeyle öpüyorum. Stadyumdaki herkes tezahürat yaparken hissettiğim tüm sevgi, acı ve ıstırap o öpücüğe dökülüyor.

Grace bana gülümsüyor ve kendi kendime düşünüyorum; *Kahretsin, bu benim kızım* .

Sonunda kızı yakaladım.

Sonunda *hepsini aldım* .

Grace

Fermuarı son çantamın üzerine kapatıyorum.

Bütün bir üniversite yılını atlattım ve ölmedim, o yüzden küçük mucizeler olsun.

"Seni çok özleyeceğim." Elle mücadele bana sarılıyor.

Düşmemek için gülüyorum ve kendimi dengeliyorum. "Eminim gelecek yıldan önce görüşürüz."

"Ama her gün değil." Uzaklaşıyor ve kaşlarını çatıyor. "Seninle ilk tanıştığımda senin hakkında çok yanlışmışım ve bunun için üzgünüm. Bana bir kitabı kapağına göre yargılamamayı öğrettin."

"Güzel şeyler söylemeyi kes," diye azarladım onu. "Beni ağlatacaksın ve bu maskara yok edilemeyecek kadar pahalı."

Gülmekten bayılıyor.

Açık kapımıza bir vuruş çarptı ve arkama baktığımda Bennett'in kahve ve keklerle orada dikildiğini gördüm.

"Son gününüz olduğu için ikinizin de bir muameleyi hak ettiğinizi düşündüm."

Son birkaç ay Bennett ile inanılmazdı. Birlikte geçirebildiğimiz kadar çok zaman geçirdik ama okul ve onun programı ile zor oldu. Yine de çalışmasını sağladık ve mutluyuz, önemli olan bu. Başımıza gelenler berbat olsa da, sonunda bizi daha da güçlendirdiğini düşünüyorum. Ondan bir an bile şüphe ettiğim için nefret ediyorum. Benim hatam olmadığını biliyorum - yani, önümde sunulan kanıtlarla, düşünmemin tek bir yolu vardı - ama Bennett'i *tanıyorum*. Kalbini ve ruhunu biliyorum ve bu şeyler her şeyden daha önemli.

"Teşekkürler." ona gülümsüyorum.

"Teşekkürler, Bennett." Elle bir kahve alır. "Şey..." bana döndü "— uçağımı kaçırmadan havaalanına gitmem gerekiyor."

Duygu kalbimde sızlıyor. "Seni özleyeceğim." ona tekrar sarılıyorum. "Arayın, mesaj atın, bir posta güvercini gönderin - sadece teması kaybetmeyin."

"Yapmayacağım," diye söz verdi ve çantasını aldı. "Ryland dışarıda bekliyor."

"Ona benden veda eder misin lütfen?" Ona sorarım.

Başını sallıyor. "Yapacağım."

O gider gitmez, Bennett beni kaldırdı ve yanıma atlamadan önce beni yatağa fırlattı. Bir aşağı bir yukarı zıplarken kahkahalarım havayı dolduruyor.

Başını eline dayadı ve bana baktı, parmaklarını tembelce gömleğimin yukarı çıktığı çıplak karnımda gezdirdi.

"Benimle yaşamak istediğine *emin* misin?"

Yaz için yanına taşınmamı istediğinde çok mutlu oldum. Eve gitme ve onca zaman ondan uzak olma düşüncesi *berbattı* . Ailem bu fikirden pek hoşlanmadı ama Bennett'ten nefret etmediler - sadece bırakmakta zorlanıyorlardı.

Dudağımı ısıriyorum ama kahkahalarım hala kaçıyor. "Evet."

"Horlasam bile mi?"

"Horlarsan, seni yastıkla boğarım." omuz silkiyorum.

Kahkahaları patlıyor ve ben sırıtiyorum.

Bu *biziz* .

Gölüyoruz.

Güleriz.

Biz savaşıyoruz.

makyaj yapıyoruz.

Ama en önemlisi her zaman seviyoruz.

Çünkü aşk... o her şeydir.

acknowledgements

Tekrar burada olduğumuza inanamıyorum. Bir kitabın daha sonu. Bunu sağlayan herkese çok teşekkür ederim.

Regina Wamba, bir kez daha cover yaptın. Ben tatlılıkla baş edemiyorum.

Mackenzy ve Jeff, Bennett ve Grace'i canlandırdığınız için çok teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Haley, Raquel, Genesis, Stefanie ve Becca'ya The Game That Breaks Us kitabını şekillendirmeye yardım ettikleri için teşekkür ederim. Hepinizin fikirlerine çok değer veriyorum.

Wendi, çoraplarımı sallıyorsun.

Micalea's Minions grubumdaki kızlara ve erkeklere, hepinizi çok seviyorum. Hiçbir fikrin yok.

Ne zaman grubuma girsem, en iyi arkadaşlarımla takılacağım güvenli yerime gidiyormuşum gibi hissediyorum.

Regina Bartley, yazdığım her kitabın çok büyük bir parçasısın. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Muhtemelen can sıkıntısından ölür.

Aileme ne kadar söylesem az ama teŖekkür ederim. Bazen inanmadığım zamanlarda hayallerime inandığım için teŖekkür ederim. Çünkü sen, bulunduğum yerdeyim ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

Ve okuyucularıma, sensiz bunu yapamazdım. İster ilk kitabımdan beri burada olun, ister bu kitapla beni yeni keşfediyor olun, sizi çok seviyorum.

Regina Bartley'den Alıntı

Birinci bölüm

Hastanelerden nefret ediyorum. Odanın her zaman soğuk olmasından, keskin temizlikçi kokusunun midemi bulandırmasından ve hemşirelerin oradan defolup gidebilmek için bir sonraki vardiya değişimini beklemelerinden nefret ediyorum. Beni de yanında götürmesini diledim. Hafta sonu için gidiyormuş gibi görünen o genç hemşire, uzun tırnakları boyanmış ve parlak pembe dudak parlaticısı olan. Bir parti ya da bir kız gecesi için işten ayrılmak üzereymiş gibi kaygısız görünüyordu. Dışarıda bir kız gecesi için öldürürdüm. Cehennem, dışarıda herhangi bir gece geçirmek için öldürürüm. Hastane yatağında yatan iki gece çok fazlaydı.

"Doktor birazdan gelecek, nöbetini tutuyor," dedi genç hemşire, tansiyon manşonunu koluma sararken benimle konuştu.

Son üç saattir bunu söylüyorlardı, ama henüz doktoru görmemiştim.

"Senin için aramamızı istediğin biri olmadığından emin misin?" Diye sordu. Bir kez daha ait olmadığı bölgeye daldı. Ailesi ya da arkadaşı olmayan insanların hastaneye gelmesi bu kadar nadir olamazdı.

Yüzümde ciddi bir ifadeyle ona baktım. Ona sormayı bırakmasını söylemek istedim. O bir iticiydi.

Bunun yerine sıkıştığım dişlerimin arasından "Olumlu" diye cevap verdim.

Sanki benim tavrım çok önemli değilmiş gibi omuz silkti ve bu yüzden ondan daha çok nefret ettim.

Elbette, ihtiyaç duyduğumda yanımda olacak birinin olmasını isterdim, ama kimse yoktu. Annem yaklaşık altı ay önce vefat etmişti ve büyükannem benim kim olduğumu ya da bu konuda kim olduğunu hatırlamadan bir huzurevindeydi. Bağışıklık sistemi çok düşük olduğu için onu pek ziyaret edemedim ve son zamanlarda çok hastaydım. Birkaç hafta önce doktora gitmiştim ama hastalığımı viral bir şeymiş gibi silmiş ve kendi yoluna gireceğini söylemişti.

Ne yazık ki, onun yerine beni yere sermişti.

Kelimenin tam anlamıyla.

İşten çıkmıştım ve bir hastane odasında uyanmıştım; ölüm gibi kokan bir hastane odası ve bana eşlik edecek sadece birkaç kaltak hemşire.

Pencereye bakabilmek için rahatsız yatakta döndüm. Güneşten gelen akşam ışığı batıyor ve kara bulutlar hakim oluyor. Dışarısı ne kadar kasvetli olursa olsun, yine de orada olmayı tercih ederdim. dinlenemedim. Karnımdaki ağrı beni ikiye katlıyordu ve bu dingbat hemşirelerle daha fazla karşılaşmam ve sakinleştiriciye ihtiyaım olacaktı.

Kapıya hafif bir dokunuş oldu, ama dönmeye zahmet etmedim. Kendi düşüncelerimde kaybolmuş bir şekilde baktım.

"Hanım. Holt."

Yatağımın kenarından yaşlı bir adam göründü. Bir gömlek ve kravat giyiyordu ve yakasına değen uzun beyaz saçları vardı. Sanki adımlı doğrulamama ihtiyaçı varmış gibi kaşlarını kaldırdı. Elinde tuttuğu haritada yazdığı belliydi.

Ona bilmiş bir bakış atarak iç geçirdim. Hastaneler içimdeki en kötüyü ortaya çıkardı. Ben kötü bir kadındım.

Doktor olduğunu tahmin ettiğim adam yatağımın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Ben Doktor Lincoln," diye devam etti. "Seninle test sonuçların hakkında konuşmaya geldim. Doktor Andrews, ilk testin sonuçsuz kalması nedeniyle ikinci bir daha detaylı BT taraması istedi. Sadece teşhisinizden emin olmak istediğini varsayabilirim." Devam etmeden önce boğazını hafifçe temizledi. "Kabul formunuzda listelenen bir akrabanız yok. Bu doğru mu?"

Başımla onayladım ve oturduğum yerde yukarı doğru kaydım. Herhangi bir yönde çok uzun süre oturmak genellikle bana rahatsızlık verirdi.

"Benim sorunum ne biliyor musun?" Diye sordum.

Başını sallama sırası ondaydı ve alnındaki gerginliği görebiliyordum. Hayatımın hikayesi olarak da bilinen kötü bir haberdirdi.

Boğazımdaki golf topu büyüklüğündeki yumruyu yuttum ve en kötüsünü bekledim.

"Pankreas kanseri."

Açıklamasında başka kelimeler de olabilirdi ama tek duyduğum pankreas kanseriydi. bu

"C" kelimesi beni sonsuza kadar rahatsız etmişti. Annemi ve teyzemi de bu hastalık kapmıştı.

Şimdi ben.

Paniğe kapılacağım bir zaman varsa, o an tam da o andı. Sadece ben yapamadım. Hiçbir şey yapamadım. Olan çok yanlış şeyi ortadan

kaldırarak hiçbir doğru şey yoktu. Karnımın ukuru düğümler halinde kıvrılırken jilet gibi hissettim.

"ok zgnm." Nasırlı parmakları omzuma dokundu ve gözlerim yüzüne doğru kaydı.

"Birkaç test daha yapmalı ve agresif bir tedavi planına başlamanızı sağlamalıyız. Hastanenin batı çıkışında büyük bir kanser merkezi var" dedi.

"Yeri biliyorum." Sesim benimkine hiç benzemiyordu. znt ve acıyla doluydu. Çenemi sıktım ve boynumun dibinde biriken ter tabakasını sildim.

Doktor, çözemediği bir matematik problemi yazmış gibi kafasını kaşıyarak evraklarına baktı. Sayfaları bir aşığı bir yukarı çevirerek okudu.

Yatakta kendimi düzelttim ve vücuduma bir şekilde bağlı olan telleri bir şekilde düzelttim. Oda on kat daha sıcaktı ve zihnim, annemi o kanser merkezine götürdüğüm birçok seferin anılarıyla dolup taşıyordu. Mesanesinde ve midesinde kanser vardı ve vücudunu ele geçirmesi ve bir orman yangını kadar hızlı geçmesi uzun sürmedi. Onu yenemezdi ve ben de yapamayacağımı biliyordum. Ben aptal değildim. Pankreas kanseri ölüm cezası kadar iyiydi.

Yirmi yaşımda.

Ben bu kadardım.

Doktor, "Yapacağımız şey bu, Bayan Holt," diye sandalyesinden kalktı ve yerde volta atarken elbise ayakkabılarının sesi şıngırdattı.

"Beklemek." Yatağın yanındaki yukarı ok düğmesine bastım ve yatağımın başı yükselmeye başladığında yüksek bir motorlu ses çıkardı. "Plan yok." başımı salladım. "Herhangi bir tedavi veya

kanser merkezi istemiyorum. Annem gibi o şeylerden hasta olmak istemiyorum. Sadece kedimle eve gitmek istiyorum."

"Ama Bayan Holt," diye araya girdi ama durması için elimi salladım.

"Bu kanser Doktorunu biliyorum. Hayatta kalamayacağımı biliyorum." Konuştum ve bu sözleri söylemek bana acı verdi. Bunu şimdi ailemle iki kez yaşadım ve kendim için savaştığım gücüm kalmamıştı. Nasıl olsa kazanamayacağım bir savaşı.

Bana anlayıştan başka bir şey ifade etmeyen bir bakışla bakarken haritamın gevşek bir şekilde yanında asılı kalmasına izin verdi.

"Tedavi hayatınıza aylar ekleyebilir."

"Evet," diye mırıldandım. "Aylardır beni hasta edecek ve yoracak bir tedavi için ileri geri bir yol bulmaya çalışıyorum. Hayatımda başka kimse yok ve kalan az zamanımı annemin ölümünü izlediğim o binada geçirmek istemiyorum."

Gözlerimden yaşlar süzüldü ama onları tuttum.

Tekrar haritama baktı ve elini kabaca yüzünün yanında gezdirmeden önce içini çekti. "Tedavi olmadan, içinde hızla ilerlemesi muhtemeldir."

"Ne kadardır?" Diye sordum. Ölmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmek istedim.

"Kesin olarak söyleyemem ama bir sonraki doğum gününü görmeyeceksin diyebilirim." O boğuldu.

Ağlamamak için gözlerimi kapattım. Doğum gününe sadece üç ay kalmıştı; yirmi birinci doğum günüm.

Yirmi birinci yaş günümü göremeyeceğimi düşündü ve muhtemelen haklıydı.

"İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Yanağımdan bir damla yaş düştü ve başımı salladım. "Eminim. Ben evdeyken ağrım için bana bir şey verebilirsen çok sevinirim, iyi bir şey." Gülümsedim.

Bana yarım bir gülümseme gönderdi. "Tamam," diye yanıtladı. "Kanser hastaları için çok yararlı olan diyet planımızı size önerirdim ama sanırım sizin yerinizde olsaydım sevdiğiniz şeyleri yerdim."

Gülümseyerek ona döndüm. "Bunu yapmayı planlıyorum. Şimdi eve gidebilir miyim?"

"Kağıtları imzalayacağım ve hemşire sizi taburcu etmek için gelecek. Sana iyi Tori diliyorum ve fikrini değiştirirsen senin için hızlı bir ateş planı hazırlarım."

"Teşekkürler."

Beni hücre hapsinde bırakırken başını eğdi. Kapı arkasından kapandığı an kırıldım. tamamen kaybettim.

Kalbim ağrıyordu ve ağlarken göğsümde bir ağırlık hissettim. Yirmi yaşımdaydım, ailem yoktu, arkadaşım yoktu ve tek başıma taşımam gereken bir yük vardı.

Ölecektim.

Ellerimin arasında hıçkırarak yatağımda bir ileri bir geri sallandım. çok korktum.

Çok korkmuş...

Yalnız ölmek istemedim.

Tek başıma ölemezdim.

Yapamadım.